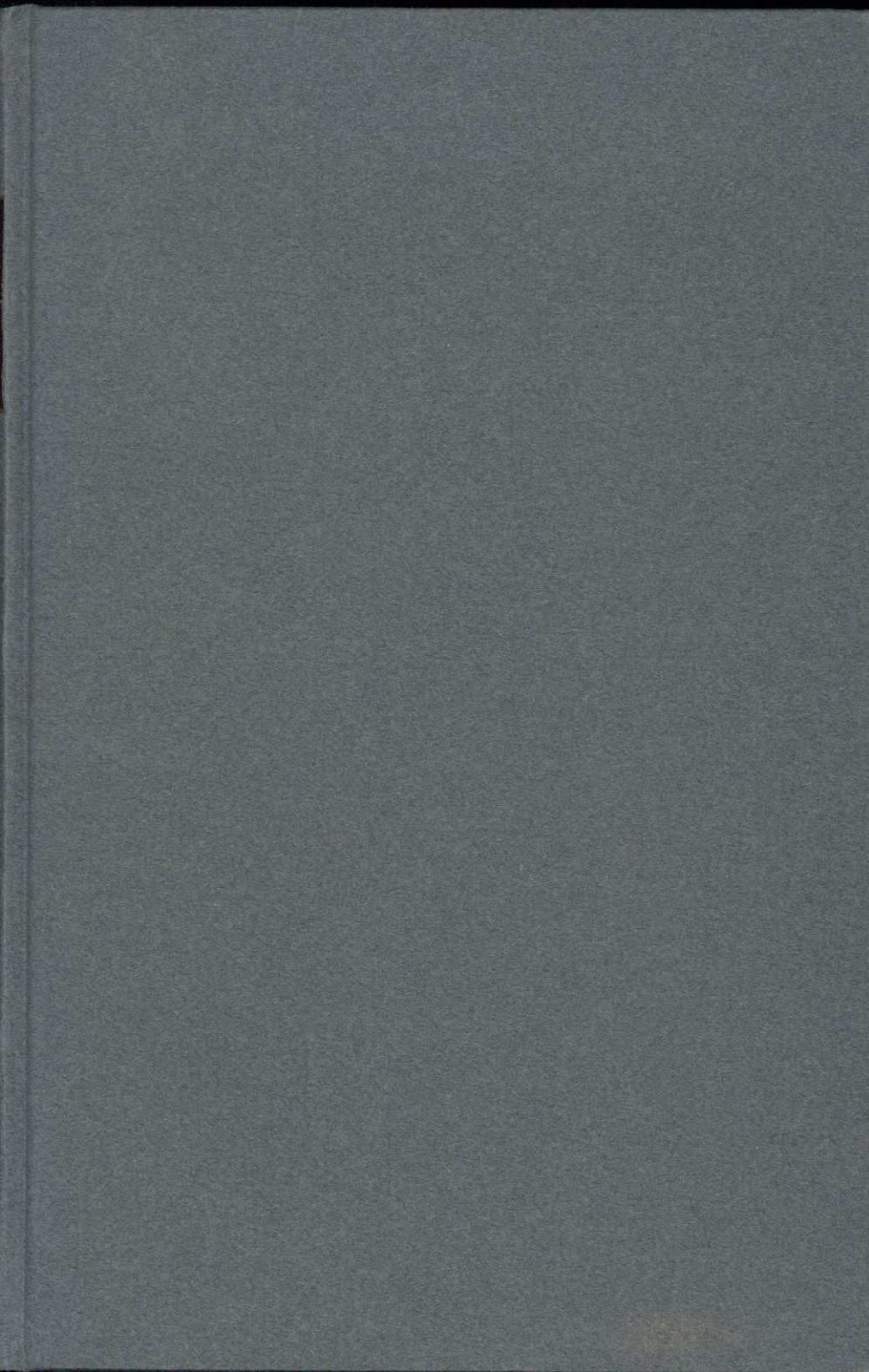

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

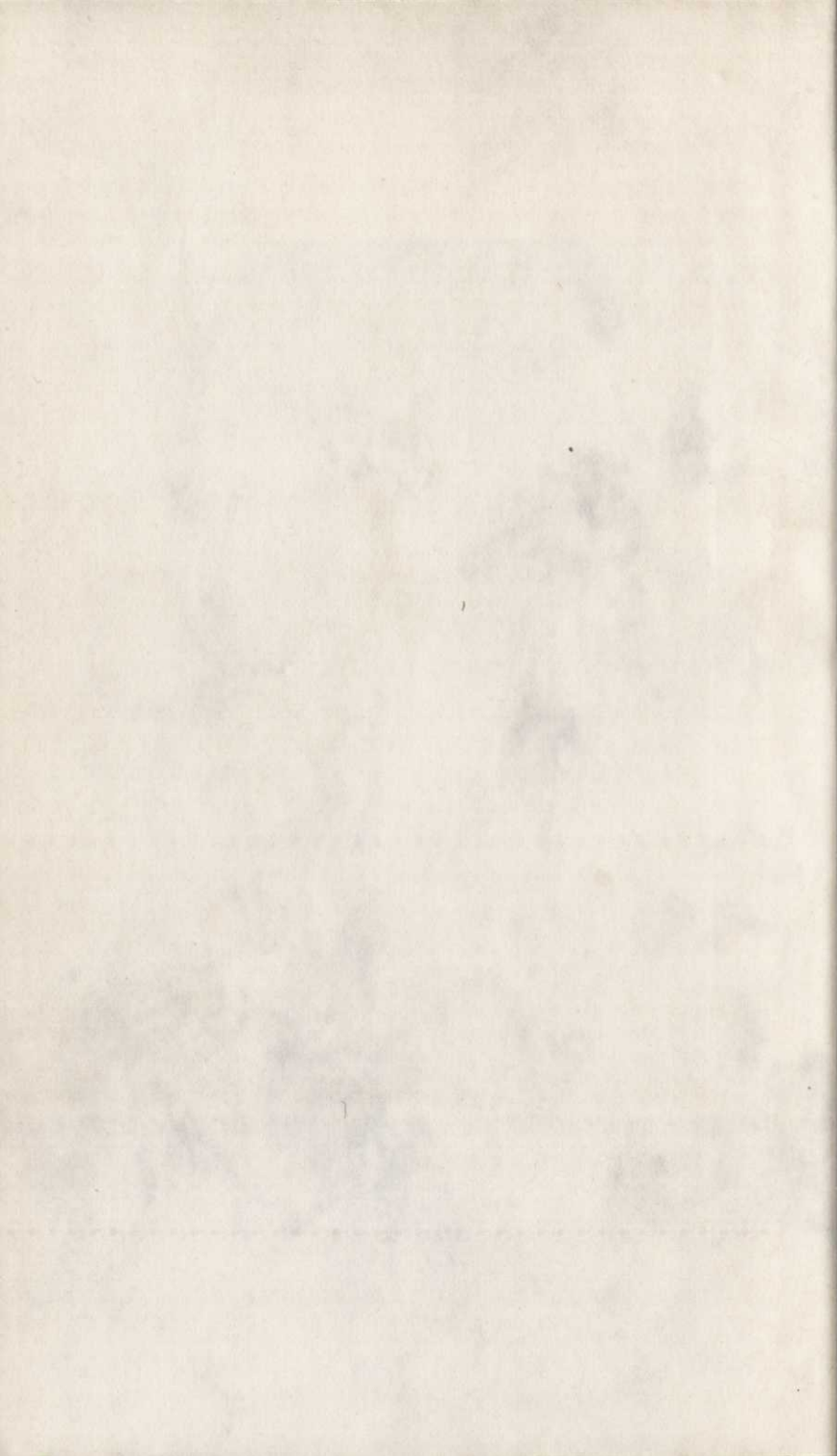
GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIKLIOTEK

100181 1922

bill
50

NYA DIKTER

AF

EUPHROSYNE.

[Julia Christina Kyberg]

TREDJE BANDET.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS L. J. HJERTA,
1842.

N Y A D I K T E R

STOCKHOLM

STOCKHOLM

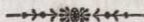
ALBERT HORN & SÖNER

	Sid.
<i>Till min man . . . . .</i>	1.
<i>Beduin-Flickan. Scen ur Öken . . . . .</i>	3.
<i>En Helgdagsafton . . . . .</i>	27.
<i>Finnigubben och Skatboet. Sann händelse . . . . .</i>	30.
<i>Till Biskop Wallin på Olofsdagen 1852 . . . . .</i>	38.
<i>I en ung Flickas Album . . . . .</i>	60.
<i>En Minnesblomma vid Elof Jedeurs graf . . . . .</i>	61.
<i>Ögonspråket . . . . .</i>	65.
<i>I Lianas Album . . . . .</i>	65.
<i>Christina till Monaldeschi, vid Fontainebleau . . . . .</i>	66.
<i>X Axplockerskan . . . . .</i>	69.
<i>Den Skeppsbrutne. En Skärkarls dödsbekännelse . . . . .</i>	71:
<i>Den Älsklige Skalden . . . . .</i>	76.
<i>Mormors Robe, eller ett Original i Åminnelse . . . . .</i>	78.
<i>Hjertats Echo . . . . .</i>	82.
<i>Mårten och Bolands-Flickan. Norrlandsbilder . . . . .</i>	84.
<i>Naturbilder . . . . .</i>	88.
<i>Tank-Lekar . . . . .</i>	92.
<i>Den Ende . . . . .</i>	104.
<i>Enslingens Vårblommor . . . . .</i>	105.
<i>Runor vid Carl Rappes Graf . . . . .</i>	107.
<i>Kärleksvisa . . . . .</i>	110.
<i>Poeten Kär. Visa . . . . .</i>	112.
<i>I Artisten Palms Stambok . . . . .</i>	115.
<i>Kontrasterna, Mor och Dotter. Vexelsång . . . . .</i>	116.
<i>X Friaren. Bättre sent än aldrig . . . . .</i>	120.
<i>X Ett nygift Par på Landet (å demie Fortune) . . . . .</i>	125.
<i>Min Hydda . . . . .</i>	126.
<i>Dalkullan vid sin Utvandring 1858 . . . . .</i>	128.
<i>Maria Stuarts Farväl . . . . .</i>	151.
<i>Kärlekens Symbolik . . . . .</i>	154.
<i>Natursången från Zillerdalen . . . . .</i>	156.
<i>Sångarens Vansinne . . . . .</i>	158.
<i>Mitt Hjertas Roman . . . . .</i>	140.
<i>Jag Undrar . . . . .</i>	142.
<i>Den Första Kärleken . . . . .</i>	145.
<i>Adoratören, eller så bör han vara . . . . .</i>	147.
<i>Hymens Thermometer i frågor och svar . . . . .</i>	150.
<i>Ack, ljufva Tid! eller Tants Lekar . . . . .</i>	152.
<i>Pensions-Flickorna . . . . .</i>	157.
<i>Ett Blad ur Axel Raabs Minneskrans . . . . .</i>	161.
<i>Vid ett Barns Död . . . . .</i>	163.
<i>X Egendomsherren. Porträtt . . . . .</i>	165.
<i>Vid en Nattvardsgång . . . . .</i>	168.

	Sid.
Bönens Tårar	170.
Jordens Himmel	172.
Till mitt Hjertas Genier	174.
Ole Bull	177.
Favoritskap, eller Sagan om Silkes-Missan	178.
Källan i Öknen	181.
En Suck till Skyarne	185.
Naturens Toner, eller de begge Englarne. Vexelsång	185.
Gossarnes Kärlek	191.
Svansången	195.
Naturen och Evangelium	195.
Annan Tid, andra Seder, till en Barndomsvän	197.
Menniskoögat	200.
Musikens Trollmagt	202.
Suckar vid Grafven	204.
Trollspegeln	206.
Solbruden	207.
Fogelnästet. Till en Mor	210.
Till en Lustvandrare. På resan till Södern	212.
Recept och Sympathi-Kur	215.
Arrangeuren	217.
Den Stackars Fidéle	220.
En Optimist, efter Naturen	225.
Sångarkungen. Legend	225.
Vid Nicanders Graf	228.
Gubben, Blomsterälskare	250.
Lilla Fogeln	252.
Trefaldighets-Aftron	254.
Lysning efter en Rymmare	256.
Ett Tête-à-Tête, efter Naturen	258.
Gökvisa	240.
Älskaren in Dupplo. Till en ung Flicka	245.
Den Ångerfulle. Till sin för detta Älskarinna	245.
Flickornas Vänskap	247.
Eldbrasan	249.
Lindnäs. Landskapsmålning	251.
Till en Genre-Målare	255.
Backstu-Gumman	256.
Herr Gabriel	259.
Wilhelms Porträtt	262.
Den lilla Fremlingen	264.
Till Emilie	266.
I ett Album, af de tusen tecknade	268.
Alfrid och Olivia	269.

TILL MIN MAN.

En bok jag dig tillegna vill;
Men säkert bland de underbara.
Dess läsning hör dig ensam till,
Och bör förstådd af dig blott vara.

Ack, att du såg dess inre halt,
Ej uppå permarne allena!
Hvad dig behagar framför allt
Jag vill i sammandrag förena.

Hvar sida knappt jag sjelf förstår,
Och många sidor kunna klandras;
Men — om ditt bifall blott jag får,
Jag frågar mindre efter andras!

Hvad djup af känsla, fröjd och qual,
Omvexlande i rastlöst hvimmel!
Hvad illusioner, utan tal,
Som måla mina drömmars himmel!

Hvad andan, en osynlig magt,
Har lefvande åt orden gifvit,
Hvad kärleken, en Gud, har sagt,
Är på hvart enda blad beskrifvit.

Vignetten målar dina drag. —
Läs! hvarje tankes bild derinne
Får högre färg och ljus och dag
I spegeln af ditt rena sinne.

Hvad rikdom i din vackra själ,
Att så den helgedom begåfva,
Der blick och röst förstå så väl
Den tjusande idolen lofva!

Du vet ej namnet på min bok?
Jag vill det genast uppenbara;
Men var ej kall och verldsligt klok,
Att lifvets poesi förklara.

Ty säkert ingen skrift dock var
Så svår, att riktigt dechifrera:
Mitt hjertas enda exemplar —
Jag helgar dig och har ej flera!

ERDUN-FLECKAN.

SCENE UR ÖKNEN.

Första Sungen.

Emirens dotter såg i blå azuren
Det höga Libanon i fjerran rymd,
Med cederkronan ofvan molnen buren
Till snöns region, ej mer af töcken skymd.
»Der bor min afgud,» sade öknens blomma,
»I dag han kommer, att mitt hjertas fromma,
Hängifna dyrkan få i mötets stund.
Ack! fadersväldet är en jernhård vilja,
Som fåfängt hotar att Camare skilja
Från kärlekens besvurna trosförbund.
Men — då jag hemligt till hans möte smyger,
Lik dufvan rädd, som genom rymden flyger
På vådlig färd, att makens hjerta nå,
Jag skall ju bäfvande hans anblick få?

Ty hoppets sol får aldrig mer bestråla
 Den sälla tid, som mina drömmar måla,
 Då Ferob öfver Damas öckenfält
 Så ofta kom, och vid min faders tält
 Höll tygeln, rörde vid turbanprydd panna,
 Och bjöds, en furstligt firad gäst, att stanna
 Hos mig i lyssnande slafvinnors rund;
 Och der, hur säll jag från hans fagra mund
 Hört detta språk, som endast skalden talar
 Från eget hemland, eller Persiens dalar,
 I Antars sånger eller Sadis ord,
 Likt perlor glänsande på värklädd jord.»

»Hvar är min far?» Så till slafvinnan hördes
 Dess herrskarinna. — »Re'n i fjerran trakt,
 Förr'n trumman hvirflande i lägret rördes,
 Han red på elefant- och lejonjagt,
 Med chefen Tamer, som drog bort att strida
 Mot skilda stammar; tidigt följd till häst
 Af mer än tusen lansar vid sin sida.» —
 »Nå det är väl, han var en ledsam gäst.
 Må han på Sangiars berg vid himlaranden
 Fritt ge sin dyrkan åt den onde anden,
 Som i hans hjerta utsått hatets frö!
 Nu vill jag bort till öckenhafvets ö!
 Tag hit min machlak af det gröna siden,
 Den fina shawlen omkring pannan yriden,
 Prins Ferabs gåfva; ty den klär mig bäst.
 På stöfvelklacken silfversporren fäst,
 Och kring mitt lif ett bälte af juveler.
 Det kostar många af min fars kameler;
 Men Allah vare pris! på öknens ban

Han aldrig plundrat värnlös karavan.
 Led fram min häst.» — Så herrskarinnan sade
 Till Negeren, lydande hvart ögonkast.
 Guldstickadt täcke på dess rygg han lade
 Och snart Camare vig och sadelfast,
 Ett öknens barn, den snabba färd ej brydde,
 Då ystra springarn ifrån lägret flydde,
 Likt jagad hind, som med sin hof så lätt,
 Knappt marken rör. Uppå den vida slätt
 Af skilda ljud den djupa tystnad stördes:
 Än spridda hjordar, som till betet fördes,
 Än luftens pilgrim, öknens pelikan,
 Från fjerran källa eller ocean
 Bar vattensäcken genom blåa landen;
 Än som en skyldtvakt stod i heta sanden
 En struts hos makan, som på äggen låg.
 Camare sent det hunna målet såg:
 En grön oas, som af naturens händer,
 Liksom på lek i dessa varma länder,
 På fältet kastad, lik en blomsterkrans,
 Låg herrligt prunkande i österns glans.
 Vid palmens smärta stam sin häst hon binder
 I svala skuggan af en yppig vår,
 Vid källan svalkas varma rosenkinder
 Och flätas blommor i det svarta hår.
 Med österns eldblick under fina bågar
 Hon spegeln hemligt om ett bifall frågar:
 »Ack! att jag vore för min Ferabs skull
 Skön, som en sol, i morgonrodnans gull!
 Men vill hans öga mig sin klarhet låna,
 Då vill jag sprida, liksom nattens måna,
 Hvars namn jag bär, mitt bleka silfverljus

Uppå hans stig! — Men, hvad han länge dröjer
 Bland sina berg i svala vindars sus! —
 Ur blånadtt fjerran dock en punkt jag röjer —
 Den kommer närmare. . . . O, det är han!
 Slå ej så hårdt mitt hjerta, du förråder
 Din längtan, glödande i hvarje åder. . .
 Dock gläds! när ord ej mer din känsla fann,
 Din Ferab läste, som i stjernor höga,
 Ett himmelskt språk i strålen af ditt öga,
 Så rent och öppet, som gazellens blick,
 Hvars milda glans du af naturen fick.
 Och dock ett djup af inre qval du hyser,
 Hvars mörka natt ej hoppets dag belyser. . .
 Bort ur min själ hvar fruktans töckenbild;
 Jag är ej längre från min himmel skild.»
 Vid dessa ord i Ferabs armar sluten,
 En furstligt skön och österländsk gestalt,
 Med värdighet i blick och hållning gjuten,
 Camare såg en gud, sitt hjertas allt.

Sekundens fröjd, i hvilken själen drömmar
 Den evighet, som tidens förlåt gömmer,
 Ej öfvermåttet af sin tjusning når,
 Förr'n strimman från en högre verld förgår
 Och sällheten i jordens qval förbytes,
 Och tystnaden, den ljufva tystnad brytes,
 Som ensam kärleken så väl förstår.
 »Följ mig till Libanon, fast solen skiner
 På toppens snö, bland herrliga ruiner
 Det gifs en vår i paradisisk dal,
 Der evigt sångens näktergal,
 För öknens ros i lundens krona,

Skall ibland doftande oranger tona.
 Kom blif min brud, Camare! kom,
 Att i en sunken tempeldôm,
 Som sammanförts af jättehänder,
 Skild från din faders öde länder,
 Först glädas af naturens pragt
 Vid kärlekens förtrollningsmakt!
 Der ibland Balbecks kolonnader,
 Vid brus af silfrade kaskader,
 Lianer sammanfläta sig,
 Att ge ett blomstertält åt dig!
 Der kan ditt öga seglen följa,
 Som fly på oceanens bölja,
 Likt svanor till en fjerran tragt;
 Och skyddad af min faders makt,
 Dig skall ej öknens lansar hinna;
 Men skönheten sin hyllning vinna.
 Kom, låt oss fly!»

»Nej, Ferab! nej,

Min faders tro jag sviker ej.
 Van att hans gråa lockar smeka,
 Med tårar låt mig först beveka
 Hans hjerta. O, jag känner väl
 Den gamle Beduinens själ,
 Ett lejon, som ej sveket anar,
 Till öppen fejd hans stridsrop manar;
 Men när han åter vänder om,
 Hem till sitt tjäll, gästvänlig, from,
 Hvem skall ett sken af glädje skänka
 Åt trött och irrande nomad?
 Nej! i din sal, så ljus och glad,

Der vattensprången sina perlor stänka,
 På marmorn glänsande vid furstens fot,
 Jag skulle se hans bleka vålnad skrida,
 Förbannande med vredens hot,
 Sitt enda barn! . . . Nej, jag har mod att strida
 Mot ödets magter, ej mot älskad far,
 Som mig en gång på huldä armar bar.
 Och Ferab! dig jag först mitt offer bringar,
 Om mig till andra band hans hårdhet tvingar.
 Än kärlekens — då vet, jag tillhör dig
 I döden! Och när aftonstjernen blänker
 På öknens gömda graf, du tänker:
 »Der slog ett hjerta blott för mig.»
 Farväl!» —

»Ej dödens brud du blifve,

Nej, du är min! och mig du gifve
 Ett ilbud. O, du vet dess namn:
 Det söker trogen kärleks famn
 Blott i den luftiga portalen,
 Der du min enda tanke är.
 På bergets topp, i myrtendalen
 Af Gud jag endast dig begär.
 I dig jag skall en verld mig vinna
 Och dig bland tusen faror hinna
 På hemlig stig, om lans vid lans
 Än höjde sig i blodig dans!
 Farväl!» — I ljufva lågor släcktes
 Den blix i Ferabs ögon brann,
 Då älskad famn till afsked räcktes
 I säll åskådning af hvarann;
 I hvarje blick en himmel sluten

Der skönhetens förklaring gjuten
En spegel af sin urbild fann!

Andra Sängen.

På sidenbädd satt öknens blomma
I ensligt tält. Vid trummans dån
Hon såg Emiren återkomma
Från jagtens bragder fjerran från.
Ett segertecken, lejonhuden,
Vid dottrens fot han lade ner,
Och vänligt af dess blickar bjuden,
Han sina älsklings-rätter ser:
På silfverfat, af Negrer burna,
Kamelkött stekt och kokadt ris,
Och sorbet i Ostindisk urna,
Tills makligt, efter dryck och spis,
Han på divanen pipan rökte,
I tankfull hvilas ljufva dröm.
Men på de ord han eftersökte,
Med blicken faderlig och öm,
En sällsam vigt den gamle lade
Och ändtligt till Camare sade:
»Du vet, mitt barn! att ödets dom
Gaf Beduinen kraft att lida
Sitt armod och mot våldet strida;
Men bjudes ära, rikedom,
Den sista dock jag föredrager,

Och är ej Tamer qvinligt fager,
 Som prinsen ifrån Libanon,
 Han är dock värd att bli min son!
 Vet, uppå Sangiars berg han äger
 Mångtusen tält inom sitt läger,
 Och hjordar i otalig mängd,
 Som beta i den fagra ängd,
 Vid flodens strand» . . . .

»Nej, aldrig, fader!

Bland dessa plundrande nomader,
 Den onde andens dyrkare,
 Jag skall min hand till offer ge!
 Hur kan du så den Gud förglömma,
 Som låtit källans åder strömma
 Ur brännhet öckensand, och dig
 Har gett ett tjäll på öde stig!?
 Der fremlingen från skilda riken
 Ej blir på gods och guld besviken;
 Men finner hvilans ro i skygd
 Af gästfrihetens enkla dygd.
 Må hellre dödens natt mig hölja!
 Min sorg jag kan för dig ej dölja:
 Jag älskar Ferab, mer än allt
 I himmel, jord.» . . .

»Vid bröd och salt

Förbundets ord jag har besvurit,
 Som aldrig Beduinen än
 Bröt mot sin fiende, sin vän!
 Har Ferab dig sin hyllning burit,
 Det var en furstlig dårskap mer,

Hvertill hans far ej bifall ger.
 Men Tamer är min frände vorden,
 Och öknens hjelte; ej på jorden
 I striden än hans like var.
 Hvad angår mig hans gualära?
 Må solen han sitt offer bära,
 Elddyrkaren sin Gud ock har.
 Jag hyllar mina fäders seder:
 Med fadersvälde dig bereder,
 Den lott, hvartill du bäst är van,
 Nomadens lif på öknens ban.
 Den brudskänk, som mig Tamer ämnar,
 Jag väntar snart, och dig jag lemnar
 I byte, när den rika hjord,
 Fulltalig, enligt löftets ord,
 Med hundrade kameler hunnit
 Till lägret fram och hvila funnit.
 Du innan kort blir Tamers brud,
 Vid glada brölloppssångers ljud.
 Men vågar Ferab se dig åter,
 Hans unga lif du snart begråter!»

Vid dessa ord med låtsadt hot,
 Emiren bort sitt öga vände,
 Rädd att den blick Camare sände,
 Med knäppta händer vid hans fot,
 Hans bröst till ömhet skulle röra,
 Han gick, att ej dess böner höra.
 Ty så är alltid mannens sed,
 Då qvinnan böjer ödmjukt ned
 Sitt knä, som för en Gud. Förgäfves
 Dess brutna röst af tårar qväfves,

Tårglänsande, med gäckadt hopp,
 Hon fåfängt slår sitt öga opp.
 Ett krossadt hjerta ensamt klagar:
 »Farväl min ungdoms ljusa dagar,
 Och du, som var mitt lif, min själ,
 Min kärleks gyllne dröm, farväl!
 Men, förr må sol och stjernor vika
 Ur sina banor, kastas ut
 I intets natt vid verdens slut,
 Än jag mitt hjertas tro skall svika.»

Dock när Camare ensam blef,
 Uppå sitt knä ett blad hon skref:
 »Mitt unga lif, det ljufva, sälla,
 Invid ditt bröst, likt öknens källa,
 Som svalkar lågan i mitt blod,
 Må helre tusen dödar lida,
 Än tråna bort vid Tamers sida,
 Lik ros vid Döda Havvets flod!
 Smyg, Ferab! att min boning hinna,
 En leopard på nattens stig —
 Då lägrets eldar mer ej brinna,
 Och öfverallt jag följer dig!»

Och genast med sin ljufva stämma,
 Att sorgens tysta klagan hämma,
 En dufva till sitt bröst hon slöt,
 Och suck och tår på vingen göt:
 »Du af min Ferab är ett minne,
 Dock ej hos sorgen mer härinne
 Du är en fånge — nej, till den,
 Som är mitt lif i kärleken,

Ett bud du genom rymden fare,
Med suck och tår ifrån Camare!»

Hvar fjäder tusen kyssar fick,
Tills brevet med en längtansblick,
Hon under hvita vingen fäste,
Som glad, att åter nå sitt näste
På Libanon, likt piln försvann
Igenom skyn, dit blick ej hann.
Ett sken af fröjd på kinden lågar,
En blick, der lifvet hoppas vågar,
Log hemligt åt den bojas band,
Som var så tung i Tamers hand,
Den skulle snart förkrossad falla.
Till ödets Gud, hon bad: »O, Allah!
Beskydda kärleken, och gif
Mig Ferab, eller tag mitt lif,
Förr'n jordens brott min själ befläcka,
Att hon må fria vingen sträcka,
Och till all kärleksskälla nå,
Att der sin himmel återfå!
Till Libanon, när Ferab beder,
Af minaretens stämma väckt,
En stråles ljus, i vindens flägt,
Bland stjernor vill jag blicka neder
Från molnens gyllne aftonrand,
Och med en renad lågas brand,
Som ljuft försmäktar i hans öga,
Afspegla tankar, milda, höga,
Som du, min Gud, i själen tändt,
Och när till dig min bön han sändt,
Då skall min själ på vingen bära

Hans tårar och af dig begära,
 Att hvarje suck, från qvalen fri,
 Må bönhörd ur hans hjerta bli!»

Tredje Sungen.

Snart öfver sandens röda kullar,
 Der samum sina vågor rullar,
 Från öppet tält Camare såg
 I hvirvelmoln ett festligt tåg,
 Allt närmare till lägret skrida.
 Främst Tamer sågs i skaran rida,
 En skön Arab af ädel stam,
 Som dansade på fältet fram.
 Stamchefens anblick fasa väckte:
 Ett svart och ulligt hår betäckte
 Hans mörka kind, af solen bränd.
 Med tigerns blick i ögat tänd,
 Fridstecknet i den hvita fana,
 Han bär på spetsen af sin lans.
 Och skimrande i solens glans,
 En väpnad livvakt hjelten följde,
 Som lägrets rymd i rökmoln höljde
 Då salvan från hvart eldgevär
 Ett budskap om hans ankomst bär.

Dernäst en smyckad qvinnoskara,
 Hörs sjungande sin fröjd förklara,
 Och främst bland dem, från Nubiens land,

Med former, värda konstnärns hand,
 I hemmets drägt bar en Negrinna,
 (Åt bruden ämnad till slafvinna),
 Ett gyllne kärll med rökelse
 Af ambra, myrrha, aloë.
 Sist mången herde hjorden följde,
 Som fåget slöt i moln af damm:
 Kameler, hästar, får och lamm,
 Som löf och blomsterkransar höljde.

Till brudens tält en hvit kamel
 Fram af en högväxt Neger fördes,
 Vid sorl af trummor, sång och spel,
 Som döfvande kring lägret hördes.
 Från sadeln, som en vis natur
 Skänkt detta öknens milda djur,
 Som danadt blef, att bördor draga,
 Hvad sköna tyger breddes ut,
 Som skulle fångslande till slut
 Camares öga ljuft betaga:
 En machlak röd, af sammet sydd,
 Med silfverbroderier prydd;
 Från Damas kaschemir och siden,
 Koraller, perlor, gyllne smiden,
 Att lindas kring Camares arm,
 Korpsvarta hår och svanebarm.

På dynor, omkring tältet slutna,
 Brudgåfvan Tamer lade ner;
 Men blott i ögon, tårbegjutna,
 Föraktets gömda hånblick ser,
 Der tanken för sin afgrund bäfvar,

Och genom skyn till mötes sväfvar
 Det ilbud, som på luftens våg
 Bar kring sin hals den ljusblå ringen
 Och brevet under snabba vingen;
 Men dufvan ej Camare såg,
 Ty, ack, hon kom ej mer tillbaka!
 Blott Tamer syntes hemsk bevaka
 Den vilda strid, som hjertat led,
 Der kärlek, hat om väldet stred.

På fältet glädjens sorl begyntes.
 Stamchefen gick ifrån sin brud;
 Men snart till häst han åter syntes,
 Bland skaran främst, i vapenskrud,
 Glad att till stridens lekar hasta,
 Att lansar bryta, djerrid kasta;
 För öknens barn ett tornerspel.
 Hvar en i festen tog sin del.
 Ljuf, aromatisk ångan flägtar
 Kring fältets rymd af Mocka-nektar,
 Som der i stora kittlar sjöd,
 Och gäster, tusentals man bjöd.
 Der qvinnor, barn i högtidsskruden
 Sig lägrade i sluten ring.
 Hvar Beduin till häst omkring
 Vildt tumlade vid hvirfvelljuden.
 Af stridens gny och trummors dån;
 Och drufvan, hemtad fjerran från,
 Berusande, han flitigt tömde,
 Tills öknens rand i purpur gömde.
 En brännhet sol, af natten skymd,
 Stjernglänsande i höglå rymd.

Den sorgsna brud, hvars qual föröktes
 Med hvarje flyende sekund;
 Ej mer af någon gäst besöktes,
 Då hastigt inom tältets rund
 En tiggare steg in helt sakta,
 I grofva gethårskappan höljd;
 Med spejarsblick, af fruktan följd,
 Till minsta ljud han syntes akta,
 Och än Camare tyst betrakta,
 Än perlor, guld, juvelers mängd,
 Likt dagg på vårlig blomsterängd.
 »Säg, bär du dessa smycken gerna?»
 Han sporde öknens fagra tärna.

»Nej, tag dem bort!» Camare bad;
 »Ty, om min panna de berörde,
 Jag karavanens dödsrop hörde,
 Som nyss på väg till Meckas stad
 Blef plundrad och schakalen gifven
 Till rof. Hu! re'n i solens sken,
 I sanden hvitna offrens ben.
 Men hjorden är dock öfrig blifven,
 För hvilken jag är såld i dag.
 Ve, Beduinens grymma lag! —
 Må allt du ur min åsyn föra,
 Och räds ej, att jag larm skall göra!»

»Ett smycke blott jag önskar mig» —
 Ljöd tiggarns röst — »Camare, dig!
 Då lägret sänkt i slummer hvilar,
 Förklädd du till mitt möte ilar,

Vid dina fäders grafvar, der
 Min häst fördold bland kullar är.
 Men sakta, att ej tigern vaknar,
 När han sitt rof i kulan saknar.
 Farväl! — Och redan Ferabs röst,
 Ett echo i Camares bröst,
 Vid sälla suckars ljud förklingar
 På kärlekens och hoppets vingar!

Men ack, hur sakta månan skred
 I nattens mörka skyar ned!
 Hur qvald och bäfvande hon lyssnar,
 Tills ändtligt festens buller tystnar
 Och Tamer sig aflägsnat har,
 Med Beni Tay, Camares far,
 Till nästa rum, som afskildt blifvit,
 Blott genom tältets duk. — I lifvet
 Det gifves ögonblick, hvars qual
 Förlängas, såsom åratäl,
 Då hvarje puls inom vårt hjerta,
 Ett rof för ovisshetens smärta,
 En strid på lif och död består.
 Dock — äfven qvalets stund förgår,
 Och lätt, som vattenfogeln flyger
 Från jägarn bort ur strandens säf,
 Hon öfver Persisk matta smyger
 Med sakta steg; vid tältets väf
 Hon lyssnar — allt är tyst derinne.
 Re'n höres Tamers andedrägt,
 Så djup som midnattsvindens flägt;
 Och timman slår. Med lättadt sinne
 I en slafvinnas enkla drägt,

Snart under Österns klara himmel,
 Som gnistrade af stjernors hvimmel,
 Sitt ödes dunkla famn emot,
 Tält ifrån tält, Camare sväfvar,
 Tills bortom lägrets gräns hon bäfvar,
 Ej för den dolda faran mer;
 Ty re'n mot skimrande azuren
 Den herrligt tecknade konturen
 Af Orientens häst hon ser.

Dock skönare vid qvällens stjerna,
 Förbidande sitt hjertas tärna,
 Stod Ferab vid den tysta graf,
 Ej mera stödd mot tiggarns staf.
 Det skägg, som nyss till midjan räckte,
 Ej mer hans fagra kind betäckte,
 Nej, fursten skön, som dagens Gud,
 Slöt till sitt hjerta vårens brud.
 Elysiskt deras suckar blandas,
 Och för hvarann ett lif de andas,
 Der själen i ursprungligt ljus
 Förnam vid egna vingars sus,
 Att blott för högre verldar buren,
 Den var ett echo i naturen,
 Af himlarnes lycksalighet,
 Som kärleken blott tyda vet.
 Dock drömmen flyr, minuten hastar,
 Der blick och munn sin tjusning böt,
 Då till sitt bröst han bördan slöt,
 Som han i gyllne sadeln kastar,
 Och öfver sandig slätt sin kos
 Han flydde bort med öknens ros.

Fjerde Sängen.

Men vel ej natten hvila skänkte
 Stamchefen Tamer, fast han tänkte:
 »I morgon bröllopsdagen gryr.»
 Nej, en demon, som ljuset skyr,
 Svartsjukan i hans hjerta sänkte,
 Rofgirig utan rast och ro,
 Lik hungrig gam, sin hvassa klo!
 Med vildens öra sänkt mot jorden,
 Han lyssnade på sömnlös bädd.
 Nyss var Camare flygtad vorden,
 Då upp han sprang, och vapenklädd
 Uppå sin häst, vid tältet bunden,
 Der ljudlös fogel vingen rör,
 Kring lägret först sin rund han gör;
 Men stadnar, hör i midnattsstunden,
 Förrådande det minsta gny,
 Hästhofvar öfver slätten fly.
 I blinken, snabbare än hunden,
 Han ilar bort i sträckt galopp.
 O ve! att stjerner ej fördöljer
 Det spår, som Beduinen följer
 Och, stöfvarn lik, han vädrat opp!

Det försprång, flyktingarne hunnit,
 Har hvar minut allt mer försvunnit.
 Misstanken blir till visshet bytt:
 Hans brud med Turkomanen flytt!

Af hämnens fröjd hans öga flammar!
 Han känner Ferabs häst igen;
 Men fast af Nedgde-ras den stammar
 Och är den bästa springaren,
 Den dubbla bördan, som betäcker
 Hans smärta länd, dock loppet stäcker
 Och fåfängt sporen, blodbestänkt,
 Är djupt i sårad sida sänkt,
 Tills hvarje räddning är försvunnen,
 Och döende han störtar ner,
 Der aldrig grotta, skog blef funnen,
 Som kärleken sin tillflygt ger.

Allt närmare ett stridsrop hördes,
 Som genom öknens tystnad hven.
 Camare blek och sanslös fördes
 Till grön oas vid stjernans sken,
 Densamma, der vid Ferabs möte,
 Med Gudars fröjd inom sitt sköte,
 Hon nyss så skön och lycklig var!
 Stridsplatsen Ferab utsett har,
 Och handen re'n på fästet hvilar,
 Då Tamer fram till målet ilar.
 Men sällsamt är hans tigerblick
 Förmildrad, i det ögonblick
 Han stadnar, klappar löddrig bringa,
 Stolt att det ädla djur betvinga,
 Som Beduinen skattar mest
 Af jordens allt, sin snabba häst.

Ur sadeln sprungen ej, förgäter
 Dock öknens hjelte, segervan,

Den fiende hans öga mäter,
 Med kufvad harm, på stridens ban.
 I blinken dragna sablar klinga,
 Som spänstigt hugg mot hugg bevinga,
 När hvinande i luftens flod,
 De korsas mot hvarann och böjas,
 Likt bågar, för att åter höjas
 I blodig lek med segrens mod.
 Så fursten, som af konsten lärde
 Sin damascenerklingas värde,
 Blott eldad genom kärleken,
 Den grymma rövvarhöfdingen
 Dess styrkas vilda rätt bestrider,
 Tills morgonsolen blodig skrider,
 Ur Österns gyllne purpurrand,
 Då vapnet bröts ur Ferabs hand . . .
 Och lik en Boas Tamer kastar
 Sig på sitt rof, och hämnden hastar
 Förrädiskt fram till segrens mål;
 Och fursten sjönk till jorden neder,
 Skön som den unga friska ceder
 På bergets topp för yxans stål.

Camare ur sin dvala vaknar.

Allt är så tyst. En bild hon saknar,
 Som själens lif och tjusning var;
 Blott mördaren stod ensam kvar
 Och segrande sitt hånskratt höjde,
 Då under öknens palm hon röjde
 Sin älskling, sjunken till hans bröst,
 Der sanden drack i strida strömmar
 Hans blod, och alla lifvets drömmar
 Dö bort vid ljudet af hans röst:

»Min arm är trött . . . jag kan ej strida
 För dig, som dock var segerns pris,
 Men är, i himlens paradys,
 Den Houris, som jag vill förbida . . .
 Farväl! . . . mitt ögas ljus! . . . farväl! —»
 Och redan flydde Ferabs själ
 Af kärleken till himlen buren,
 Då till den skimrande azuren
 Sångfogeln från sin dadelpalm
 Sjöng, vårligt glad, sin morgonpsalm.

Till fridens milda sömn förseglar
 En älskad hand det ögonpar,
 Hvars himmel mer ej återspeglar
 En verld af sälla gudasvar;
 Men då den sista kysen trycktes
 På bleknad munn, Camare rycktes
 Af Tamer upp på hästens länd.
 Med vredens blix i ögat tänd
 Han ryter: »Låt den döde hvila,
 Tills örn och gam sig hackat mätt,
 Och se'n må fritt din tanke ila
 Till en så kostlig skådorätt!»

Med Beduinen tärnan följer
 I sakta skridt, på gränslöst fält;
 Ett blånadt fjerran lägret döljer
 Med sina spridda hvita tält.
 Men dagens väckt var ej förliden,
 För'r'n viss om byte, trött af striden,
 I slummer mördaren sönk ner.
 Blott sorgen vakar. Minnet ryser

För sina qual. Ett irrsken lyser
 I tankens mörka natt alltmer.
 Den sofvande hon stum betraktar,
 På hvarje rörelse hon aktar,
 Tills vapnet, som af Ferabs blod
 Nyss färgadt blef, hon sakta rörde;
 Ur skidan sabeln varsamt förde,
 Som i sin hand med hämnens mod,
 Blodgirig som en lejoninna,
 Ett ögonblick att fattning vinna,
 Hon öfver Tamers hjessa höll:
 Ett hugg — och röfvarns hufvud föll!

Till lägret hästen återvänder;
 Men i ett språng Camare står
 På marken. Hvert sin blick hon sänder,
 Blott dödens hemska fasa rår;
 Hon ser en tappad lans i sanden,
 För hvilken mången pilgrim drog
 Sin sista suck; med den i handen
 Hon vägen till oasen tog.
 Vansinnets eld ur ögat brinner;
 Med spridda lockar, blodbestänkt,
 Likt hämnens engel hon försvinner,
 Och tårar först hon återfinner,
 Mot Ferabs brustna hjerta sänkt.

»Halfmånan af demanter prålar
 Än på ditt bröst, men ögats strålar
 Med högre glans har döden släckt;
 Dock gläds, min arm har mördarn räckt.
 Jag kommer till ditt sista möte,
 Som hämnens brud, att i ditt sköte

Mitt trötta hufvud hvila få.
 Men, hvem skall här vår brudsäng bädda
 Vid källans rand, den palmbeklädda,
 Dit jordens qval och strid ej nå?
 Jo, när min far i sanden funnit
 Spår af den häst till lägret hunnit,
 Han kommer, och ett rum hos dig,
 Jag vet, han skall förunna mig.
 Ja förrn den trötta handen domnar
 Och mitt förgråtna öga somnar,
 Jag teckna vill ett öppet blad:»

»Min far, gif mig en hvilostad
 Vid Ferabs hjerta, här på kullen,
 Vid källans sorl, djupt under mullen,
 Dit hungrande schakal ej når!
 Vid minnet af min oskuldsvår,
 Glöm, att jag mördat har din frände!
 Ditt blod i mina ådror brände,
 Och brottet sjönk för hämndens magt,
 Som tung sin skuld på hjertat lagt.»

Mot lansen stödd Camare hvilar,
 Dess blick kring ökenrymden ilar,
 Tills fjerran på den kända stig
 En väpnad skara närmar sig.
 Då hon sitt knä på jorden böjde,
 Tårglänsande sitt öga höjde
 Upp till den Gud, som blickar ner
 I själen och hvar tanke ser:
 »Tag bort den blodsskuld själen trycker,
 Förrn hon ur jordens bojer rycker

Sin vinge lös; ty kärlek är
 Den verld, som jag af Dig begär!
 Från brott och villor anden rena,
 Ett återsken af dig allena,
 I ljustet af Din himmels glans!»
 Och i en blink, vid Ferabs sida,
 I snövit barm, der qvalen strida,
 Hon sänkte Beduinens lans!

Att hämna prinsens död, snart flamar
 Från Libanon ett blodigt svärd,
 Som hotar öknens vilda stammar,
 Förödande nomadens verld.
 Tältstänger ryckas upp ur jorden,
 Tills hvar kamel är lastad vorden,
 Och qvinnor, barn och hjordar fly,
 Flyttfoglar likt på mörknad sky.
 Blott Ferab och Camare sälla
 Få hos hvarannan stadna kvar,
 Vid sorlet af den tysta källa,
 Der deras första möte var.

En Helgdagsafton.

(I en af Mälarens vikar synes en holme, der en enda stuga hägnas af sin täppa och körsbärslund. En flaggstång står längst ner vid stranden. Midt öfver sjön ligga kyrkan och prestgården.)

FN FISKARE. *(I sin båt.)*

Ingen fångst i dag. Jag fruktar,
Att i qväll den bleka hungern
Blir min sängkamrat. Men hvar
Finner du en bädd? I mörka
Skogen, eller öde ladan.
Nå, likgodt! — Hvert djur på marken
Sörjer för sitt lif och söker
Efter rof, och vet att skaffa
Sig en kula. Så gör äfven
Fiskar-Anders. Minsta fura!
Se, vid holmens strand der borta
Leker stimmet tusentals,
Glittrande som drakens silfver!

(Ror till norra sidan af holmen, kastar ut sitt metspö och sjunger:)

Från böljornas skimrande salar
 Steg Necken vid elfvarnens sten,
 I skuggan af vide och alar,
 Ur strömmande hvirfveln allen,
 Och stämde med lekande hand
 Sin harpa vid stjernornas brand;
 Och sorgligt kring blommande dalar
 Ljöd sången från strand och till strand:

»Kring jorden och böljande hafven
 Jag söker förgäfvets en skatt,
 Lik perlan i djupet begraven,
 Lik stjernan i sorgernas natt,
 Dig, kärlek, i dödliga bröst!
 O, väl fick jag sången till tröst;
 Men löst blir den fjettrade slafven
 Dock först af din heliga röst!

Bland fallna och klagande andar,
 Som jorden och hafven bebo,
 Min stämman med vågen jag blandar,
 Att vinna, o kärlek, din tro!
 Dock aldrig ur dalarnes vår
 Ett samljud till enslingen när!
 Förstummad, när dagen sig randar,
 I djupet jag sörjande går.

Neckrosorna blomma på vågen
 Kring strändernas löfvade tjäll;
 Men fåfängt den silfrade bågen
 Bekransas i rodnande qväll.

Till domen min harpa jag rör,
 Hvars klagan i böljorna dör;
 Ty aldrig med längtande hågen
 Ett älskande hjerta jag hör!

EN GOSSE (om sex år står ofvan stranden på en klippvall).

Säg mig, hvem är Necken, Anders!

FISKAREN.

Jo, han är en speleman,
 Som i djupet har sin boning,
 Genomskinlig som ett glas,
 Der båd' stjernor, sol och måne,
 Liksom gnistrande juveler,
 Kläda väggar, golf och tak
 Och ur tusen speglar stråla.
 Och hans trädgård, ack, så präktig,
 Kom och se! Hvar enda gångstig
 Är belagd med perlmosnäckor
 Och af guldsand strödd. Derinne
 Tvinnar han af menskohår
 Sina strängar. Harpans båge
 Är af hvita menskoben;
 Derfor klingar hon så sorgligt.
 Ja, om du vill titta ner
 Längre stirrande i djupet,
 Skall du icke längre trifvas
 I din gamla stuga, ensam
 Med din mormor. Stackars arma
 Två enstöringar på holmen!

Kom till mig i båten ner.
Och du skall besanna sagan.

GOSSEN.

Du vill narra mig... och mormor
Tycker inte om att Arvid
Råkar Anders.

FISKAREN.

Kycklingen

Af den gamla hönan lärt
Kackla, liksom alla andra,
När jag från min bättringsort
Kommer hem och finner ingen
Enda öfrig af min släkt,
Utom dig, som ofödd var
Då jag for. Men vet, din far
Var min styfbror, tog min brorslott;
Ty han trodde visst jag skulle
Bli ett hufvud kortare.
Nu han törstar icke mera
I den djupa fulla vågen
Efter andras arfvedel.
Ingen känner mig. Hvar enda
Sockeubo på dörrn mig visar
Bort om qvällen. Är du äfven
Rädd för mig?

GOSSEN.

Åh, inte rädd... men...

FISKAREN.

Hvilket men?

GOSSEN.

Jo, mormor säger,

Att du lärt så mycket ondt
 Uti fängelset af andra
 Fångar; men jag lyssnar gerna
 När på sjön du sjunger, Anders!
 Hu, så bister du ser ut.

(Springer bort.)

FISKAREN.

Gå, din byting! fast jag är
 Allas visa, kan jag sjunga
 Dig till sömns en gång; och ve
 Den fördömda gamla hexan,
 Pojkens mormor, som förvägrat
 Mig en fristad i den stuga,
 Der jag föddes! Ack, så treflig
 När i fönstret balsaminen
 Sina röda blommor bar,
 Och salvia och lavendel
 Doftade från kryddgårdssängen,
 Som, i hägn af körsbärslunden,
 Vid den södra sidan står,
 Blommande i vårens fågning.
 Här mot nordan hvälfver stranden
 Mossklädd häll, bevext med småskog,
 Dvärgtall, enbärsbuskar, hagtorn.
 Och på kullen står allena
 Än den gamla eken kvar,
 Der så mången gång jag klättrat
 Upp och skådat öfver viken,
 Längtande i verlden ut!

Men — hvad har jag vunnit? Jo,
 Blott för fattigdomens söner
 Smider magten sina bojor,
 Bygger fängelser, som höga
 Slott, och artigt nog derinne
 Mättar jägarn hunden, fjettrad
 I sin kedja . . . . Nå, ett husrum
 Är ju lätt att få? — Likgodt!
 Jag vill se mig om för egen
 Räkning mellertid och smyga
 Obemärkt med lätta åran,
 Som en and igenom vassen
 För att rycka upp en rot,
 Som i vägen står . . . . den saken
 Är ett lekverk . . . . Öfverallt
 Är af videbuskar stranden
 Skyld, der vill jag dölja mig.
 Skall jag hungra eller frysa
 Nästa vinter mig till döds?
 Nej, min buse, sjelfva lagen,
 Skall ej längre stänga mig
 Ifrån hus och hem på holmen!

(Ror bort genom vassen.)

(Den lilla gossen med sin mormor vid holmens södra strand.)

GUMMAN *(med en skära).*

Nu är tid att som en myra
 Samla sitt förråd. Jag måste
 Passa på och skära sjögräs,
 Som är godt till vinterfoder
 I sin första, späda brodd.

GOSSEN.

Ack, om Arvid kunde hjälpa
Gamla mormor, som i vattnet
Måste vada.

GUMMAN.

Mången kaka
Får du äta först mitt barn;
Men jag tackar Gud, att aldrig
Du har somnat hungrig in
Vid min sida.

GOSSEN.

Kon och geten
Ge oss mjölk, och mormor binder
Gröna qvastar, hvita vispar,
Och får pengar eller mjöl
Uti prestgåln. Arvid får
Hjelpa dig att plocka smultron,
Hela skäppan full, och följa
Öfver sjön i helgdagsrocken
Och sin nya halmhatt.

GUMMAN.

Länge
Kan det dröja innan hären
Mogna; nyss har smultronblomman
Öppnat sina blad.

GOSSEN.

I morgon
Är ju söndag', mormor?

GUMMAN.

Ja,
 Gudskelof! det är den enda
 Högtid för oss fattigt folk
 Att, när veckans arbetsdagar
 Äro slutade, få samlas
 I Guds hus och gläda oss
 Åt de andligt goda gåfvor,
 Som vår pastor åt betryckta
 Hjertan ger.

GOSSEN.

Han är så snäll,
 När han vänligt från min panna
 Stryker håret bort och ber
 Mig se upp.

GUMMAN.

Ja, bondblyg är du,
 Stackars barn, så ensligt uppfödd
 Här på holmen hos din gamla
 Mormor, utar far och mor,
 Utan syskon.

GOSSEN.

Ack, om Arvid
 Hade svalans snabba vingar!

GUMMAN.

Redan börjar oros-fogeln
 I ditt hjerta röra sig.
 Men är gossen snäll, han kan

Hjelpa mig att samla flottved;
Se, på torra sanden ligga
Stora fång.

GOSSEN.

Oh, vi behöfva
Ingen ved om sommarn.

GUMMAN.

Kommer
Icke vintern ock en dag?

GOSSEN.

Det är långt till den. Nu vill
Arvid leka; men jag äger
Ej en enda leksak.

GUMMAN.

Jo,
Du har bark till båt, och grankott
Till båd' kor och får; du sätter
Fötter under dem och stänger
In din lilla hage.

GOSSEN.

Mormor
Måste hjelpa mig att slöjda
Båten färdig. Lagg bort skäran
Och arbeta icke mer.
Det är helgdagsafton!

GUMMAN.

Ja!
Låt oss hvila här i skuggan

Under körsbärsträdets krona.
 Se, hur vackert aftonsolen
 Ger de hvita blomsterklasar
 Rosens färg. Oxläggen doftar
 Ljusligt. Sippan sofver re'n
 På sin tufva.

GOSSEN.

Sjung för Arvid,
 Medan du med knifven täljer
 Båtens mast; se'n skall du sömma
 Nya segel.

GUMMAN.

Hvilken visa?

GOSSEN.

Jo, om blomstren, hur de likna
 Små Guds barn; — men inte psalmer,
 Ty der talas blott om döden,
 Och om korset, och hur Christus
 Lidit. Då vill Arvid gråta.

GUMMAN (*sjunger*).

Med barndomens strålande öga
 Står blommornas talrika släkt,
 Och niger för solen den höga
 I vindarnes smekande fläkt.

Hvad offer ur doftande skålar,
 Från ängarnes skimrande prakt,
 Till den, som i gyllene strålar
 Den duken med färger belagt!

Af klaraste perlor ett smycke
 Han ger sina älsklingar små.
 Fast stumma de föddes, så mycke'
 De prisa hans allmagt ändå.

Guds barn äro blommorna like;
 De falla i oskuldens tid,
 Att evigt i himmelens rike
 Få drömma om kärlek och frid.

GOSSEN.

Hör! Det klämtar.

GUMMAN.

Klockan kallar

Oss till bön. Barn, låt oss bedja,
 Nu går Herrans sabbath in.
 Och det är liksom naturen
 Firade den helga stunden
 I sin hvilas ljufva ro.

(Lutar sig ner i bön.)

Allt är så lugnt och stilla,
 Blott aftonklockan hörs.
 Min själ från jordens villa
 Till ljusa rymder förs,
 Der vännen, hädangången,
 Får i Guds rike bo
 Och sjunga segersången
 I frid och sabbathsro.

GOSSEN.

Skall mitt ansigte jag skyla
 Som du gör?

GUMMAN.

Nej, barn, se upp
Till din Gud med klara ögon!

GOSSEN.

Får jag honom se? Hvar är han?

GUMMAN.

I sol'n, i daggens droppe,
Du ser hans blick, så ren!
Hur mycket mer deroppe
Han ser sitt återsken
I hjertan, christligt fromma,
Som bedja: »Fader min,
Må som ett barn jag komma
Uti din himmel in!»

GOSSEN.

Bed ej längre. Se! hur många
Segel fara oss förbi;
Men här landar ej en enda
Båt, om icke Fiskar-Anders
Lägger till. Men han är ständigt
Vresig.

GUMMAN.

Nå, hvad säger han?

GOSSEN.

Jo, att mormor nekat honom
Hus för natten i den stuga,
Der han föddes.

GUMMAN.

Det är sannt;
 Men hvad skall jag arma göra?
 Släppa ulfven in bland fåren.
 Nej, det goda sädet skulle
 Han i ogräs byta bort.
 Likväl har jag icke handlat
 Christligt, som en husvill man
 Vist på dörren. Nå, jag vill
 Bjuda honom hit i morgon
 Uppå söndagsmiddag.

GOSSEN.

Hu!

Skall vid samma bord jag sitta?

GUMMAN.

Var ej rädd, mitt barn! En gång
 Har ju Herren sjelf på jorden
 Spisat ibland syndare.

GOSSEN.

Men han skrämmer mig och säger,
 Att han är min enda släkting
 Om du dör, och att du inte
 Lefver länge; ty han hör
 Ugglan från vår skorsten ropa
 Midt i natten.

GUMMAN.

Stackars Arvid!
 Utan mig du vore hjälplös,

Ensam kvar. Ja, himlen vet
 Med hvad rätt den arme Anders
 Påstår, att din far ej lemnat
 Honom lösen; ty han satt
 Uppå fästning många år.
 Jag derom vill fråga pastorn,
 Som näst Gud är mitt beskydd.
 Men det är dock tid att lära
 Dig en sak; i fall jag skulle
 Sjukna, skall du hissa flaggan
 Upp på stängen, se, det går
 Lätt och fort. Jag måste öka
 Snörets längd, så att du kan
 Fatta tag deri.

GOSSEN.

Jag klifver

Upp på sten.

GUMMAN.

Nej, barn, du faller

Ner i sjön.

GOSSEN.

Nå, låt mig se

Flaggan då, och låt den blåsa

Kring i vinden.

GUMMAN.

Nej, då skulle

Pastorn på den andra stranden

Tro att nöden stod för dörren,

Och han skulle genast skynda
Öfver viken.

GOSSEN.

Hvarför skulle
Pastorn komma?

GUMMAN.

Jo, det var
Så ett aftal, då jag följde
Med din mor, mitt sista barn,
Öfver sjön till kyrkogården.
Då när pastorn hade jordfäst
Hennes stoft, han sade vänligt:
»Stackars arma! måg och dotter
Har du mistat, ensam qvar
Med ditt barnbarn, som i vaggan
Hjelplost hvilar. Låt en annan
Enka flytta in till dig.» —
Men jag sade: »Gode pastor,
Endast fattigdomen ville
Dela sådan boning, skild
Ifrån menskor, när det stundom
Hvarken brister eller bär
Öfver sjön att färdas. Större
Skulle hjälplösheten bli.
Holmen föder blott en enda
Ko, och täppan liten är.»
Pastorn sade: »Nå, i nödfall
Kan du hissa flaggan upp,
Som din måg, den kække båtsman,
Lemnat som ett minne qvar,

Och då ser jag från mitt fönster,
Att du kallar mig till bistånd,
Råd och dåd i farans stund.»

GOSSEN.

Aldrig såg jag flaggan svaja.

GUMMAN.

Nej, ty du var sjuk. Jag tordes
Inte lemna dig i stugan
Ensam, kämpande emellan
Lif och död; men när jag höjde
Flaggan upp, så mången gång
Tog då pastorn sjelf sin åra,
Rodde öfver sjön och kom
Hit med hjälp och läkdom. Alla
Somrar kommer han och ser
Till oss arma.

GOSSEN.

Ser du solen
Gömmer sig i svarta moln,
Kantade med guld och rosor.
Ack, så grannt i taket, mormor!

GUMMAN.

Molnen båda regn och åska
Innan kort. Jag måste gå
För att mota kon och geten
Under tak. Kom, Arvid, kom!

GOSSEN.

Nej, låt Arvid plocka elggräs
Hela hatten full, att strö

Uppå golvet, när i morgon
 Vi till kyrkan ro. I stugan
 Är så mörkt och varmt; men ute
 Är det svalt och ljust ännu,
 Som en dag.

GUMMAN.

Men var ej länge,
 Och gå stranden ej för nära.
 (Går.)

GOSSEN.

Oh, nej ingen fara! Arvid
 Vet nog akta sig. Nu är
 Mormor borta för att leta
 Rätt på kon, som går på andra
 Sidan holmen. Mig i hågen
 Leker flaggan, just för mormors
 Egen skull, i fall hon sjuknar
 Eller dör. Ack, då får Arvid
 Liksom Anders gå att söka
 Hus om qvällen, som han sällan
 Får; ty alla äro rädda
 För han lidit straff, och därför
 Får han ingen tjänst.

(Klättrar upp på sten, och ser sig omkring.)

Han syns
 Inte till i qväll med båten,
 Som han lånat har i kyrkbyn
 Och med hälften af den fisk,
 Som han får, betalar. Alla
 Barnen bli förskräckta, springa
 Undan när de honom se.

Hoppsan! det gick bra att komma
 Upp på sten. Der nedanför
 Ligger mormors båt förutan
 Åror, läst. Nu har jag snöret
 Löst, och flaggan skall jag veckla
 Ut, det går. Hojoj, Hojoj!
 Ropa sjömän. Ack, så roligt
 Blå och gula vimpeln fladdrar
 Kring i vinden, redan hunnen
 Upp i toppen! Nu jag binder
 Snöret fast, och se'n på fyra
 Fötter ner. . . . Aj! aj!

(I detsamma sträcker sig en hand upp bakom sten, fattar i gossens fot, och han störtar i sjön.)

FISKAR-ANDERS.

Jo, plaska
 Nu, din sjökalf! Inte första
 Gången plånar böljan ut
 Spåret efter Fiskar-Anders.

(Ror bort genom vassen).

GUMMAN (återkommer.)

Arvid, kom! Hvar är du? Svara!
 Göm dig inte, barn, och lek
 Med din mormor. Men hvem klagar
 Nerom sten? O, Gud! han fallit
 Ner i sjön; men håller sig
 Fast i båtens kant. . . . O, tröttna
 Ej, min gosse, mormor skyndar
 Till din hjälp. . . . Jag sluter dig
 Åter i min famn.

(Hon sätter sig med gossen i knä under en körsbärsbuske.)

O, sansa

Dig, min Arvid! . . . Blott jag får
Hemta krafter skall jag bära
Dig i varma stugan. Tala,
Har du stött dig illa?

GOSSEN.

Bröstet

Emot årtinn. . . Anders ryckte
Mig från sten i sjön.

GUMMAN.

O, Gud!

Dig förbarma! — Blodet strömmar
Ur hans munn, och andedragen
Bli allt kortare. Hans ögon
Se mig ej, till hälften slutna.
Männ' han sover? . . . Nej, den kalla
Bleka döden kommer. . . Herren
Gaf och Herren tog. O, Gud!
Låt din tjenarinna fara,
Efter slutadt värf, i frid!
Tag hans ande, ren, oskyldig,
I din herrlighet, och må
Du af späda tungor prisas!
För en ringa penning är
Han, som du, förrådd och mördad.
Allt är slut. Mitt hufvud svindlar.
Jag är trött, och döden är
Mig välkommen. Maka, barn,
Samtid, alla gått förut

Till min fader. . . Med det sista
Bandet, brister ock mitt hjerta.

*(Hon nedfaller sanslös vid gossens sida. En båt nalkas,
och en medelålders prestman stiger i land.)*

PASTORN.

Stackars enslingar! Ej mer
Mig den gamla fryntligt helsar
Uppå stranden. Säkert är
Af sin krämpa första gången
Hon i stugan stängd, och mig
Har hon kallat, såsom förr,
Till sitt bistånd. Men här hvilar
Hon med gossen, delande
Barnafridens lugna sömn.
Solens sista stråle leker
Öfver barnets runda kind,
Öfver ålderdomens tärda
Bleka drag. Dock, hvarför sofva
De med öppna ögon?

(Fattar deras händer.)

Gossen

Kall och stel, och gräset fuktadt
Af hans blod. Den gamla lefver
Med ett anlete i drömmen,
Som förklaradt. Dock jag måste
Väcka henne upp till känslan
Af sitt qual. Mor Anna! vakna,
Se din själasörjare
Vid din sida, för att trösta
Dig, och styrka ge med ordets
Helga kraft.

GUMMAN.

O, skön är jorden
 I all vårens prakt; men ringa
 Mot den syn, hvars herrlighet
 Uppenbaras för min själs
 Inre öga. — Himlen öppnar
 Sig i klarhet öfver klarhet,
 Och från ljusa höjder strålar,
 Med en solring kring sin panna,
 Verldens frälsare. Så log
 Han på Tabor. Se! han sänker
 Sig allt närmare till jordens
 Region, der anderiket
 Har sin första gräns. Han slutes
 I en krets af mindre, större
 Barn, som nyss ur dödens slummer
 Vaknat; hvart och ett är fördt
 Af sin lefnadsengel. Herren
 Står allena i mångdubbla
 Ringen, spridande med sträckta
 Händer lifvets nya ljus
 Till de späda hjessor ner,
 Dem välsignande, som fordom:
 »Låter barnen till mig komma,
 Hörande Guds rike till!»

Men ett enda barn står fjerran,
 Vill ej nalkas himlavännen
 Spörjande: »Hvi dröjer du?»
 Barnet uppå afstånd höjer
 Bäfvande sin röst: »O Herre!

Det är godt hos dig att vara ;
 Men jag längtar dock till henne,
 Som har offrat åldrens sista
 Krafter till min vård. O gif
 Åt min tanke fjärlins vingar,
 Att hon synligt bringa må
 Ifrån dig ett himmelskt budskap
 Till min vän.» — Ja, ske din vilja!
 Bjuder Herrans röst. Men re'n
 Är den helga syn försvunnen.
 O, hvar är jag? Dödens mörka
 Trånga dal mig innesluter.
 Men der borta uppgår snart
 Lifvets nya morgonrodnad.

(*Vaknar.*)

PASTORN.

Lycklig du, som så kan drömma
 Dig i himlens glädje in!

GUMMAN.

Har jag drömt? Nej, gode pastor,
 Salighetens milda fläkt
 Mig omsväfvar. Arvid kommer
 Till min dödsbädd ner. Ja, se
 Fjärlilarne tre, med dubbla
 Vingars par, som gunga sig
 Uppå körbärsqvistens hvita
 Blomsterklase. . . . Himmelsblå
 Är min Arvids dräkt. Den andra
 Fjärilo är hans lefnadsengel,
 Klädd i hoppets rosenrödt.

Men den tredje — se, med svarta
 Glänsande och perlbeströdda
 Vingar, hur han sänker sig
 Till min hjessa, — det är dödens
 Engel, som med fridens milda
 Budskap kommer. O, nu först
 Har jag lärt hur outsäglig
 Kärlek drager själ till själ;
 Ty den utgör, Gud! din himmels
 Salighet.

PASTORN.

Men har du ej
 Någon jordisk önskan öfrig,
 Att mig anförtro?

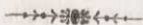
GUMMAN.

En enda.
 Må den arma Anders, husvill
 Och förskjuten, få sin arfslott
 Åter, om det är hans rätt.
 Under Herrans dom allena
 Vare syndaren, som brutit
 Har min telning, frisk och skön!
 Bjud de onda magter vika
 Ur hans hjerta. Jag förlåter!

(Dör.)

PASTORN.

Så en christen hädanfare,
 I sitt hjerta lugn och säll!
 Och af Gud välsignad vare
 Så hans sista sabbathsqväll!

Finn-Gubben och Skatboet.

Sann Händelse.

Från fönstret såg Lina den blommande lund;
Af skoltvånget stängd i små brödernas rund
Så harmsen vid boken hon sitter,
Att kan hon en fluga på rutorna nå
Hon rycker af vingen och låter den gå;
Sjelfsvåldig hon gör hvad hon gitter.

På klockan hon ser; men förrn loftimman slår,
Hon smyger ur hyddan, och dansande når
Hon åter den grönskande tege.
Lik Tattare-ungen så brun på sin kind,
Till taket hon klättrar så lätt som en vind,
Än upp och än ner uppå stegen.

Snart ser hon i aspen längst bort i allén
Ett skatbo, der ungarne fjädrade re'n
Kring modren sig snattrande gläda,
Som matade en, två, tre, fyra och fem,
Tills mera att skaffa hon flyr från sitt hem,
Der vindarne vagga de späda.

Från gren och till gren klättrar Lina dit opp,
 Och hunnen till målet i svigtande topp,
 Så tyst som den lurande katten,
 Hon tittade in i det slätade bo
 Och störde de sofvandes hvila och ro,
 I förklädet hemtande skatten.

Då ned från den vådliga färden hon hann,
 På vägen en hjulspik, förrostad, hon fann —
 Till misskund ej känslorna kalla;
 Fast modren flög klagande kring sina små,
 Det mordiska sinnet förgrymmadt ändå
 Stack ögonen ut på dem alla.

I hast som den hvinande stormilen pep
 En röst, och en hand efter lockarne grep.
 «Stå stilla!» den hördes befalla.

»J andar, som föllo från himmelen ned,

»Ur hålorna stigen och hören min ed,

»Troll, gastar och svartalfer alla!»

»Ve, herrgårdens barn! vid de hjälplösas skri

»Förbannad en gång må din afföda bli,

»Femtalig, men sämre än denna,

»Du kastade bort ibland stickor och strå,

»Att skingrad och husvill och hungrande gå

»I mörkret och modren ej känna!»

Den vredgade gubben från Finnmarken kom;

Nu vändande åter till skogarna om

I skägget hörs mumlande tala:

»Med björnfett din galla har Perkele närt,

»Ett gökäg i kulln blef din moder beskärtd;
 »Men detta du dyrt får betala!»

»Jag har ingen mor,» sade Lina och rädd
 Hon flydde till hemmet, der tyst på sin bädd
 I ånger hon vakande gråter.
 Men tidigt vid boken, i morgonens glans,
 Hon läste sin lexa, den gick som en dans,
 Och okynnet kom aldrig åter.

Snart Finngubben glömdes. — I hembygdens dal,
 Der barndomens skiftande fröjder och qual
 Försvinna som vågor i strömmen,
 Ostyriga flickan förbyter sitt skick,
 Jungfruligt hon sänker sin strålande blick
 Och ler i ungdomliga drömmen.

Hon sitter vid sömnen så sedig och klok,
 Hon sjunger sin visa och läser sin bok,
 Och springer i hushållsbestyren.
 Och snart, under stundernas vexlande lopp,
 Till framtidens lycka och kärlekens hopp
 Hon spelar så glad uvertyren.

Bland bröderna fostrad, hvad Lina var säll
 När ferier stunda, till barndomens tjäll
 Vid helgerna åter de komma;
 Och grannar, kamrater, ett hvimlande tal,
 Församlas till dans i den festliga sal,
 Kring bygdens förtrollande blomma

»Den skaran,» sad' fadren, »är bisvärmen lik,
 »Som ökas alltmer — jag är trött vid musik,
 »Duetter och klink på gitarren.
 »Nu gäller det, Lina, att ta sitt parti,
 »Du vet, den som väljer för länge uti
 »Rödväplingen, stannar i starren.»

Och Lina var lycklig. Förlofningens dag
 Bortskrämd, lik thordönets ljungande slag,
 Lockfoglarnes tjugusande toner.
 Den firade fästmän i värdighet steg,
 Vid gratulationer och bugningar neg
 För ortens högmögne patroner.

När skördarne bergas på åker och äng,
 Hvad tusende sysslor i lek och i fläng
 På herrgården bröllop bebåda,
 Der nätet läggs ut i den fiskrika flod,
 Och jägaren flyr med sitt ljungande lod,
 Att skogarnes vildbråd förråda.

Der faller till offer för mordstålet re'n,
 Att styckas och sjudas vid lågornas sken,
 Gödoxen, den väldiga kroppen.
 Tills sist, i fulländning på bröllopets bord,
 Krokanen, bland frukter från söder och nord,
 Bär vingade guden i toppen.

På trappan sig buga brudriddare två,
 Till mötes de kommande gästerna gå
 Finurliga, granna och spända.
 En klatsch, och från stallgården hästarnes par

Till förstugan fram såsom ljungelden far,
Der väntande vagnarne vända.

När fotsteget sänkes för brudgum och brud,
Ungdomlig och skön i sin glänsande skrud,
Som rosor och myrthen omkransa,
Gullfuchsarne stolta med fladdrande mahn
Hvithofvarne stampa. Från grönskande plan,
Hej hoppsan, till kyrkan de dansa!

Vid jerngallerporten, der bruden steg ur
Bland folket, omringande kyrkgårdens mur,
Hvad ser hon, så häpen till sinnes?
Jo, Finngubbens bleka föråldrade hamn,
Så hemsk som en vålnad ur grafvarnes famn;
Och barndomens grymhet hon minnes.

Ett hotande ve från hans läppar ej går;
Men spådomen dock efter tiotal år,
Förgäten, hörs hånande tala
I hjertat och gjuta sin fasa deri:
»Förbannad en gång skall din afföda bli,
»Och detta du dyrt får betala!»

Dock snart ser hon prosten vid altaret stå
Och heliga taflan, med korset uppå,
Af törniga kransen omviradt.
Der ljuder ej mera besvärjarens röst;
Med ungdomens hopp i det bäfvande bröst
Förbundet blir helgadt och firadt.

När orgorna sluta sitt tonande brus,
Till skålar och tal, komplimenter och krus

Flyr bröllopets lysande skara,
 Och sist, när den festliga dagen har flytt,
 Till brudgummens gård, för att dricka på nytt,
 Med ungpåret gästerna fara.

Vid insjön omgifven af blånande berg,
 Som skifta i skyarnes vexlande färg,
 Med holmar och vänliga stränder,
 I viken låg hyddan, som dag efter dag,
 Vid bjellrornas klang eller årornas slag,
 Välkomnade grannar och fränder.

Snart Lina, hur dagarne komma och fly,
 Sig stjal att i tysthet på smålinnet sy,
 Tills ändtligt med bjefs och manschetter
 Allt pryddigt och färdigt i ordning hon lagt.
 Dock stundom hvad hotande Finngubben sagt,
 Hon minnes i sömnlösa nätter.

Af fruktan och hopp blir det dyraste namn
 Dock saligt beskärtdt, när i moderlig famn
 Den väntade engeln är sluten.
 Bland liljor så skön, från sin himmel ej skild,
 Han hvilar, som vore af mejseln hans bild
 Lik kärleken formad och gjuten.

När solen går upp ur den rodnande bädd,
 Ser Lina sin förstling: — ej öppnar han rädd
 Sitt öga mot ljusblå azuren;

Ty speglande strålen är slocknad deri.
 »Se, spådomens magt!» hörs ett klagande skri,
 »Ja blind är till lifvet han buren!»

Ej nånsin han blickar med oskuldens hopp
 Till moderligt öga, der tårarnes lopp
 Sin ymniga källa har funnit.
 Ej ödet beskärde en grymmare lott,
 Dock först efter år, som i sorger förgått,
 Fullbordan har spådomen vunnit.

Då efter hvarannan i moderligt sköt
 Fem barn hon, lik Niobe, sörjande slöt,
 Ej nånsin till ljuset de vakna;
 Men letande handen, som vården dem ger,
 Förståndets gudomliga gnista än mer
 De blinda halffånarne sakna.

Då sången ur foglarnes nästen är höjd,
 Der ungarne blicka, vid moderlig fröjd,
 Mot morgonens gyllene skyar,
 För barnen ej dagas den eviga natt;
 Till Lina med hån ljuder skatornas skratt
 Och hopplösa smärtan förnyar.

Då Finngubben stödd på sin krycka en dag
 Såg Lina förtärd, med förbleknade drag,
 Han sade: »I fruktan hvi närde
 »Du tron på förbannelsens djefvulska ord,
 »Men ej på en magt ofvan himmel och jord?
 »Dig sjelf du ditt öde beskärde.«

Till Biskop Wallin.

På Olofsdagen 1852.

Med svärdets blixtnatt hjertan mana
Till himlens Gud, Sankt Olof stred
I mörkrets tid — hans segerfana
Dock krigets hemska fasa spred.
Med samma kraft utrustad vorden,
Med samma vilja, samma namn,
Mer heligt når, o skald, i norden,
Ditt offer ljusets gudafamn!

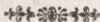
Som elfven ibland bergen bryter
Sin bana i din hembygdsdal,
Der åter lugn och klar han flyter
Igenom lundens blomstersal;
I hvarje tempelhalv förklingar
Din Davidsharpa, stark och skön,
Upplyftande på sångens vingar
Till Gud hvart hjertas suck och bön.

Hvar gång då huslig andakt sluter
Sin inre verld i himlens vård,
Der ögat tysta tåren gjuter,
Och hyddan byts till tempelgård,

Du skulle se ditin och lyssna
 Till dina hymners allmagtsbud,
 Som bjuder jordens sorger tystna
 Och hoppas på all godhets Gud!

Till Herrans fruktan gläds att bilda
 Din samtid, ädle skald! — Likväl
 I dina sånger, starka, milda,
 Som snillets ljus inom din själ,
 I sekler lefvande förkunnar
 Du himlens ord som fridens tolk,
 Hvars andas kraft till friska brunnar
 På öknens färd för Zions folk.

Storartad var kring dig naturen,
 Der först du skådat dagens glans.
 Ur ringa tjäll till höjden buren
 På törnig stig din lager vanns.
 Psalmkungen lik, af egen ära
 Du är en son, som han en gång,
 Gläds, att så skönt åt ljusets lära
 Du helgade din tempelsång!

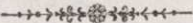
I en ung flickas Album.

Ack, om på detta rena blad
Jag kunde ned från himlen kalla
Den fröjd, hvarom ditt hjerta bad,
Du skulle sällast bli bland alla!

Ty i ditt hjertas helgedom
Hur mången omärkt dygd du gömmer,
Der själen, som ett barn så from,
Om himlens frid och oskuld drömmer.

Med sorgen dock hur välbekant
Du var från späda barndomsåren:
Lik telingen på klippans brant,
Lik blomman utan stöd om våren.

En kvalfull dröm ej vare mer
För dig den sköna ungdomsdagen,
Som lik en vårlig morgon ler
Uti de ljufva anletsdragen!

En Minnesblomma.

Vid Elof Jedeurs graf.

Skall obesjungen du ur tiden gå,
Som kallad blef att städs din lyra slå
Vid vännens graf? — Nej, löftet re'n i lifvet
Om runesången har mig heligt blifvet.

För evigt tystnat har det lätta skämt,
Din qvickhet sprittande, som glad allt jemt,
Ej sökt, men träffande på tungan spelte,
Och löjen, fröjd, blott med sin ordlek delte.

Men dock allen du stod vid tidens väg;
En ytlig verld du i dess spegel såg,
Der obekant för dig ett yngre slägte
Ej mer ett samljud i ditt hjerta väckte.

Och som en blix, när lynnets humor log,
Ett epigram du uppå lyran slog:
Satirens pil bevingad målet nådde;
Men snilletts lek ej hatets gift förrådde.

På minnets tafla i din hyddas frid
 Din tanke sökte en förfluten tid,
 Der ungdoms-drömmen sina bilder tecknat,
 Hvars blommor re'n i tidens natt förbleknat.

När sommarn flytt är fogelns fröjd förbi:
 Ett annat land för sångens harmoni
 Han söker fjerran på sin fria bana,
 Och vägen dit har vingen lärt att spana.

Der blommar åter livets ungdomsvår,
 Och mången vän sin vän till mötes går,
 Att spegla lika ren ditt hjertas vilja
 För ljuset öppnad, såsom dalens lilja.

Der skall en annan sol, mer skön och klar,
 Utveckla hvad ej här fulländadt var,
 När skaldens lyra på sin kärleks vingar
 En evig hymn i stjernesången klingar.

Ögonspråket.

Du älskar mig! och hela världen vill
Jag anförtro förtrollnings orden,
Som först ditt ögas glänsande pupill
Elysiskt tolkade på jorden;
Men, hvem kan tyda stjernornas mystik,
Och kärleken, när i sitt himmelrik
Din blick så klar
En stråle har,
Som värmande hvar fiber hinner?

Helt visst magnetens dolda kraft deri
Har lagt sin hemlighet i dagen.
Mitt hjerta, med sin inre sympathi,
Är, blomman likt, mot ljuset dragen.
När astronomen i omätlighet
Periferien för alla stjernor vet,
Vår hemisfer
På jorden är
Blott några famnar kring oss båda.

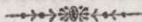
En hjertans liten värld; men utan den
Min tanke höjer vingen föga,
I kretsen bunden af förtrollningen,
Hon ser sin himmel i ditt öga.

Ack, mången fäster stjernan på sitt bröst;
 Men anar ej dess mer, vid hoppets röst,
 Ett himmelskt land,
 Ett magiskt band,
 Som själ till själ osynligt sluter.

Hur talande i tjusningens minut
 Vårt öga vid hvarandras möte,
 Likt stjernan, som till hälften slocknar ut,
 Än likt en blixtnur molnets sköte.
 I drömmen slumrande jag ser ändå,
 Likt somnambulen, hvad du tänker på;
 Ty kärlek blott
 Den allmagt fått
 Att själarnes rapport förklara.

Med ögonspråk och teckentyderi,
 Som ingen tunga eftersäger,
 Hur underbar i kärlekens magi
 Den bästa känsla lifvet äger!
 Må vinterilen fly i kulen rymd,
 Blott ej den stjerna är för evigt skymd,
 Hvars blick så klar
 En stråle har,
 Som värmande hvar fiber hinner!

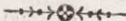
I Lianas Album.

Jag sett din bild med sina lockars natt,
Som delte sig kring pannans dag, den klara,
Der stjernor två till väktare sig satt,
Att bildningens och tankens rika skatt
Sann, flärdfri och förädlad uppenbara.

Sydländska dragen af ditt anlete,
I spegeln männ' jag lärt att genomskåda?
En qvinlig själ, stark i försakelse,
Förent med snillet's uppenbarelse,
Som gömmer sig att ej sitt jag förråda.

Ja, qvinnans lif det är som blommans rot
Vid tufvan bunden, der hon själfull blickar
Till ljusets rymd, och böjd vid stormens hot
Sitt hjertblod döljer, och tar glad emot
De strålar, som en Gud ur molnen skickar.

I ringa omkrets, o, hur skön ändå
Vår lilla verld! — om ock dess vår förbleknat
Hur ljuft att snillet's ädlingar förstå!
Och att de strödda bladen samla få
I minnets album, der din bild jag tecknat!

Men från ditt anlete, så skönt bestråladt
 Af återskimret som din urbild gaf,
 Snart masken föll, som lögnens ande målat,
 Och när han sett sitt verk han gläds deraf.
 Lönnmördad har min tro på menskor blifvit;
 Banditens dolk mer djupa sår ej gifvit.

Ej mer skall offret af en qvinnas hjerta,
 Som du förgiftat med din lägas brand,
 Af verlden hånadt i sitt djup af smärta,
 Vid brutna eder och vid slitna band,
 Föröka segrarne på nöjets bana
 Och fåfångt hämnarn ofvan molnen spana.

Hvem ser den tår på qvalets bädd hon gjuter?
 Hvem hör den suck från stumma läppar går?
 Rädd att en högre magt dess bön förskjuter,
 När blott en afgud hennes dyrkan får,
 Hvert skall hon fly, en fallen engel vorden,
 Till Hades öknar redan dömd på jorden?

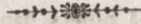
Men, outtömlig är den kunskapskälla,
 Som tidigt åt min själ sin tjusdryck bjöd;
 Bland snillets genier, ack, de evigt sälla,
 Än aldrig ångrens hemska stämma ljud.
 Der skall jag seklers rika skatt bevaka,
 Som lärt Christina att en thron försaka.

Snart grafven skall ditt brott för evigt gömma;
 Ditt öde skall blott verldens undran få.
 Fast på din dödsdom mina tårar strömma,
 Den skall, o ve, från mina läppar gå!

Farväl! — Åt patern dig jag öfverlåter...
Men trots hans förbön ej ditt svek förlåter!

I bigtens sköte Monaldeschi sänkte
Hvar hemlig skuld, blott anförtrodd åt Gud.
Mot brottslingen de dragna svärdén blänkte,
Då på en vink af herrskarinnans bud
Hans blod, försonande vid marterqvalen,
Bestänkte tiljorna i kungasalen.

Axplockerskan.

De gyllne skördar under skyn
Har bonden bergat in i byn;
Hvad öfrigt är, J luftens flockar!
Med eder fattigdomen plockar.

Sjung, liten sparf! På härjad teg
Nyss lärkans sång till himlen steg,
Ej tröttnande sin Gud att lofva,
Min skäppa full är ock hans gåfval

Den skörd af rika ax vi få,
Är dock för knapp åt barnen små;
Men när din kull sin vinge höjer,
I stugan qvar min egen dröjer.

Den flyr väl ock en gång till slut
För vind och våg i verlden ut;
Hvar hamnen är vet Gud allena!
I bönen skall jag dem förena.

Men se! — Liksom kung Jehu kör
Hans Nåd!... Jag grinden öppna bör.
Så lätt han med sitt spann på färden
Får gunga fram igenom verlden!

Han kastade den skärf jag fick
 Och vände bort en avvig blick,
 Rädd att på arma likar stanna....
 Bekymret fårar ock hans panna!

Han mycket fått att svara för.
 Jo, jo! hvem vet hvad rikdom gör?
 Blott önsknigar, till egen plåga,
 Sig hopa genom lyckans råga.

Med sinnesfrid och idoghet
 Jag mödans dag förkorta vet.
 Den arme har sin tröst. Den rike
 Har ock ett hjerta för sin like.

Hvaren fick sin beskärda lott;
 Om större eller mindre mått,
 Oss himlen i sin vishet ämnar,
 Hell den, som allas öden jemnar!

Den Skeppsbrutne.

En Skärkarls dödsbekännelse.

På sjuksängen åldriga fiskaren låg,
Och lyssnade sorgsen till brusande våg,
Som sköljde kring skären, de kala,
Tills ändtligt, med längtan i bleknade drag,
Han sade: »o, re'n hör jag årornas slag,
Han kommer, att syndarn hugsvala!»

Djupt skärqvinnan neg för den ärade gäst,
Af elggräs och löf, som till midsommarns fest
Beströdd var dess renliga hydda.

»Gå!» vinkade fiskarn. »Herr pastor sitt ner,
Välkommen! Förlåt, om ett samtal jag ber
Vid minnet af dagar förflydda:»

»Är någon härinne? — Läs dörren igen!
Guds tjenare är du, en människovän,
Som glädes att bördorna lätta
I syndarens själ ... Men, tillbaka jag går,
Mångordig, att dig, från de kraftfulla år,
Ett brott ur min lefnad berätta.»

»En gång mellan skären den höstliga qväll,
 Då maka och barn i mitt ensliga tjäll
 Kring slocknande brasan sig slöto,
 Jag hörde ett nödkott ur böljornas svall,
 Besvaradt af bergens fördubblade skall
 Längs stranden, der stormarne röto.»

»Styr skeppet mot klippan, der bränningen slår!
 Hvem vet, om i morgon ej strandgods jag får?»
 Så tänkte jag, mörk uti hågen.
 Min lykta jag tände, min bössa jag tog,
 Den klickade aldrig, då sjöfogeln slog,
 Som molnskyar ned uppå vågen.»

»Blif hemma,» så ropade barnen, »min far!
 Du sjunker i djupet, om båten du tar.»
 Men snart uppå klippan, den höga,
 Dit nödropen hunno ur stormarnes brus,
 Med lyktan i handen, ett villande ljus,
 Jag missledde seglarens öga.»

»Då molnbädden bröts af en ljungeld, i hast,
 Med refvade segel och afbruten mast
 Ett skepp mellan skären jag röjde;
 Det sjönk ner i djupet, det slungades opp
 Af böljan, som hvälfde sin skyhöga topp
 Vid stämman, som thordönet höjde.»

»Det svallande haf var en flammande sky,
 Som öppnade, slöt, under dånande gny,
 Sin afgrund i rullande vågor.»

Än kolsvarta fasan från midnatten göts,
Tills åter den blytung molnväggen bröts
Af blixtrarnes korsande lågor.»

»Vid seglarens rop, som mitt öra förnam,
Drefs skeppet allt närmare klippudden fram,
Ett gungande spån uppå hafvet;
Det knakar i plankor, det hviner i tåg,
Tills redlost det sjunker i bränningens våg,
Och allt är i djupet begrafvet.»

»En roffogel lik i den nattliga stund,
Då hemskt från den mörka, uppslukande grund
Dödstystnad på nödropen följde,
Jag lyssnande stod på den ensliga strand,
Förbidande dagningens gryende rand,
Och skörden, som töcknet fördöljde.»

»Snart synlig blef taflan: kring uddar och vik,
Bland spillrorna flöto de drunknades lik,
Dock sorglös vid åran jag ställer
Min kosa, bland holmar och klippiga skär,
Att berga hvad ödet åt strandbon beskär,
När ägarens rätt mer ej gäller.»

»Att ingen var öfrig, jag trodde förvisst,
Dock snart hörs en röst, som ur dimmor och mist,
Lik vakteln, i frostvinden klagar:

»Min fader har somnat i djupet alltre'n,
Hans skepp är förgånget. På jorden allen
Hvad batar mig ungdomens dagar?»

»Jag rodde till holmen. En flicka jag såg.
Från svanhvita skuldran en böljande våg
Svartglänsande lockarne räckte
Till midjan; så smärt som en ungbjörk i dal,
Så skön som en hafsfru ur böljornas sal,
Sin hand hon åt skärkarlen sträckte.»

»Hon klagande bad: »o, haf ömkan, och gif
Mig husrum och värma. . . O, rädda mitt lif!
Jag fryser i vågen, den svala.
Kom närmare! skynda! mig för innan kort,
Den gungande plankan från klippuden bort.
Min slägt skall dig rikligt betala.»

»Jag rördes; men tänkte, så ängslig till mods:
O ve, hon skall röja det strandade gods!
Min lycka i vågskålen vägede.
I strid med de hotande lagarnes röst,
Förqväfde mitt grymma, förhärdade bröst
Hvar ömkande känsla det ägde.»

»Orörlig jag stod i min lastade båt.

»O, rädda mig arma! O, skynda hitåt!»
Hon ropte med qvidande smärta,
Då handen på låset jag lade alltre'n —
En ljungande kula från lodbössan hven . . .
Och träffadt var oskuldens hjerta!»

»På holmen fick blomstrande tärnan en graf;
Men ro åt mitt hjerta ej samvetet gaf,
Ej sjönk jag i slumrande hvila,

Förrn drömmarnes onda förhånande magt
Mitt brännande hufvud på stupstocken lagt,
Vid bödelns upplyftade bila.»

»Dock bittrare qual har mig ångern beredt,
Då vaken, den döende flickan jag sett:
Om ryssjan i vågen jag sänkte,
Och ljustrade jag i den höstliga natt,
I klädningen hvita, men blodig, hon satt
På holmen, då stjernorna blänkte.»

»En hämnande ande sig nästlade in
Ej blott i mitt sjuka, förvirrade sinn',
Nej, äfven till barnen han gjutit
Förbannelsens ve: när mitt välstånd tog slut,
Till främmande haf drogo sönerne ut,
Der sjörån i famnen dem slutit.»

»Väl bördor jag burit, den tyngsta dock var
Det brott, som fördoldt i mitt hjerta jag bar
I år, som likt snäckan har skridit.» —
Så ångrande syndaren, böljornas son,
Förtrodde, förrn lifvet han skildes ifrån,
De afgrundens qual, som han lidit.

Den Älsklige Skalden.

Ej såg jag din bild; men från barndomens vår,
Då känslan sin skyldskap förnimmer,
Jag hörde din lyra, vid aningens tår,
I diktens förtjusande skimmer.
Min älskling du blef, och hvar blomma jag bröt
I krans kring din tinning jag sjungande knöt.

Snart skänkte din sångmö, du Auras svan!
En tröst mot de vaknande qvalen,
Då trogen hon följde på blomstrande ban
Den svärmande flickan i dalen,
Och sjöng, lik en grazie, dansande glad,
Bland lekande böljor och susande blad.

»O, njut den förtroliga stunden i dag!»
Så hördes, bland gamla och unga,
Din herrliga sång i det festliga lag,
Från glädjens okonstlade tunga,
Likt foglarnes chorus i aftonens stund,
Så enkelt kring bälens förbrödrade rund.

Än saligt i vemod vid stjernornas glans,
 Lik Brage, din lyra du rörde:
 Hur ofta den äldrige kämpens romans
 Från stranden af Saimen jag hörde.
 Jag såg hvar han satt på sin ensliga ö,
 När Carlvagnen blänkte på blånande sjö.

I »*Menniskans Anlet*» förklarade sig,
 Af englarnes oskuld bestråladt,
 Ditt eget, o skald! Men, hvem känner ej dig
 Igen i de tafkor du målat?
 De likna ditt hjerta, der himlen ock ser
 I spegeln sin eviga urbild och ler.

Fast sent i den vexlande tiden din blick
 En gång mig förunnad har blifvit,
 Den ungdom, som skalden af himmelen fick,
 Dig följer så glad genom lifvet;
 I sången, i själen, så älsklig och blid,
 En bild af Johannes i klarhet och frid!

Mormors Robe,

eller

Ett original i Åminnelse.

Då i sin ländtol böjd af åren,
Än mormor satt båd' barsk och blid,
Och gömde glesa silfverhåren
I mössan flaxande och vid,
Sad' Hilda, som i bågen sydde
Brudtäcket med båd' ros och blad:
»Säg, hur en gång den drägten prydde,
Som var så tung af tjock brokad?»

»Barn! då min robe ungdomligt röjde
Ett ärbart mod, förgätet re'n,
Styfkjorteln otillgängligt höjde
En fästningsmur af hvalfiskben.
Hårklädseln pudrad och friserad
Var som ett torn, båd' hög och brant,
Der fjärlvingen emaljerad
Satt mellan strålar af demant.»

»På spetsig sko, med höga klacken,
 I engageanter, snörd korsett,
 Rak som ett lod jag haft i nacken,
 Med air, och på ett värdigt sätt
 Jag förde mig i minuetten
 Och neg så djupt, i full parad,
 Mot fändriken, sektern, kornetten,
 Som lyste med sin vackra vad.»

»Juveler uti gyllne spännen
 Vid knä och fot dem klädde väl.
 De hade kungligt höga ännen,
 Som talte om en ädel själ.
 Jo, jo! de visste att hofvera
 Med front och lockar och toupé,
 Att sirligt buga och krusera,
 Och som en slaf sin hyllning ge.»

»De kysste ödmjukt kjortelfällen,
 Sig böjande till golfvet ner.
 Och när af sprätt de spelte rollen,
 Ska tro, det skedde med manér:
 Myskdoftande, i krås, manschetter
 — Från Brabant var den dyra spets —
 De kunde säga oss flöretter
 Fint, som i en Pariser-krets.»

»Nå, Gustafs tid var utan like
 I snillrikhet, i prakt och glans,
 Då än uti behagens rike
 Förbindlighet i seder fanns.

Nu åtti år jag gjort det rönet
 Hur tid och skick förbytt bli:
 Man ingen aktning har för könet
 I brist af allt galanteri.»

»Knappt ungdomslifvet mer förhöjes
 Af glädjen i sitt umgängssätt,
 Än stelt och kallt, än vårdslöst röjes
 En själ på illusioner mätt!
 Så nöjet, jägtadt och hvardagligt,
 Med nordens flegma i förbund,
 Är sällan fryntligt och behagligt,
 Men trögt i hvarje sällskapsrund.»

»Ja, höfligheten nu för tiden
 Den går på styltor, späd och klen,
 Fast uti stöflar, ej i siden
 Den gömmer sina smala ben.
 Så går på sedernas ruiner
 En splitter ny generation,
 Som familiert åt små kusiner
 Ett handslag ger med bondfason.»

»Nu helsar man till höger, venster,
 Blott med en knyck — nej annat var
 Då kavaljeren till mitt fenster
 Såg upp, och vida kappan bar
 På skuldran kastad, rikt draperad,
 Och böjde hjessan, chapeau bas.
 Nå, jag är tiden obligerad,
 Att ingen fordran öfrig ha!»

»Ej mer som förr på tungan spelar
 Ett snillrikt skämt, så fint pikant;
 Man samtal filosofiskt delar,
 Som skulle hedra sjelfva Kant.
 Man talar ej, man hviskar bara.
 Är hörselhinnan rädd för ljud,
 Som skulle vådligt uppenbara,
 Att egoism är dagens Gud?»

»Nej, mormor är för sträng,» sad' Hilda,
 »Min tid är mer solid och sann,
 Den vet att fri och praktiskt bilda
 För alfvar, ej för skämt en man.
 Fast Gustafs tid din ynnest vunnit,
 Mer prålände och lefnadsglad,
 Galanteriet, som försvunnit,
 Var blott en gycklande maskrad.»

Hjertats Echo.

Melodi: *Jag helsar dig fredliga flagga.*

Då sången på luftiga vågor,
I välljud och spelande lågor,
Sig höjer ur blommande dal, ::
Hvad söker din suck i naturen,
Din tanke till stjernorna buren?
Ett samljud i glädje och qual. :::

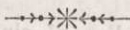
Mer ljuft än i rodnande qvällen
Ett echo från klippiga hällen
Vid trastens melodiska sång, ::
O, kärlek! från himmelska zoner,
I saligt förklingande toner,
Din suck var mitt echo en gång! :::

Som doftet från blomstrande ängen,
Som klangen i darrande strängen,
För vindarnes smekande flägt, ::
Så ljuft i din drömmande tjusning,
En himmel i morgonens ljusning,
Ditt suckande echo blir väckt. :::

Du engel, som plågorna söfver,
 Ej orden din tunga behöfver
 Ett echo från kärlekens Gud, :||:
 Från hjerta till hjerta besvaradt,
 Från öga till öga förklaradt
 I känslans elysiska ljud. :||:

Men, visst får man litet förlåta,
 Att lifvet, en underlig gåta,
 Ej tyder din magiska röst, :||:
 Du sällhet! som tillhör minuten.
 Hvad blef du, från himlarne gjuten?
 En längtande suck i hvart bröst. :||:

Fast evigt på jorden förklingadt,
 Till sällare rymder bevingadt,
 Hur ofta på enslingens färd, :||:
 Du kallar, då stjernorna vaka,
 Ditt suckande echo tillbaka
 I minnets och drömmarnes verld! :||:

—→→~~~~~←←—

Mårten och Bolands-flickan *).

Norrlandsbilder.

Lik naturen hög och jättestor,
Mårten, kolare, bland bergen bor.
Sällan fick han hvila,
När från skogens mila
Röken upp i svarta hvirflar for.

Vall gick Ella i sin hemlandsskrud.
Norrlands-hund, som lånat vargens hud,
Sprang vid hennes sida,
Att dess ynk förbida,
Örat spetsande vid minsta ljud.

Täck var kullan på sin klippas brant:
Svarta kjorteln med scharlakans-kant
Nedom knäet räckte,
Hvitt som saf betäckte
Hennes barm ett lärft, så fint och grannt.

Vida ärmar, randigt lif hon bar,
Bältet prydt af tennsirater var

---

*) Boland eller Boyall kallas i Norrlanden fåbod eller säter.

Kring dess smärta medja.
 Bergens blåa kedja
 Gaf åt hornets klang mångdubbla svar.

Mårten lyssnande vid milan står —
 Hvarje mollton till hans hjerta når.
 Trygg han ljudet följer,
 Fastän björn sig döljer
 Mellan berg och skogbeväxta snår.

Snart han ser ett ljusblått ögonpar,
 Källor två, der himlen speglad var;
 Kind, som nyponblomma,
 Miner kloka, fromma.
 »Flicka! säg, hvar du din boning har?» —

»Till ett boland, som hör husbond' till,
 »Flyttar jag vid lärkans första drill,
 »För att ysta, tjärna,
 »Och med hunden värna
 »Mina kor, då björnen hota vill.»

»Men af ingen barnhusflickan stödd,
 »Är till flyttning, liksom fogeln, född:
 »Snart då betet tryter,
 »Enslig skog jag byter
 »Mot en dal af byar rikt beströdd.»

Mårten sade: »Jag har mor och far,
 »Vill du vårda dem på gamla dar?»

»Sällan brödet felar,
 »Som med dem man delar;
 »Ty välsignelsen blir alltid qvar.»

Skäppan full af åkerbär han fick,
 Och ett öppet ja i Ellas blick.
 Skällkon stod på hällen,
 Undrande om qvällen,
 Hvi ej Bolandsflickan hemåt gick.

Men så mycket var att orda om,
 Hur man snart i kyrkans helgedom
 Skulle bandet knyta,
 Ring och hjerta byta,
 I sin enfald alltid glad och from.

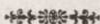
Hem gick Ella med sin hvita hjord,
 Drifvan lik uti den höga nord.
 Trast och vaka spelte;
 Barnhusflickan delte
 Snart den fröjd, att duka eget bord.

Och hur Märten se'n kring mark och skog
 Yxan på sin starka skuldra tog,
 Hur han högg och röjde,
 Svedjade och plöjde,
 Väststånd in i kolarhyddan drog.

Uppå blanka kärl var ingen brist;
 Hvitt, som snö, båd' golf och farstuvist.

Renlighet och trefnad,
Spånad, flit och väfnad,
Ellas ära var båd' först och sist.

Lilla ägan, med sitt svedjeland,
Blef ett hemman under Mårtens hand.
Farfar, silfverhårig,
Kry, fast nittiårig,
Gick så trygg och glad mot grafvens rand.

Naturbilder.

Hvad närmast och hvad fjermast är:
Natur och *Gud!* — ett enkelt sinne,
Om tro och kärlek bo derinne,
Bäst i sin renhet fatta plär.
Hörs vårens sus i lunden spela,
Allt hvimlar, rörs, ur slummern väckt,
Hur sällt, att som ett barn få dela
Med minsta planta, med det hela,
I allt ett lif — af Gud en flägt!

När konsten funderar,
Och städs korrigerar,
Och hoppas och tror
På odödlighet stor,
Naturen så lätt sina verk acheverar,
Oskyldig som barnet, och liksom på lek
I vindarnes smek

Men knappt har det skådat sin urbild derinne,
 Fullkomlig i allt, förrän ros efter ros,
                   Med förstörande sinne,
 Det kastar i brusande svallet sin kos.

Af människans böjelse blef ju naturen
 Bland plantorna, och ännu mer bland djuren,
 En sinnbildslära, tolkande deri
 Det *godas* rena, höga poësi,
 Ljus, ordning, skönhet, kraft och harmoni;
 Men, till kontrast,
 Liksom ett utkast, gjordt i hast,
 Skarpt tecknad blef det *ondas* parodi.

Hvi skjuter en holmört, en tistel sin knopp,
 Så nära de tjusande blommorna opp?
 Jo, kanske det sköna i lifvet ej röjdes,
 Om ej af en motsats dess värde förhöjdes.
 Ej prunkade tallan med dagrarnes glans,
                   Om skugga ej fanns.

Dock mest, hvi skall apornas slägte variera,
 Att människans anlete parodiera,
 Och låta sarkasmen, på infall så rik,
                   I formerna spela?
 Naturen i stort humoristen är lik,
 Som ler åt sig sjelf när han ler åt det hela.

Och kan du så skönt som en näktergal sjunga,
 Papgojan, som lärt sig att sladdra i bur,
 Af menniskotunga,
 Likväl är en tanklös karrikatur.

Men om du till drag och passioner har fått
 En vålnad af djuren,
 All härmning är icke grimas i naturen;
 Nej, se! den är blott
 Symboliskt en spegel af ondt och af godt.

En liknar i slughet och smygande list
 En räf, och på sådana är ingen brist;
 En annan en dufva
 I mildhet och kärlek, att lifvet förljufva.

Och mången har äfven fått kattens natur,
 Som stryker sig på dig, och liksom på lur
 Vill sig insinuera;
 Men kan dock i längden ej klorna kaschera.

En man utaf ära kan sveket ej ana,
 Han vandrar sin bana,
 Som lejonets, styrkans och kraftens symbol,
 Den rakaste vägen att hinna sitt mål.

Tank-Lekar.

På gästabud många så gladeligt fara
Med kyrkminer fromma och kläder så rara,
Väl den, som är treflig i hvardagslag!
Godt lynne klarnar en mulen dag.

En vara till torgs ville gerna jag ställa:
Hvad vänskapens namn här i tiden kan gälla;
Men fast det är allsingen brist häruppå,
Hur snart man är lurad jag lärde förstå;
Ty gaf jag ett *guldmynt*, så fick jag derföre
I värde — *ett öre*.

När mest du lider, när mest du gläds,
Så väl bland fiender, som bland vänner,
Att tala öppet du föga räds;
Ty starkast ljuda de strängar städs,
Som *hårdt* man spänner.

Förtroëndets gärd är en sak att bevara;
 Men, kan du den leken »att gömma ring?»
 Snart löper den hela laget kring,
 Och hvar den stadnar är svårt att förklara.

Du tror på det onda om andra du hör,
 Då deremot föga det goda dig rör.
 Ack stackars din nästa!
 Kritikens lorgnett vill på henne du fästa!

Sjelfkänslan är skön; men hon faller i värde,
 Om yppersta pris åt sig sjelf hon beskärde.

På gränsen af högmod och hyckleri
 Står dygden, som drifs till pedanteri.

Om ryktet förgudar dig mer eller mindre,
 Dig alltid erinre,
 Att den som berömmar, lik den som beröms,
 Kanske om ett solhvarf alltredan förglöms;
 Om icke uppsåtligt,
 Så är det i grafvarnes tystnad — förlåtligt.

Hvar enda poet har sin konstgjorda docka,
 Och mycket bjäfs vill på henne han plocka,
 Och när hon är utstyrd från topp och till tå,
 Hon skall tituleras, hvad namn skall hon få?

En *Sångmö* af alla den dyrkade heter. —
Så många sångmör, så många poeter.

Är lifvet en skola, ett konst-institut,
Hvi kom derifrån ingen full-lärd ut?

Likvisst är det lätt att sin mästare finna,
Fast läro-åren nog hastigt försvinna.

Af skönhetsens eviga ideal
Är själen en spegel i skuggornas dal.

All bildande konst är en längtan att härma
Sin mästareshand i stort och i smått,
Och till sin eviga urbild närma
Sin inre värld i kärlekens värma,
Och kan du det rätt, så blir allting godt.

Två vackra själar — det kan du ej klandra —
Sig spegla alltid helst i hvarandra.

Tonkonsten är mächtig och kan ju allena
Mångfaldiga stämmor i samljud förena;
Men vore den skön, som serafernas chor,
Den hämmar ej källan till lifvets elände.
Bland alla de plågor Pandora oss sände

Var ingen så stor,
Som den uti själs-dissonancerna bor.

När hör du en röst af all verldsharmoni?
Då hjerta vid hjerta instämmer deri.

Är du egoist, bör du icke förtycka,
Att föga du erfar af kärlekens lycka.
Du liknar is-vexten, som doftlös och kall
I varmaste sol är en stelnad kristall.

Är lyckan en gudom? Vill henne du nå
I nöjen, i guld eller leksaker små,
Som uppå sitt barn hon vill gycklande hänga,
Du måste dig fram bland klienterna tränga,
Så vida hon ej kommer händelsevis
Sin gunstling emot eller ock par kapris.

Vid namn och paryr, så ståtlig och grann,
Sig ärebevisningen häfter:
Tag titeln bort från en utmärkt man,
Och bugningen blifver derefter.

Men, vet du skillnad på rangen, min frände?
Jo, att din stamfar, en bonde, som min,
Törhända ett sekel förr oxarne spände
Från plogen sin.

Godt namn är ej ringa, fast ringa man
Den äretiteln förvärfva kan.

Han vet sin tid att plöja och skära,
Att odla sitt vett, kan ock frukter bära.

Hvem äger förtjenster i högre mått,
Den, som sin fröjd i vaggan har fått,
Eller den, som är son af sin egen ära?
Att bli honom lik, är en sak att lära.

Men, ädling! om grafvarnes stoft dig lärde
De höga runor om menniskovärde,
Och gå de i arf såsom anor och blod,
Då har du en rätt till ditt öfvermod.

Sök aldrig en vän bland Plebejernas skara,
Så kan du dig Petri förlägenhet spara;
Ty hvarföre fela mot opinion,
När man inför Rådet skall stå som pultron?

Hvad ser du nu mer i din fädernesal? —
Kopior, men sällan ett original;
Ty sådana äger ju tiden ej mera?
Som konstnär han kan på sin höjd renovera
Och ställa det gamla till exposition,
Samt låta det nya till namn och person
I skimret hofvera.

En lånar sin ära, en annan sin tröja;
Men båda i hopp att sitt armod beslöja.

Hvad gaf den vise sitt högre värde?

Jo, att sitt *intet* han känna lärde.

Rousseau har ju yttrat den sats (i all ära):

»Ju mera förfining, ju längre ifrån

»Den glädje, som tillhör naturlifvets son.»

Men kräftgången kunde minst tiden han lära.

Om till det burleska din smak du vill sänka,

Sin rol får publiken i farsen också,

Och att den är road, hvem undrar derpå?

Ty när den får skratta, så slipper den — tänka.

Med ringa förmåga att sjelf producera

Hvar en vill passera för konst-dilettant;

Ty låter det icke båd' lärdt och frappant,

Att allt kritisera?

Hackspeten i träden, der sångfogeln bor,

Sig hugger ock fast båd' med näbb och med klor.

Han knacker: orkestern han vill dirigera,

Fast trumpinnar knappast han lärt sig handtera.

Att meddela sången ur hjerta och själ

Ger aning om himlarnes eviga väl;

Men frukta du bör, när på täflande bana
 Du hastar i förtid med lekande röst,
 Att tadel och lof ej sitt aqua tofana
 Lönnmördande gjuter till slut i ditt bröst!

Ej äro melodiska ord poësi;
 De äro blott formernas bländande yta,
 Och tankens kärna bör finnas deri,
 Och frisk och mogen ur skalet sig bryta.

Blott få äro valda i livvets dal,
 Att hänga sin lyra, när strängen är bruten,
 I ärans och ryktets gyllene sal,
 Af minnets gloria evigt omsluten!

Vårkällan springer upp så klar
 Och solens glans i spegeln lyser;
 Men, om han inre rikdom hyser,
 Du skådar först i sommarns dar,
 Ty om ej ådrorna på djupet hinna,
 Du skall ej mer ett spår af källan finna.

Tag högtidsminen på i skrift och tal,
 Lek fremmande, som barn i festlig sal,
 Med andra, med dig sjelf — snart varse blifver
 Man hvar du hemma är. Men om du gifver
 Det bästa ur din själ — en skälm är den,
 Som fordrar mer, än han kan ge igen!

Allt hvad som *rent* ur hjertat flutit
 I tankar, ord och bilder gjutit,
 Har fått, om ock en blomma lik,
 Ett lif, i trots af all kritik.

Tillegna dig med fröjd de yttre tingen,
 Med glädtigt mod i lifvets kedja tag!
 Den är en ringdans lik i blandadt lag,
 Der snart en annan tar sin plats; men ingen
 Just leds ihjäl för det *du* gått ur ringen.

När menskorna dig göra godt
 Du vet ju dem för stunden lofva?
 Hvar dag af Gud är en förnyad gåfva;
 Den tar du mot, liksom du *intet* fått.

Allt jordiskt väl deraf beror,
 Att sjelf du på din lycka tror.

Min vän, i hvad genre du kallas artist,
 Må dig himlen bevara, att bli egoist!
 Ty älskande blott ditt eget jag,
 Du får ett förstelnadt manér en dag.

Om rikdom du fått, vill din hugnad du öka,
 Att bistå din broder? — Du kan ju försöka.

Med slagg både innan och utanpå
 Rätt många hjertan behöfva att sofras,
 Och smältnings processen igenomgå
 I lidandets degel, att litet förkofras
 I hvardags-dygder, båd' stora och små.

Fast många predika att ödmjukhet röja,
 Och låta med litet i verlden sig nöja,
 Knappt se de af lyckan en skymt i sitt lif,
 Förr'n äfven de ropa: »Gif mera, o gif!»

Men säg, hvad ger lyckan vid stjernornas ljus
 Åt skalder, som skockas likt svalor på vassen
 Med dufnade vingar vid höstvindens brus?
 Hon ger från parnassen
 En sötsur ambrosia, sällan ett rus.

Som tidens organ publicisten vill gälla,
 Dock mången lik stöfvarn i ynglinga-år,
 Som är litet oviss hvad djur han skall fälla,
 Ej mera förstår,
 Än primo att lukta, secundo — att skälla.

Om hvilande lugn tillhör skönheten blott,
 Flegmatikus, gläds åt din herrliga lott!

Thalia på scenen för publikum ställer
 Sin mask och sin spegel, likgodt hvem det gäller,

Man känner dock stundom igen sina drag,
Fast icke de sättas i klaraste dag.

Talang kan du icke satiren bestrida,
Som fattar i blinken din löjlige sida
Och sätter med speord sig sjelf i respekt.
Bandhundarne mutas ju ej med konfekt?

Att andligen få och att gifva, min vän,
Hvar en af sin gäfva man känner igen.

Med sjunken tro på menskovärde
Hvad har du i lifvet att ge eller få?
Blott namnet på lifvets armod du lärde
Att rätt förstå.

Nöt kanterna bort af ditt eget sinne,
Och verlden blir bättre. Fast ditt ideal
Fulländadt förgäfves du skådar derinne;
Sök skatterna dock, hvars förborgade tal
Du finner i kunskap, i vishet, i snille,
I lära, i dygder — om söka du ville.

I kantiga former ej skönheten bor,
Nej, rundade måste de vara
I konst och natur, som i skyarnes flör,
Sol, måne och stjernorna klara.

Hvar en för sig sjelf är en verld i smått,
 Och styr du den väl, så blir lifvet godt;
 Men låt ej passionen, den vilda Kroaten,
 Förhärja och bränna den fria staten.

Ett lifligt intresse, hvad helst det må vara,
 För känslolöshet kan ditt hjerta bevara.
 O sök det, som lämpar sig bäst för ditt väl
 Och håller upp vingen en stund i din själ!

En tusenkonstlare är tiden vorden;
 Bland mycket ondt och godt han gör på jorden,
 När högmod's andan han får piska ut
 Ur hjertat, blir dock frid och lugn till slut.

Din tanke, en fogel, i rymderna seglar
 Och vittnet om själens odödlighet bär
 Han uppå sin vinge; men sällast dock är,
 När han i ett älskande hjerta sig speglar.

Ungdomliga sinne! förtrollningens land
 Så lätt vid den älskades hjerta du hinner;
 Men se, huru spindeln vid morgonens rand
 Sig in i de luftiga trådarne spinner;
 En fläkt och de brista — så kärlekens band.

Inbillningen höjer sin vinge, men hunnen
 Till himmelens förgård en flygtig minut,
 Ur öga, ur hjerta, är bilden försvunnen!
 Majblommorna räcka ej sommaren ut.

Som skingrade stämmor ur verldsorgeln brutna
 Och der af den eviga kärleken gjutna
 Till full harmoni, o hur sällan vi nå,
 Kringströdda på jorden, af hemmet förskjutna,
 En svarande ton, att hvarannan förstå!

Du låtsar de skärande missljud ej höra,
 Som såra ditt hjerta i lifvet alltjemt;
 Men ack, för din känsla, mer fin än ditt öra,
 Det aldrig fullkomligt till samljud blir stämmt!

Helt visst det odödliga lifvet allena
 De skingrade stämmor skall åter förena!

Den Ende.

Om Chlio är din läromästarinna
 Och hennes lefnadsbok du skatta vet,
 Månn' dock på något blad du der skall finna
 En förebild af ren fullkomlighet?
 En Ende, inom, utom tiden vorden,
 Gudomligt uppenbarat oss på jorden
 Det högsta af den högsta mensklighet.

Till tusende mål, förr än hjertat skall brista,
 Vi sträfva; men *Gud* är det enda och sista!

Enslingens Vårblommor.

Vid lärkans solhymn öfver fälten buren,
Tillbedjande, madonnan lik, naturen
Upplyfter slöjan från sitt ögas vår,
Och vid de djupa, sälla andedragen
Med suckar helsande den unga dagen,
En helig tystnad i dess tempel rår.

Snart lundens orgel stämd, i välljud svingar
Till ljusets Gud på morgonrodnans vingar,
Och blomman vaknar, stänkt af daggens tår.

I suruhvalfvet, under löf-arkaden,
Der vinden leker med de späda bladen,
Ett spelur, göken, glädjens timma slår.

I qvalets själ, hvi skall ej töcknet skingras,
När vårens kransar omkring jorden slingras
Af lifvets gudom med osynlig hand?
Må vingens fläkt hvart såradt hjerta hela,
Och hviskande kring hvilans kamrar spela
Med helsningar från hoppets morgonland!

Atomer låna skimret af det höga,
Till minsta plantas rot från solens öga
Inflytelsen af lifvets lågor gå.

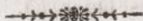
Skall menskoanden, ack, den underbara!
 Kristalliskt ren ej då en spegel vara,
 Att från-sin källa ock en stråle få?

Hvad många helga band i lifvet brutna,
 Hvad hjertan Brustna och hvad ögon slutna,
 Der vänskap, kärlek brann så klar och ren!
 Väl präglar minnet af de sköna dragen;
 Men, som i templet, när den sjunkna dagen
 Åt altartaflan ger sitt återsken.

På hvilken stjerna bo de evigt sälla,
 I helga samfund kring sin gudakälla?
 Hvar tjusas de af harmoniens röst?
 Ej tärda mer af sorgens lavadroppe,
 Men saligt bedjande för dig deroppe,
 Hör deras gensvar i ditt eget bröst;

»O helsa glad odödlighetens engel
 »Kring vårklädd jord, i hvarje blomsterstängel,
 »Hvar fjärl flugen ur sin vintergraf.
 »Se bilden af vårt lif! Låt minnet ljusna,
 »Och från dess blommor, i ditt bröst förfrusna,
 »Vid bönens tårar tinar frosten af!»

Ja, strömmen tårar... bönens ljufva tårar!
 Som morgondaggen öfver edens vårar,
 Att väcka trenne syskonliljor opp,
 Som likt Orion re'n i tiden måla
 Guds allmagt, och i evigt skimmer stråla
 På själens himmel: kärlek, tro och hopp!

Runor

VID

Carl Rappes Graf.

Julen nalkades re'n: lyste i stjernornas rymd
Klart öfver höjd och dal ned till det festliga tjäll,

Carl! der hos barn och maka
Hoppet log mot högtidens dag.

O! så nära alltre'n, med slocknande facklan sänkt,
Öfver din lyckas verld sväfvade döds-engeln ned,
Och ditt slumrande öga
Slöt med vingens kylande flägt.

Sörjande barnen små, ej mer vid julqvällens bord
Sågo sin föresyn: platsen var öde och tom.

Sången och glädjens boning
Bytt i likrummets tystnad var!

Saliga gudadlugn, i dödens hvilande drag,
Samvetets rena bild! Är i befrielsens stund,

Du ett gryende skimmer
Af det eviga lifvets dag?

Ja, vid grifternas dörr vakar, som fordom, ännu
 Hvitklädd engel och hörs: »sök ej den älskade här;
 »Ty hans själ är uppstånden
 »Till evinnerligt lif i Gud!»

Men i skuggornas dal, vid tårarnes offergård,
 Minnet blott öfrigt är — ser i sitt magiska ljus
 Flydda, vårliga drömmar
 Af lycksaliga ungdomsår.

Glad, alfvarlig och mild, med blicken värmade, klar,
 Ynglingen löftet gaf om forntidsära och dygd:
 Känslan af eget värde
 Gällde mer än den ärfda frejd.

Snart den kraftfulle man, ädling till hjerta och själ,
 Klart på sin pannas thron bar tanken ett himmelsbref,
 Som i ord och i handling
 Tolkade rent sin urbildsskrift.

Att fullkomna din själ, lifvets gudomliga-mål,
 Sökte du klarhet och frid i djupet af eget bröst,
 Der försoningens lära
 Var din ledande stjernas ljus.

Derför så tidigt, Carl! uppgick fulländningens dag:
 Ville ju himlens Gud rycka sin älskling ifrån
 Lifvets kvalfulla strider,
 Undan tidens härjande hand.

Spegeln ditt hjerta var för bildningens högre ljus.
 O! när fibrerna der brusto, då flydde en ton,
     Stämd för himmelen vorden,
     Upp till Gud, all verlds-harmoni!

Julljus vinkade dig, Carl! i den stjerniga rymd:
 Saliga andars verld, firande högtidens stund,
     Tog i heliga samfund
     Jordens älskade gäst emot!

Såg min qvalda själ,
 Dömd till bojors ve,
 Blott ditt öga le,
 Fri och säll likväl
 Engeln vid din hand
 Löste fångens band!

Fick jag bo med dig
 Djupt i jordens schakt,
 O, fast solens prakt
 Dit ej sänker sig,
 Af din röst, din blick,
 Lif och ljus jag fick!

Der *ditt* öga ler
 Och *ditt* hjerta slår,
 Lifvets rosenvår
 Öfver allt jag ser!
 Jord och himmel re'n
 I förklaradt sken!

Poëten Kär.

Visa.

Jag älskar dig; men för din egen skull
Jag ville äga allas tycke.
Fast hjertat är en verld af kärlek full,
Begär ej trohet, alltför mycke!
Ty ack, hur mången tjusande rival
Min stackars flicka fått i jordens dal,
Sireners namn,
Som ur din famn
Sångfogeln så förrädiskt locka!

Än lekande mig vinkar fantasien,
Och tusende gestalter byter.
Än som en vingad Hebe poesien,
Och tiden som en dröm förflyter,
Och känslan gråter än af fröjd och qual,
När ur sin blomsterkransade pokal
I ensligt tjäll,
Ungdomligt säll
En trolldryck hon sin älskling bjuder.

Än ärelystnaden i perspektiv
 Upp till parnassens höjder buren,
 Än skönheten, hvars högre gudalif,
 Så väl i konsten som naturen,
 En uppenbarelse förblända lärt,
 Och hopp och fruktan i mitt hjerta närt;
     Dock fjerran skild,
     En hägringsbild
 Hon flyr min famn, mitt längtans öga!

Men, när ditt anlete jag återser,
 Och när din röst mitt öra hinner,
 Ej den förtjuserskan mig öfverger
 Och ej en villosyn försvinner:
 En suck af kärlek ur naturens barm,
 Som himlen salig och som lifvet varm.
     Din ljuftva själ
     Till hjertats väl
 Hvar tanke ser, hvar plåga helar!

Dock så förälskad vill jag dig förtro
 Min dubbla kärlek, utan ånger;
 Ty fast rivaler i mitt hjerta bo,
 Du själen är i mina sånger.
 Ur deras famn du återkallar mig;
 Men vet, till höjd af salighet hos dig,
     All harmoni
     Och fantasi
 Och skönhet till ett helt förblandas.

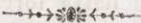

I Artisten Palms Stambok.

En herrlig skola är den vida världen
För konstnärns själ, och fri som fogeln far
Han öfver alperna på upptäckts-färden,
Och hvar han kommer han en hvilpunkt har,
Der genier vinkande bland löfven hviska
Och vid sin källa vandraren förfriska.

I tusen färgspel för ditt öga målad
Naturens tafla uppenbarar sig;
Men endast af ditt inre lif bestrålad,
Dess skönhet i förklaring tillhör dig:
En suck af kärlek, ur ditt hjerta slutet,
Till harmoni blir i ditt konstverk gjuten!

Ty öfverallt bland Nordens mörka granar,
Och bland orangerna i Söderns vår,
Det är Guds andas flägt du hör och anar,
Hvars uppenbarelse ditt hjerta får.
En suck af kärlek ifrån himlen buren
Är konstnärns lif, är lifvet i naturen.

Kontrasterna.

MOR OCH DOTTER.

Vexelsång.

”Du bannar mig,» sad' Emma glad,
»Men mamma! tänk, om dig jag bad
En episod förtälja
Ur *din roman*? Säg om du fann
Uti din försla salig man
Ditt ideal?
Hur sällt, att följa hjertats val
Och ej sin frihet sälja!» —

»Jag sökte mig en maka, jag;
Men idealet, hvad för slag?
Du talar oförklarligt;
Du menar visst ... ah, jag förstår:
Att ödet om vårt hjerta rår,
Och hvad dess magt
Oss än må hafva förelagt,
Det sker dock underbarligt?» —

»Kors, mamma! Se, jag menar, jag,
 Om du från hoppets sälla dag
 Ej annat såg och hörde,
 Än blott din älsklings blick och röst,
 Som likt ett echo i ditt bröst,
 Vid ljufva namn,
 I kärlekens förtrollningsfamn
 Din suck till himlen förde.» —

»Till himlen inom templets mur
 Min suck jag ger. Guds kreatur
 Man får väl icke dyrka?
 Min första man jag knappast såg,
 Förr'n jag på knä i brudstol låg,
 Och vårt förbund
 Blef helgadt i en salig stund
 Inom vår sockenkyrka.» —

»Men i förtreten Amor tog
 En annans drag, och mamma log
 I brudstol andra gången.
 Ditt ideal du fann ändå
 I pappa, som var numro två.
 O säg likväl
 Upprigtigt, om ej först din själ
 Då blef i bojan fången?» —

»Dig fjettrar, som ett syndens garn
 Ditt ideal . . . ack, bara flarn!
 Men, hvilken tid! Din näsa
 Du hänger öfver hvar roman,

Tills hvarje fogel, som en svan
 Du snöhvit tror?
 Mer klok jag var, fast blott din mor
 Lärt sin katkes att läsa!» —

»Nå, godt och väl, att få sig man;
 Men utan kärlek till hvarann
 Ej Hymen mig behagar:
 Hvad ädlast som hör jorden till
 Jag i dess bild förena vill,
 Och en ackord
 I lifvets sköna rosengård
 Mig drömma alla dagar!» —

»Med granna ord du prunka vet;
 Men äkta ståndets hemlighet
 Det är att allt fördraga
 Och fylla upp dess helga bud.
 Fullkomlig är allena Gud!
 Du tyckes tro,
 Att englar uppå jorden bo!
 Nej, nej! det är en saga.» —

»Ack! unna mig den glada dröm!
 Kanske för mig ock tidens ström
 Sin vreda våg förnyar,
 I evigt samma banas lopp;
 Men, hvem kan tysta hjertats hopp?
 En lärkas ljud,
 Som flyr, ett glädjens barn, till Gud
 På lätta morgonskyar!» —

»Hvar tid sin glädje har. Jag gick
Väl ej på rosor; men jag fick
Dock *en* i dig! och finnes
En jordisk dröm besannad än,
Det är i moderskärleken!
Ditt hjertas val
Följ gerna, barn! — Mitt *ideal*
I dig jag ser och minnes!»

För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar
För dig som ser och minnar

Friaren.

Bättre sent än aldrig.

Hjertat ropar: »sök, o sök
Dig en älskad maka;»
Men från friarebesök
Flyr jag hem tillbaka.
Elfva korgar har jag hängt
Uti pilen,
Der båd' höst och vår de slängt
För den kulna ilen.

Mina damer! — tänker jag —
Vi ha vexlat roler:
Mig förföljde vårens dag
Edert kärleksjoller.
Nu hvar flicka, min tyrann,
Mig förkunnar:
»Vi ej passa för hvarann.
Knappt en blick mig unnar!

Mamma frågar: hvad jag är,

Pappa: hvad jag äger.

Dyra tider och besvär

Noga öfverväger.

»Om ej minnet mig bedrar,»

Säger tanten,

»Fordom voro vi ett par

Uti amaranthen.»

Ha! den hexan, och än mer

De fördömda åren!

Men, till en volière, hvem ser

Efter räfven spåren,

Som han sopar bort? Nå väl!

Trägen vinner.

Gammal ungtkarl vet min själ

Hur han målet hinner!

En roué, betitlad, grann,

Går ej af för hackor;

Mången pappa fick min sann

Lösa penningpackor,

För den fina umgängston,

Takt och hållning,

Som han vid cytherens thron

Lärt i ljuf förtrollning!

Min passupp! hvar är du? Nå!

Skall min klocksträng springa.

Garderob, från topp till tå,

Hem från Kæding bringa.

»Herre! allt är här, se på!
 Utur vesten
 Tittar räkningen.» — Ja-så!
 Lägg den ibland resten.

Är min hårtur hemma? — »Ja!
 Den är krökt på tången.
 Lapis infernalis?» — Bra!
 Stryk i polisongen.
 Öfver pannan några tag
 Än med kammen.
 Se, hvad konsten ger behag!
 Spegeln säger: amen!

Friarn gick, och friarn kom
 Firad i salongen.
 Intet *men* och intet *om*
 Korgen gaf *den* gången.
 Lilla frun uti sin man
 Fått en pappa,
 Och sin andra ungdom han
 Får i henne klappa.

När visthus, kök och väf med mera,
 Allt ordnadt är med skicklig hand,
 Hvad fröjd att få sin man charmera,
 Till sitt piano fly ibland,
 Varierande med fingrar fina
 Sonaten så kromatiskt grann!
 Då ropas: »Lina!
 »Se, hvad den pipan väl slår an!»

Och när från alla små bestyren,
 Från källaren till vindens loft,
 Frun hvilar ut och i lektyren,
 Som biet, suger blomsterdoft,
 Än hörs en stämman att förvilla:
 »Det bästa i ditt skafferi,
 »Lägg, Lina lilla!
 »I väskan till ett jagtparti.»

Hon knäpper stundom på gitarren
 Och minns sin sällhets flydda vår,
 Då skärande, som åkerknarren,
 Än samma röst dess öra når:
 »Hur herrligt allt begynner växa,
 »Som jag i år på nyplog sått!
 »En bål, en sexa!
 »Du ser jag främmande har fått.»

Till whist och wira korten blandas.
 Bland gästerna, i hvirvelmoln,
 Den unga frun kan knappast andas,
 När, sittande vid nektarskåln,

Hon hör en röst insinuera:

»Värdinnan är en Hebe lik. —

»Nej, slå i mera;

»Den arracken är magnifik!»

En suck ur Linas hjerta bryter:

»Ack! hur min ungdoms poesi

»I lifvets prosa sig förbyter!

»Jean Paul har säkert rätt deri:

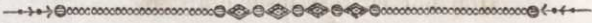
»Hvardaglighetens lamprök släcker

»Den ljusa stjernan kärleken!»

Om smekmån räcker

Till nästa ny, farväl med den!

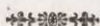
Min Hydda.

Jag har en hydda, ack så blyg och täck,
Hon tittar fram inunder löf-arkaden,
Med rankor slingrande till blomsterhäck,
Och dufvor svingande omkring fasaden.
Från tvenne lifsträd, der i vårlig qväll,
På kullens höjd, hörs liten bofinks tunga:
»Den största fröjd kan bo i minsta tjäll,
»Att älska, sjunga!»

Jag har en vän, ack hvad han pryder väl
Den enkla hyddan med sitt friska sinne!
Vid återglansen af hans ädla själ,
En källas våg, flyr lifvets dag derinne.
Hur ljuft att i den milda sommarqväll
Få stämma in med alla foglars tunga:
»Den största fröjd kan bo i minsta tjäll,
»Att älska, sjunga!»

Till hyddans glans jag ock en lyra fått,
Ej sväfvande i kalla molnregioner;

Nej, i mitt hjertas veka fibrer blott
 Hon är ett genljud af naturens toner.
 Och sjunker solen ned i höstlig qväll,
 I hvarje sträng har minnet fått en tunga:
 »Den största fröjd kan bo i minsta tjäll,
 »Att älska, sjunga!»

Dalkullan.

Vid sin Utvandring 1858.

Hvad det kostar på
Från sin hydda gå,
Afsked af de sina taga,
Gammal mor och far
Lemna hemma qvar,
Som ej orka fjerran draga!
Och när kyrkans torn vid elfvens fagra strand,
Lik en helig syn, sig gömt i molnets rand,
Hvad det kostar på
Från sin hydda gå,
Afsked af de sina taga!

Men med bleka drag
Hungern dag från dag,
Är en grym tyrann att lida.
Han förjagas ej,
Såsom fordom, nej,
Vid den store Gustafs sida,

Då bland våra berg han sökte värn och skygd.

Minnet lefver än af våra fäders dygd;

Men med bleka drag,

Hungern dag från dag,

Är en grym tyrann att lida.

Mina blåa berg!

Der i skiftad färg

Solen sina strålar bryter,

Mitt farväl jag ger.

Hemmets dal alltmer

I ett slättland sig förbyter.

Rika lador stå kring by och herregård;

Men jag älskar mer, i gömda dalars vård,

Mina blåa berg!

Der i skiftad färg

Solen sina strålar bryter.

Såsom sparf på qvist,

Under nöd och brist,

Utan tak, hvar får jag hvila?

När, från tjäll till tjäll,

Jag i kulen qväll,

Får i kapp med nordan ila,

Spörjande: »hvem lånar hus åt barnen små,

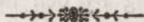
»Och en kärfva halm i vrån att hvila på?»

Såsom sparf på qvist,

Under nöd och brist,

Utan tak, hvar får jag hvila?

Jo, vid nödens tår
Månget hjerta slår,
Öfverallt att sig förbarma.
Mången vänlig hand,
Kring det vida land,
Bryter kakan åt den arma.
Samariten är ej fjerran mer än förr,
Se han öppnar än för mig sin hyddas dörr.
Jo, vid nödens tår
Månget hjerta slår,
Öfverallt att sig förbarma.

Maria Stuarts Farväl.

Se, jag är prydd till döden!
Din dom, Elisabeth,
Mitt fängselgaller bryter,
Och snart till stoft förbyter
Din tällarinnas majestät.
Farväl, J sorgsna öden,
Thronens öden!

Hur skön för sista gången
I spegelns glas min bild,
I bleka aftonstrålen!
Hur talande symbolen:
En fallen stam från kronan skild!
Så blir min ätt förgången,
Snart förgången!

Du moln, som vinden jagar,
Hvarthän du fjerran far,
Med dig en suek jag sänder
Till Seinens glada stränder,
Der ej ett brott min fägring var!
Farväl min ungdoms dagar,
Hoppets dagar!

Min fjällbygds vilda strömmar,
 Ljunghöljda öknens hed,
 Farväl! Re'n döden svingar,
 På blodbestänkta vingar,
 Likt klippans örn mot offret ned.
 Farväl min äras drömmar,
 Ljusa drömmar!

Ej grafven tystnad bjuder
 Åt dig, min lyras röst
 Stäm in i helgonsången,
 Med anden hädangången;
 O, fly bevingad ur mitt bröst
 Dit upp, der kärlek ljuder,
 Evigt ljuder!

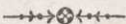
O snart är bojan bruten
 Och ljusets verld ditt mål;
 Allt hvarför hjertat brunnit,
 Hvar glädje som försvunnit,
 Var blott härnere dess symbol:
 En bild i spegeln gjuten,
 Flyktigt gjuten!

Ej döden fasa sprider,
 När hjertat re'n dött ut.
 Jag lefde blott på jorden,
 Då jag var älskad vorden!
 Men hvad är sällhetens minut,
 Mot år af qual och strider,
 Grymma strider?

Din frihetsdag är inne,
 Du rycker vingen lös,
 Min själ, ur fångselbanden
 Och flyr från vinterlanden,
 Der kärleken, en ros, förfrös.
 Farväl hvart jordiskt minne,
 Ångerns minnel!

Hvem skonade den arma,
 Som folket stena bjöd?
 Han ritade i sanden
 Och ingen lyfte handen,
 Då nåd ifrån hans läppar ljöd.
 O Jesus! dig förbarma,
 Dig förbarma!

Vän, ovän, anbefaller
 Jag, Herre dig! — Så ber
 Den döende Maria;
 Och som för skördarns lia
 Kungsliljan bryts från stängeln ner
 Dess krönte hufvud faller...
 Blodigt faller.

Kärlekens Symbolik.

När lärkan sjunger på hvart moln deroppe,
Och solen speglar sig i daggens droppe,
Hvar är den blick, som till mitt hjerta når?
Hvar är den himmel, der ett svar jag får?

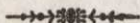
Ditt ögas himmel! — O, när strålen flyter
Ned i min själ, och der sin låga bryter,
Då hör jag, ljufvare än vårens röst,
Ditt hjertas genljud i mitt sälla bröst.

Och känslor vakna; deras suckar blandas,
Som sommarvindar öfver blommor andas,
När offerskålarne mot dagen le,
Och fjäriln törstande sin nektar ge.

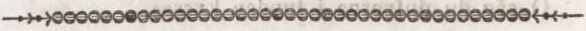
Som foglar lockande hvarannan svara,
Så tankar vingade sin fröjd förklara,
Om kärlek drömmande kring himmel, jord,
Om kärlek hviskande i blick och ord.

O såg du dufvorna i lunden kyssas,
 O såg du blommorna i slummer vyssas,
 Af qvällens vind och bäckens tysta våg?
 Du af mitt hjertas dröm symbolen såg.

Ditt bildspråk, kärlek, o hur skönt du talar!
 I hjertats välljud och i vårens dalar
 Du lefver, andas, en idyllisk ton,
 Tillbedjande och säll vid ljusets thron.

O så du blommar i slumrande
Af pverlens vind och bäckens lysa våg?
Du så mitt hjertas dröm symuler såg.

Ditt bildspråk
i hjertats värlud och i vårens dal
Du lever, andas, en idyllisk dal
Tillbedjande och kärlekens dal

Natur-Sången

från

Zillerdalen.

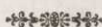
Är jag bland bergen i Tyrolen
På snöig topp i molnen höljd,
Der jägaren vid morgonstrålen,
Af klippans anderöster följd,
Till täflan all naturen bjuder
Vid jodelns ton så underbar?
Ett alphorn genom nejden ljuder
Och echo ger åt echo svar.

Vid toner, som min själ förtjusa,
Jag lefvande idyller ser.
I klyftors natt, i dälдер ljusa,
Der silfverfallen strömma ner,
Gå spridda hjordar, flöjter klinga
Bland foglars chor i löfvens tjäll;
Och längre bort hörs klockan ringa
Från hvalfvet af ett bönpapell.

På sluttande terasser prydda
Af drufvor, majs, i yppig vår,
Skyddshelgonet på snövit hydda,
Från dal till dal, som skyldtvakt står.

I sitt Arkadien derinne
 Vid sol på höga Alper tänd,
 Till himlen lyfts Tyrolerns sinne,
 Trohjärtligt, fromt som en legend.

Så lockas af de enkla toner
 Min fantasi till fjerran trakt,
 Och säll i höga Alp-regioner
 Af harmoniens gudamagt.
 Ett känslans barn hon tårar gjuter
 Och sjunker till naturens bröst,
 Som skönast i sin orgel sluter
 Dig, djupa, rena menskoröst!

Sångarens Vansinne.

Sångfogelns hjerta re'n har pilen hunnit,
Det är förbi!
I dissonanser har ditt lif försvunnit,
O harmoni!
Du är ej mer, i toner glada, friska,
Min tungas ljud.
Amanda! — Tyst... jag får ditt namn ej hviska —
En annans brud!

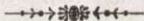
O ve! den hand, som fagra liljan bryter!
Hon var mitt val
I rosig vår, der elfvens bölja flyter
Kring berg och dal.
Guds sköna verld blott i ditt ögas stjerna
Förklarad brann;
Ty sång och kärlek, o de spegla gerna
Sig i hvarann!

Ser du en lågas sken i lunden brinna,
Som bär ditt namn,
Och irrande, som tankens ljus försvinna
I nattens famn?

Det är min ande, som förkastad följer
 Sin engels stig,
 Lik Abadonna; men, o säg, hvi döljer
 Amanda sig?

Du räds ett kaos, mina tankars hvimmel,
 Der mörkret rår,
 Dit ej i klarhet från ditt ögas himmel
 En stråle når.
 Ett sekel re'n jag varit död på jorden
 Till Hades dömd.
 Jag lefde blott då jag var älskad vorden;
 Nu skydd, förglömd!

Ja, jag är död . . . Räck fritt en annan handen
 I festlig sal!
 Vid bröllopsljusen glöm ej offerbranden:
 Yansinnets qval!
 På hjernan, brännande och mörk, som natten,
 Ur elfvens fors
 Gjut svalkans flod, och vid dess strida vatten
 Sätt grafvens kors!

Mitt Hjertas Roman.

Jag lefver i din kärlek blott,
Den är i glädje och i smärta
Ett universum, der mitt hjerta
Sin hela verld i tiden fått.

Derinne, ej af ryktet spord,
Författas min roman i lifvet,
Som vid ditt hjerta *tryckt* har blifvit,
Fast mer i känslor än i ord.

Om karaktererna deri
Just ej så noga underhållas,
Dock huru saligt att förtrollas
Af ögonspråk och sympathy!

Men dialogen? — Ack den kan
Ej mera lätt och ledig vara,
När tvenne hjertan sällt förklara
Sin ömma låga för hvarann!

Ack! hvilka scener utan tal,
Som lefvande och mimiskt spelas,
Än himlar, som i tjusning delas,
Än afgrundsdjup af mörka qval.

Än misstrons hemska episod
 I blick och min, förutan skoning,
 Än under kyssars lek, försoning,
 Ett lif, en själ i bann och blod!

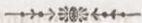
En recensent mer sträng och hård,
 Än kärleken, finns säkert ingen;
 Han grandet ser och höjer vingen
 Ur hjertats sköna rosengård.

Demoner ha ock der sin roll,
 Som blott de vilda känslor lyda
 Och i ett ögonblick förtyda
 Romanens sköna innehåll.

Den börjas med ett paradys;
 Men, hur vi drömma, le och svärma,
 Vi våra första fäder härma
 Och jagas ut på samma vis.

Så går den stackars ättlingen
 Än af cherubens svärd fördrifven,
 Ty värr allena, öfvergifven
 I öknen af sitt lif igen!

Men, fast du mången själ förtär,
 O kärlek, med din offerflamma,
 En enda känsla dock densamma,
 Att *lefva* och att *älska* är!

Jag Undrar.

Flickor, unga tanter små!
(Mig förlåten epithetet);
Men det kom så omedvetet,
Att jag *undrar* sjelf derpå.

Ja, jag *undrar* ännu mer:
Hvi så kloka nu för tiden?
Männ' väl hon, som bar ægidan,
Var så vis som en af er?

Utnött knappt är barnaskon
Förr än damen bildad blifvit;
Men hur fattigt är ej lifvet
Utan minsta illusion.

Hvad i bok och verld du lär
Käck du ställer fram i dagen.
De uppväxande behagen
Ej så tidig mognad klär.

Intet ämne obekant
I den lätta sällskapstonen;
Låt dock ej konversationen
Smaka få af guvernant!

Ingen skymt af bryderi,
 Inga rosor, unga, blyga,
 Som i hast till kinden smyga,
 Inga känslors svärmeri!

Men jag *undrar* allrämest:
 Är ej kärleken på modet?
 Gläds ej mer det varma blodet
 Åt sin lefnads blomsterfest?

Nej, åt skalden blott du ger
 Denna diktens ljusa stjerna,
 Och i perspektiv rätt gerna
 Ett *Mariage de raison* ser.

Ej till kärlekens martyr
 Föddes du — nej, minsta fara!
 Väl ditt lugn du kan bevara
 Utan risk af äfventyr.

Sist jag *undrar* om du har
 Gömd i silfverprydd kalender,
 När en gång du bladen vänder,
 Någon minnesblomma kvar?

Den första Kärleken.

Hell Amor, när i hjertat fången
Han leker, ack hvad säll minut,
Den första gången
Ur ögats blommor blyg: »titt ut!»
Ej orden sig på tungan våga;
Men ifrån blick till blick han stjal
Sin offerlåga,
Och man förstår hvarann så väl!

Än lik ett barn han ler och gråter,
För livvets dunkla aning rädd.
Flyr, kommer åter
En sylf i nöjets rosor klädd.
Han hjertats eolsharpa spelar
Med vingens fläkt, och gömd deri,
Minst sextondelar
Är takten till hans symfoni.

Lik fjäriln omkring sluten blomma,
Lik vestan öfver ängens vår,
På läppar fromma
Hans språk i suckars språk består.

Hvad längtan att sin tystnad bryta
 Och hviska få: »jag älskar dig!»
 Sitt jag förbyta
 I spegeln, der det målar sig!

Elysiskt nöjets tårar strömma.
 Du skönheten din dyrkan ger;
 Ty känslor drömma,
 Att du i *den* din urbild ser!
 I hvarje suck, som ljuft förblandas
 Och ofvan skyn ett samljud går,
 Än Psyche andas
 Sin första glada oskuldsvår.

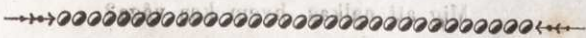
Den första kyss — och jord och himlar
 Försmälta i odödlig glans,
 Der tanken hvimlar
 Vid sferernas musik och dans.
 Ack, af den tjusande minuten
 Hvad minnets skatt är skön och rik,
 En blomma bruten
 Att skrinlagd bli som en relik!

Det första bref — så ren ej flyter
 På rena blad din känsla mer,
 Om stormen ryter
 Och himlens åskor ljunga ner,
 Din tanke genom rymden svingar
 Och till din afgud offret bär;
 På dufvovingar
 Han längtande ett svar begär.

När dagen tänds, när qvällen skymmer,
 Hvad oro, väntan, hopp och qvall!
 Månn' Amor rymmer,
 En flygting re'n i vårens dal?
 Ja, Psyche skall ur drömmen vakna
 Och lifvets eldprof genomgå,
 Att lida, sakna
 Och lära sagans myth förstå!

***

Den första kyss — och jord och himlar
 Förändras i ödelig glans,
 Der tanken brunnar
 Vid elektriska musik och dans.
 Äck, af den frägnade minnen
 Hvar minnets skatt är skön och rik,
 En blomman purkan
 All skrinad bli som en rosin.
 Den första kyss — så ren och bitter
 På rosenblad din kända lukt,
 Den första kyss
 Och himlens äster ljusa mot
 Din tankar genom tyngden strömmar
 Och till din älskad öfver här;
 På dalyngar
 Han längande till sin fögar.

Ty han knappast skymten bli —
Svarstänk till sin egen bjaga —
Af ett annat löremål,
Som han stundom går i vägen;
Men, om lärn förestår

Adoratóren,

eller

Så bör han vara.

Samvetsfråga, att förtreta
Mina sjutton år, du gör,
För att spana, lyssna, veta
Hvem är min adoratór?
Ja, visst faller dussintalet
Uti värde år från år.
I min vår,
Glada vår!
Vill jag älskad bli; men valet
Säkert allas afund får.

Han är artig, att förvåna,
Har ett sätt och vet så väl
Ur ett älskadt öga låna
Skimret af en vacker själ;
Men ett kan dock ej förnekas:
Efterhängsen hvart jag går,
I min vår,
Glada vår!
Vill han jemt och ständigt smekas,
Fast han stundom bannor får.

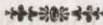
Mig att nalkas, hvem kan våga?
 Ty han knappast skymten tål —
 Svartsjuk till sin egen plåga —
 Af ett annat föremål,
 Som han stundom går i vägen;
 Men, om faran förestår
 I min vår,
 Glada vår!
 Genast käck och oförvägen
 Stridens följd han lida får.

Men att lyda, tiga, tåla,
 Liksom andra flickor små,
 När sin drömda bild de måla,
 Och deraf blott skuggan få,
 Se, det slipper jag att lära;
 Ty min vilja allt förmår,
 I min vår,
 Glada vår!
 Kanske bojan sjelf att bära
 Lika tung en dag jag får?

På den minsta vink han aktar
 Med en sällsam attention;
 Dagens lynne han betraktar
 Och förstår dess gifna ton.
 Tro dock ej jag är i fara,
 Att hans tålmod förgår?
 I min vår,
 Glada vår!
 Så bör ju en älskling vara,
 Tills sin rol han byta får?

Han studerar och han känner
 Hvar och ens fysionomi;
 Än ett fjäs för samma vänner,
 Än en viss antipathi.
 Ärlighet, den oförställda,
 Svekets lånta mask försmår.
 I min vår,
 Glada vår!
 Säkert detta val att gälda
 Aldrig jag med tårar får.

Om en blick han ber och tigger,
 Kyssande båd' hand och fot,
 Der adoratören ligger,
 Säll vid både smek och hot.
 Ingen kan hans kärlek klandra,
 Som all annan öfvergår!
 Min Zamor!
 Ja, Zamor,
 Går på tvenne ben, som andra,
 Om en sockerbit han får.

Hymens Thermometer

i
Frågor och Svar.

Fast kärleken mig lycklig gjorde;
För tviflet var mitt hjerta stämdt;
Hvar gång du kom, jag ständigt sporde:
Säg har du tänkt på mig? — »*Allt jemt!*»

O, ljufva svar på hjertats fråga:
»Hvart ögonblick på mig du tänkt!»
Och du var min, när solens låga
I blommans kalk sin stråle sänkt!

En annan tid, då Freja blänkte
I spegelns glas på frusen strand,
Jag sporde om på mig du tänkte?
Du svarade: »*Oh jo, ibland!*»

På sista versen sjöng alltredan
Landsflygtig Amor hvar minut.
Smekmåna'n sjönk uti sitt nedan,
Hvart smekord blef en gunst till slut.

Dock när ett echo återfördes
 Från hoppets vår så ljuf och blid:
 »Säg om du älskar mig?» jag hördes;
 Du svarade: »*Jag har ej tid!*»

I dessa svar en thermometer
 Jag på min älsklings hjerta fann,
 Der hvarje grad, som värma heter,
 Re'n till den svala fryspunkt hann.

Men säg, hvi efter solsken leta?
 Det kommer dock så oförtänt.
 Qvicksilfvrets art hvar en bör veta,
 Som hymens gud sitt hjerta skänt.

Ack ljufva tid!

eller

Tants Lekar.

En dag sad' Thekla: »Ack, söta tant!
Om forntids lekar berätta!
Med kyssar löstes så mången pant;
Men säg, hur *ville* du detta?
Ack, måla troget *din* ungdoms seder,
Fast mer jag prisar, förlåt, jag beder,
Min egen tid.»

»Kors, kära flicka! »*Göm ringen väl,*»
Man leker nu icke mera,
Och kyssar ger ingen kristen själ,
Förr'n presten får kopulera.
I fordom tid uti öppet gille
Man måste kyssas, fast man ej ville.
Ack ljufva tid!»

»Snart konstförfinad din tid förbjöd
Hvar forntids lek ur gemaket;
Men friskt var lifvet när hyddan ljud
Af glädje högt upp i taket.
Af konvensanser man föga bryddes;
Men trumpet lynne, ett huskors, flyddes.
Ack, ljufva tid!»

»Hvad hör man nu i ett kotteri?
 Kring divansbordet de läspa:
 »Zephirgarn, mönster, tapisseri,»
 Som narrar mången att gäspa.
 Ej sjelfva sönda'n är undantagen;
 Nej, tacka vet jag, den fordna dagen!
 Ack, ljufva tid!»

»Då bland zefirer, på gräsets bädd,
 Der blomsterduken de väfva,
 I snäfva kjortlar och helgdags-klädd,
 Det var en glädje att sväfva.
 I »hök och dufva,» så lätt som vinden,
 Om rummet kappas, med ros på kinden.
 Ack ljufva tid!»

»När vinterbrasan i salen spred
 Sitt sken på gamla porträtter,
 Som sågo ärbart från väggen ned
 På nya blomstrande ätter,
 Ej fädrens lekar vi än försmådde;
 Men lust och gamman i laget rådde.
 Ack ljufva tid!»

»Då var mitt sinne en morgonsol,
 Som ej i molnen fick gömmas,
 Fast skämt och speord på »understol»
 Just ej så lätt kunde glömmas;
 Ty sagesmannen för slika funder
 Fick dubbelt plikta vid nya under.
 Ack ljufva tid!»

»I muntra lekar vid dans och sång
 Man friade till hvarandra;
 »Jag fattig enka!» hur mången gång
 Hon fick allen »gå och vandra,»
 Tills ungersvennen tog an sin tärna,
 Ur enkeståndet befriad gerna.
 Ack ljufva tid!»

»En jägarinna med hurtigt mod,
 »I skogen mände hon gånga;»
 Jag slöts i ringen och väl förstod
 Det »stolta djuret» att fånga.
 När för hvarannan vi knäfall gjorde,
 Hvar blick i strålar om kärlek sporde.
 Ack ljufva tid!»

»Att »skära hafra vid månans sken,
 »Den valde vännen att finna,»
 Med hemlig vink hur man viste re'n
 Ett älskadt samntag att vinna.
 När en blef utan och var den sista,
 Man kunde andan för löje mista!
 Ack ljufva tid!»

»I fiskarleken den muntra tropp
 Uppå sin plats måste vara;
 Men se, när fiskarne roptes opp
 Ur hela hafvet en skara,
 Som abborn sprattlade blef då mången
 Med gös och flundra i nätet fången.
 Ack ljufva tid!»

»*Valkullan* gick med förbunden syn,
 Att luren härmande tuta;
 Vid alla läten inunder skyn
 Hon skulle lyssnande sluta
 Till ljudet blott hvem han mände vara,
 Som helst ett echo hon hörde svara.
 Ack ljufva tid!»

»Så bar i leken vid stoj och skratt
 Man ofta kärlekens bindel;
 Dock mången dam under slika spratt
 Visst nu för tiden fått svindel,
 När huller buller, allt om hvarannan,
 I *blindbocksleken* man stötte pannan.
 Ack ljufva tid!»

»En lek, så tyst, o nog mins jag den:
 »*Jag sitter väl der jag sitter!*»
 Hur svårt att känna det knä igen,
 Der helst att hvila man gitter,
 När hand och syn ej sin tjänst få göra?
 Men hell — en suck — och mitt fina öra!
 Ack ljufva tid!»

»Allt hvad som finns på en tolett
 Vi föreställde så glada;
 Men då grefvinnan på tusen sätt
 Begärde smink och pomada,
 Essens och burkar och skönhetsvatten,
 Att samla panter, det gick som katten.
 Ack ljufva tid!»

»Men se, om domaren var min vän,
 Till sälla böter han fällde,
 Ack, huru blyg var ej kärleken
 När första kyssen det gällde!
 Tag ditt zefirgarn och sy, min flicka!
 Och måla sedan till punkt och pricka
 Din egen tid!»

Pensions-Flickorna.

Leksystrar, en ungdomlig skara,
Om giftas talte med hvarann,
Och hördes mellan sig förklara
Bestämdt sitt val af äkta man.
»Jag,» sad' Julie, »skall ha en lärd,
Som talande från sin kathedrer
Sig sjelf ett utmärkt namn bereder.
Ja, endast han
Och ingen ann'
Är kärlek värd!» —

»Fru professorska, tjenarinna,»
Sad' Ebba med sin skälmska min,
»Må af din sol du skenet vinna,
En lånad äras glans är fin.
Nej! hvem är hjelten på en bal?
Från epaulett och spårre klingar
Musik i valsens glada ringar!
Ja, endast han
Och ingen ann'
Skall bli mitt vall!» —

»Men nådig fru! männ' den zefiren

Ej blåser bort?» så hörs Mari.

»Nej, en poet, som i satiren

Med humor, lekande och fri.

Ett vapen på sin tunga bär,

Som mer än sabelklingan sårar;

Men träffar endast jordens dårar.

Ja, endast han;

Men ingen ann'

Jag trohet svär.» —

»Den qvicka mannens fru! — Ett öre

Du blir ej värd med sångens svan.»

Sad' Ulla. — »Nej jag svarar före,

Att med en man i svart kaftan

Jag får i landtlig hyddas ro

En riklig skörd af tiodelar,

Och intet i mitt visthus felar.

Ja, endast han!

Och ingen ann'

Jag ger min tro.» —

Stiftsfröken sade: »fru prostinna!

Nig först för min possessionat,

Med ägor, långa mil att hinna,

Och se, hur uppå egen stat

Han kring sin fru hvarenda dag

Ett litet landtligt hof kan hålla,

Med prakt och rikdom att förtrolla.

Ja, endast han

Och ingen ann',

Det lofvar jag!» —

Fiskköpar-Zelma sad': »Grefvinna!

Jag niger; men jag hoppas visst,

Bland mammas hyresgäster vinna

Den aldrasötaste kopist.

Och hvad behöfs? Jo, tjänsteår,

Att till revisor avancera,

Assessor, kammarråd, med mera!

Ja, endast han

Och ingen ann'

Min hemgift får!» —

Hofsotar-dottren sad': »Till korta

Jag kommer ej med kungens kock,

Då får jag äta sylt och torta,

Och fläta rosor i min lock.

Skild från allt hushållsbryderi,

Han får om maten sjelf rangera,

Och jag på slottet residera.

Ja, endast han

Och ingen ann'

Min man skall bli!» —

Men, stackars barn! så föga visste

De än om hymens lotteri.

Julie om lärdomen gick miste,

Fast ej om vinst; men ack, Marie,

En lek för ödets ironi,

Hon fick en tölp, ej humoristen!

Af tionde såg Ulla bristen,

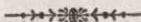
Och gäss och lamm

Till Ebba fram

Gå sig förbi!

Tapisseri syr guvernanten,
 Hof-sotarns Albertine, ännu.
 Fiskköpar-Zelma steg på branten
 Af lyckans höjd — blef rådets fru.
 Med hästar och landeau, så grann,
 Hon fick, i siden klädd, hofvera
 Och andra se till fots spatsera. —
 Knapp possession,
 Med noble ton,
 Stiftsfröken vann.

Min man skall bli —
 Och ingen ann
 Ja, endast han
 Och jag på stottet residera.
 Han får om maten
 Skild från allt hushållsarbete.
 Och här kosor i min lock.
 Då lär jag äro stift och torka.
 Jag kommer
 Hofsotarn-dottern och:

Gå sig förbi
 Till Ebba W
 Och gås och färd
 Al tünde såg
 Hon fick en
 En lek för
 Fast ej om
 Julie om lärdomen
 De än om
 Men, starkare

Hjertat, det veka,
 Stormarne mera ej nå.
 Englarne leka,
 Axel! kring dig i det blå.

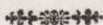
Fåfängt vi mana
 Anden från stjernornas rymd,
 Flydd, som en svana,
 Fjerran af dimmorna skymd.

Aningens lycka
 Tillhör dock sorgernas land:
 Axel! vi trycka
 Åter din trofasta hand.

Boningar stråla
 Många deruppe hos Gud!
 Tonerna måla
 Afskedets döende ljud.

Runan vi skrifvit
 Fostbrödra-kärlek dig gaf!
 Menniskolifvet
 Sjunker som droppan i haf.

Andlig förening
 Grafven befordrar en gång.
 Gåtornas mening
 Tydes af kärlek och sång!

Vid ett Barns Död.

Lik bildskön Amor, som vid stelnadt öga
I marmorn ler, den lilla gossen nyss
Har somnat af. En engel från det höga
Kysst munnen blek, som gaf åt mig sin kyss!
Min första tanke, då jag åter vaknar,
Min sista tanke, då jag slumrar in,
Är denna älskling, som mitt hjerta saknar
Och hemska grafven evigt kallar sin!

Hvar hoppets glädje från min oskulds dagar
Jag återspeglade i barnets blick,
Och denna frid, hvarestert hjertat klagar,
Jag af hans leende huldsaligt fick.
Men blick och leende de äro flydda.
Och allt som gaf en själ åt engelns bild.
Den lilla fången ur sin vackra hydda
Har flyktat bort, långt från mitt hjerta skild!

Jag dig besvär, mitt arma hjerta, våga
Ej älska så ett dödligt väsen mer!
Snart faller vid din inre offerlåga
Idolen från ett bräckligt altar ner.

Egendoms-Herren.

Porträtt.

Det var en gång en herre,
Knappt spord i våra dar;
I hyddan bland de smärre
Han rik och lycklig var.

Han guld och skogar ägde,
Men var ej stolt deraf;
Den ena handen vägde
Ej hvad den andra gaf.

Champagne-glaset fräste
Ej hos en sådan man,
Sin Seneca han läste
Och bibeln kunde han.

Ej mycken stat han förde;
Men vid hans enkla bord
I lek med skämtet hörde
Man glad den vises ord.

Han bar väl ock en stjerna,
 Fast sällan utanpå.
 Han såg den arme gerna
 Och trufdes bland de små.

Men sågs han bland de stora,
 Han deras like var;
 Ty minst kan den förlora,
 Som sjelf sitt värde har.

Den fordna älskvärdheten
 Han ägde i sitt skick,
 Så mildt förbindligheten
 I hvarje min och blick.

På riksdä'n ej man sporde
 Hans käcka frihetstal;
 Men lag och rätt han gjorde
 I sina fäders dal.

Ej bonden ryggen krökte
 Inför sin herreman;
 Ty fri var den han sökte,
 Och fri var äfven han.

Den konsten att befalla
 Han kunde nog ändå;
 Ty älskad utaf alla
 Hur lätt att lydnad få!

Med Syrachs ord i minne:
 »Långt större,» sade han,

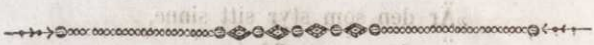
»Är den som styr sitt sinne,
 »Än den som städer vann.»

Han lefde att förnimma,
 Hvad skriften tyda vet:
 »Att vishet är en strimma
 »Af Herrans herrlighet!»

Re'n är hans dag förliden;
 Men i hans fosterbygd
 Den gamla goda tiden
 Är minnet af hans dygd.

Vid en Nattvardsgång.

Förbarmare, till dig jag beder:
 Välsigne mig din fadershand.
 O du, som mina öden leder
 Med strålen från ett himmelskt land.
 Din läras ljus åt själen gifve
 Sin klarhet och sin frid, o Gud!
 Och hvarje känsla saligt blifve
 Från hoppets verld ett återljud!

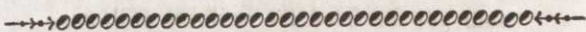
När mina knäppta händer sträckas
 Till dig i helig syskonrund,
 Låt minnet i mitt hjerta väckas
 Af nådens saliga förbund.
 Då du din blick förklarad höjde
 Och brödet sist bland vänner bröt,
 Förr'n du till döden trogen böjde
 Din hjessa och ditt öga slöt!

Det är så ljuft med dig att tala;
 Det slutna hjertat öppnar sig,
 Och tårarne min själ hugsvala,
 Af kärlek gjutna, Gud! för dig,

Som göt ditt blod för verdens frälsning,
 I brott och villor andligt död.
 Din kalk du ger med fridens hälsning,
 Som fordom bland de dina ljöd.

Fast ångerns tår i kalken blandas,
 Jag vet jag till en fader går!
 Och bördan lättas, hjertat andas
 Den frid, som i din himmel rår.
 O du, som varit menskors like,
 Låt mig, i tro vid korset böjd,
 Få bli en medlem af ditt rike,
 Med hoppets blick från jorden höjd!

Du är förklaringen af lifvet,
 O Herre! i det dyra ord,
 Som du din andas kraft har gifvit,
 I hvarje dödligt hjerta spord,
 När törstande vid ljusets brunnar,
 Det får en droppe till sitt väl,
 Och du i kärleken förkunnar
 Ett evigt lif inom min själ!

Bönens Tårar.

Hvar morgon arla i det låga tjäll,
O bönens engel! du din famn upplåter;
Med tröstekalken i den tysta qväll
Du kommer åter.

Mitt hjerta vare ett Bethesda, der
Hvar inre plåga, ack, så väl behöfver
Din läkdomskraft, när vingens sus du bär
Så ljuft deröfver.

Som morgonstrålen öfver töcknig dal
I daggens perlor nattens moln förbyter,
Du skingrar i mitt bröst de mörka qual,
När tåren flyter.

Då tystnar lidelsernas vilda strid,
Ett stilla vemod själen genomtonar.
En längtan efter helgelse och frid
Dess qual försonar.

Från grafvens natt vid tårens offergård,
 Hur mången gång på börens englavingar
 Till sina älsklingar i ljusets värld
 Min tanke svingar!

Blott så min suck till dem der ofvan skyn
 Af kärleken till Gud blir återsvarad,
 När tron, en stjärna för min inre syn,
 Är uppenbarad.

Det gifs ett språk, som kärleken förstår,
 Ett evangelium ock i vårens lunder:
 Hvar blomma tyder ju vid börens tår
 Guds helga under!

Förädlingens symbol ju himlen gaf
 Åt stoftet re'n, som till ditt hjerta talar,
 När fjäriln flyger ur sin vintergraf
 Kring höjd och dalar.

Som vårens sol ger minsta plantas rot
 En gnista af sitt lif, det underbara,
 Mitt hjerta tage ordets ljus emot,
 Det rena klara!

Jordens Himmel.

Hvar är den verld, som för min tanke brinner,
Der lifvet i en hänryckt dröm försvinner,
En läkdom för sitt qual begär och får?
Der himlen är af trånga gränsor sluten,
Och dock oändlig i sin spegel gjuten,
Förnyar morgonen af hoppets vår?
Hvar är den verld? Hör i min suck dess namn:
En älskad famn!

Hvar hjertats fråga af din röst besvaras,
En medfödd känsla för allt skönt förklaras,
Hvar tanke som en vaknad blomma ler,
När af din blick min själ igenomstrålas,
Och allt hvad ädlast är derinne målas,
Lif, ljus och glädje strömma saligt ner.
Hvar är den verld? Hör i min suck dess namn:
En älskad famn!

Stjernhymner ju kring ljusets thron sig blanda?
Dock högre prisar jag den allmagts-anda,
Som himlens välljud till mitt hjerta bär.

Hvad dolda röster, magiskt underbara,
 Som för hvarann de skulle stämda vara
 Af evighet i sympathiens myster.
 Hvar är den verld? Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn!

Ett offer renare ej jorden tänder,
 Än det som hjertat till sitt ursprung sänder,
 När hvarje känsla är dess återljud!
 Tillbedjande dit upp flyr altarflamman,
 En delad låga, som har smält tillsamman
 I kärlek till hvarann och ljusets Gud.
 Hvar är den verld? Hör i min suck dess namn:
 En älskad famn!

Till mitt Hjertas Genier.

Lik sårad svan, som trött på färden
Sänkt vingen ned på enslig väg,
I samma dal, der barndomsverlden
För mig ett hoppets eden låg,
En främling re'n,
Vid stjernors sken
Jag blickar upp till flydda vänner.
En enda blott
Jag öfrig fått,
När ingen mer mitt hjerta känner:
Dig, poësi, då sorgen klagar
Och i dess suck jag stämmer in,
Bland genier från min sällhets dagar,
Du är den sista, du är min!

När lifvet flyr, som vågen strömmar,
I evigt lopp min dal förbi,
Du kallar fram ur minnets drömmar
Hvar slocknad stjernas bild deri;

Hvar ungdoms scen,
 Som flygtat hän
 Med sina nöjen, sina tårar,
 Hvar älskad hand,
 Som strand från strand
 Bröt minnets ros i hoppets vårar.
 Så, poësi! när hjertat klagar,
 Och i dess suck du stämmer in,
 Bland genier från min sällhets dagar
 Du är den sista, du är min!

Den verld af kärlek, som naturen
 Och himlen i mitt hjerta slöt,
 Till höjd af qval och sällhet buren,
 Jag lägger ned inom ditt sköt.
 Om än du lärt
 Och mig beskärt
 Ett thema blott i känslans toner,
 Inom min själ
 Jag hört likväl
 Serafen från de högre zoner.
 Dig, harmoni! ej mer jag klagar
 När i min suck du stämmer in.
 Bland genier från min barndomsdagar,
 Blif du den sista, o var min!

Min tankes flygt till Gud du höjer,
 Hvars brud du evigt var och är.
 I dig hans röst jag skönast röjer,
 När du min suck på vingen bär.

O säg, du var
 Från hoppets dar
 Den urbild, som jag fåfängt sökte,
 Och endast fann,
 När allt försvann,
 Som gäckande min längtan ökte.
 Dig, harmoni, ej mer jag klagar,
 När i min suck du stämmer in.
 Bland genier från min barndomsdagar
 Blif du den sista, o var min!

Den värld af kärlek som jag
 Och bländan i mitt hjerta såg,
 Till höjd af det och sällhet bar,
 Jag jagger ned som ditt såg.
 Om än du lert
 Och mig beskärt
 Ett örnas höll i kärleks toner,
 Lom min ej!
 Jag hört härlig
 Serlen från de högre roner,
 Dig, harmoni, ej mer jag klagar,
 När i min suck du stämmer in.
 Bland genier från min barndomsdagar
 Blif du den sista, o var min!

Min tankar öfver till änd du höjer
 Hvare prind du eyigt var och är
 I dig hans fört jag skönnast tär,
 När du min suck på stansen lör.

Ole Bull.

En fogel i skogen, det är Ole Bull,
Som spelar i morgonens rodnande gull,
När solen går upp ur den blånande sjö,
Och kärlekens suckar i lunderna dö.

Väl känner han konsten, men icke i bur;
En lärjunge är han af dig, o natur!
Han hörde din skala i vårvindens sus,
I fjellarnes genljud, i elfvarnes brus.

Der fick han i hvirflande forsen vid strand
Förtrollande stråken ur strömkarlens hand;
Dock djupast han hörde i barndomens bröst
Förklingande toner af gudomens röst.

Man klandrar din gåfva, du Nordlandets son,
Men strängarnes välljud der ofvanifrån
Är icke en gnisslande död mekanik,
Nej, i din viol ler naturens musik.

Favoritskap,

eller

Sagan om Silkesmissan.

Det var en gång en liten katta,
Så smidigt mjuk, så hvit och fin,
Att furstlig hand ej kunde fatta
I mera vacker hermelin.
Se'n Freja for på Vingolfs slätter,
Med kattor i sitt nobla spann,
Som gnistrade i nordens nätter,
Hon sina anor räkna kan.

Bland missar sällast uppå jorden,
Hon kom från kojan till ett slott,
En liten frökens älskling vorden;
Hur afundsvärd var ej dess lott!
Hon sof uti den granna sängen,
Som bästa dockan ämnad var,
Med sidentäcke, små omhängen,
Ej bättre bädd en drottning har.

När lilla frökenhanden smekte
 Sin lilla hvita favorit,
 Med sammestassar missan lekte
 Och tog emot hvar läckerbit.
 Ja, att hon var till gunstling buren,
 Det syntes af dess lätta skick,
 Den gentilless, som af naturen
 I ledighet och grace hon fick.

Hon visste i den högre sferen
 Att stryka sig på folk, så slät,
 Och hade riktigt hofmaneren
 I sina lätta, tysta fjät.
 Men fast med sagra ord om munden
 Hon ingen strök i tal och svar,
 Sitt jam-jam uti sällskapsrunden
 Behagligt hon på tungan bar.

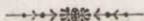
Månn' bördens majestät derinne
 Af favoriten mer begär?
 Men ve, förrädarn i vårt sinne
 Naturen sjelf till slut dock är!
 Ty hyllad kan man lätt förgäta
 Den fina världens takt, som lär,
 Att hvar distans tillbörligt mäta
 Och aldrig bli för familjär!

Men missan kunde ej beqväma
 Sig att dra klorna in alltjemt,
 Och sinnet är hos de förnäma
 Så fasligt snart despotiskt stämdt.

Att favoriters lycka skatta,
 O tänk på silkesmissans fall:
 Förvisad blef vår frökenkatta
 Ifrån salongen till — ett stall!

Men der, hos ädlingen bland djuren,
 Så stolt, fast ej af fullblodsras,
 Hon sof på ryggen, vänligt buren,
 Och hörde aldrig mer ett *kas!* —
 Säll den, lik missan i min saga,
 Som har en liten vrå, en vän,
 Och får bland likar återtaga
 Sin frihets glada lif igen!

Källan i Öknen.

”Så djup, så mörk är sorgens natt. Förlades
I själens värld ett öde stjernlöst Hades,
Der qvalets missljud blott ditt öra nå?
Den sista blomman i ditt hjertas eden
Förbleknad, fallen, ryckt ur syskonkeden,
Att ej i tiden mer din hyllning få!
Ej mer en blick, som himmel, jord bestrålar
Och kärlek målar!»

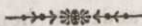
»Du liknar vandraren i fjerran landen,
Förgäfves sökande i öckensanden
En källas våg. — För hvarje dag, som gryr,
Vän efter vän han ser på resan falla,
Tills ensam kvar han får begråta alla.
Och när han irrande till hemmet flyr,
Hvar älskad röst förklingat till hans möt
I grafvens sköte.»

Så klagade min själ. I hast jag hörde
En vinges sus, som vid mitt hjerta rörde,
Osynlig, men så välbekant likväl

I fordomtima från de sälla åren,
 Då engeln från mitt öga kysste tåren,
 Och mottog offret ur en skuldfri själ,
 Och röste vid en inre stråles skimmer
 Jag så förnimmer!

»Hvi drömde du i kärleken på jorden
 Ditt hjertas gudom oförgänglig vorden?
 Den är ju blott en evig längtans röst
 Till ett oändligt lif i Gud förklaradt;
 I tiden re'n i ordet uppenbaradt
 Till helgelse och frid inom ditt bröst.
 O, der är källan, som i sorgens dalar
 Din själ hugsvalar!»

Så engeln hördes, och vid bönen källa,
 Hvars ådror djupt ur lifvets öknar qvälla,
 Blef himlens kärlek i mitt hjerta tänd.
 Att ej dess fibrer må förfrusna brista,
 Ömt, troget, vårdande din gudomsgnista,
 En evig längtan till ditt upphof sänd!
 Och hviska tyst när du vid grafven gråter:
 »Vi råkas åter!»

En Suck till Skyarne.

O Gud! dina skyar de fara så fort,
De fara så vida kring verlden.
Fick själen en gång till din paradispport
Dem följa, på luftiga färden,
En kärlekens tår på sin vinge hon bar;
Det endaste offer för himlen hon har.

Der ville hon söka de älskade opp,
Från stjerna till stjerna dem leta.
O Gud, som är målet för kärlekens hopp,
Deruppe du vet hvad de heta.
Fast länk ifrån länk ur mitt hjerta du bröt,
Du samlar dem alla i faderligt sköt.

Den kedjan oändlig, o Gud, i din hand,
Förenar väl fler än på jorden.
I själsharmoniernas himmelska land
Fullkomlig är kärleken vorden.
Din thron har på glänsande skyar du satt,
Bland stjernor, så skön öfver grafvarnes natt.

Jag sörjer ej mera de älskade — nej,
 De lefva hos dig i det höga.
 I lifvet, i döden jag glömmer dem ej,
 Med kärlekens tår i mitt öga;
 Men beder min Gud, att få se dem igen,
 Och talar till dig, som en vän till en vän!

Ja, Fader för alla! Du skapade oss
 Din afbild och göt i vårt sinne
 En gnista af gudomens eviga bross,
 Ej tänd för att slockna derinne.
 De irrande barnen i strålarnes ljus
 Du kallar ju hem till ditt fädernehus?

Naturens Toner,

eller

De tolvne Englarnes Vexelsång.

ZIONA.

Vår! du gudayngling,
Med de gyllne vingar
Från serafers thron!
När din harpa klingar,
Säg hvarför du gjuter
I naturens hjerta,
Klappande af salig
Tjusning i hvart pulsslag,
En elegisk ton?

VÅRENS ENGEL.

Österlandets dotter!
Med en krans af morgon-
Stjernor kring sin panna,
Du mig ej förstår?
När vid skaparns »varde»
Först hans ande rörde
Hafvets våg och jordens
Öar, grupp vid grupp,

Som smaragde-kronor,
 Ur det azurklara
 Djupet stigna upp —
 Såg, allvetande,
 Re'n hans allmagtsöga
 Menskolifvets öden,
 Oskuldsengeln fallen
 Ifrån Gud — och döden
 Straffets dom — då göt
 Han en suck af kärlek,
 Djup och vemodsfull,
 I naturens toner.
 Hör du ej hans gensvar
 I ditt eget bröst?

ZIONA.

Du är fridens budskap,
 Som, från tidens början,
 Lik Johannes sändes
 Ut i menskolifvets
 Öknar, prisande
 Herrans namn och under.
 Der hos dig, dock fåfängt,
 Vandrarn sökte källan
 Af sitt ursprungs väsen
 I naturens dolda
 Myth; men såg en gudom,
 I hvars kraft osynlig
 Och dock synliggjord
 I oändliga
 Gestalter — och de fingo
 Fantasiens former,

Glada, lekande
 I Söderns vår, i Nordens
 Mörka furuskogar,
 Djupa, alfvarsamma.

VÅRENS ENGEL.

Men hvi sökte du
 Ej i fordomtima
 Förr din barndomsbroder?

ZIONA.

Var jag ej serafen,
 Som Guds löfte bar
 Ner till offerlågan
 Under Mamres palmer?
 Der ett enda folk,
 Herdar och profeter,
 Först i Orientens
 Klara stjernor läste
 Jehovah, ditt namn,
 Dyrkande allena,
 Slägte ifrån slägte,
 Blott en enda Gud?
 Derfor blefvo Salems
 Dalar ljusets vagga.
 Sångare och hjeltar
 Ur nomadens tjäll
 Gingo ut att bära
 Zions krona. — Hell!
 Visheten på thronen,
 Från hvars stam en telning
 Spirade till verdens
 Frälsning, ljus och frid!

VÅRENS ENGEL.

Öfver Salems dalar,
 Uppå Libanon,
 Har min ande suckat,
 I det träd som bar
 Verldarnes Messias.
 Derföre, o Zion!
 Ljuder till ditt hjerta,
 I den flägt, som susar
 Genom furuskogen,
 I de löfbeklädda
 Lundars späda blad,
 Och i böljans vågor,
 En elegisk klagan,
 Liksom sörjande
 En förlorad älskling.

ZIONA.

Jag förstår och känner
 Denna röst igen.
 Ack, den evigt samma,
 Som i ordets helga
 Uppenbarelse
 I symboler talar!
 Från all godhets källa
 Du på jorden målar
 Andan af den höga,
 Menskoblifne guden,
 Som i Zions dalar,
 Mild, försonande,
 Tolkade sin lära.

VÅRENS ENGEL.

Tröstens genier sändes
 Vi af ljusets fader,
 Ned till stoftets värld.
 Men, när krönt af rosor,
 Vid en suck af kärlek,
 Ljuft förklingande
 I naturens toner,
 Jag i aftonrodnans
 Sköte slumrar in,
 I din hvita klädnad
 Och ditt kors mot skuldran,
 Vakar du vid nattens
 Stjerner, bedjande
 Med det sorgsna hjertat,
 Vid den stumma grafven,
 Vid den sjukes läger,
 Med hvart sviket hopp.
 O hvad suckar gjutna
 I ditt sköt! Hvad Brustna
 Och förgråtna ögon
 Skådat upp till dig,
 Hulda tröstarinna!
 Som i hoppets stjernland,
 Med en segerpalm
 I din hand, förkunnar
 Skilda vänners möte,
 Stridens lön och lifvets
 Gåta först förklarad
 I din urbilds värld!

ZIONA.

Djupets djup och himlars
 Klarhet öfver klarhet
 Jordens blick ej når.
 Hell, när österns flamma
 Skingrar nattens töcken,
 Lik förklaringsglansen
 Uppå Tabors höjd!
 Upp till bödens himmel
 Sväfvar offerlågan
 Ur hvart dödligt hjerta,
 Mera klar och ren.
 Hoppets profetior
 Tyda vi och blanda
 Suck med suck i känslans
 Och naturens toner,
 Heligt sammangjutna
 Till en enda lofsång,
 Till en enda tanke:
 Gud är kärleken!

Gossarnes Kärlek.

Melodi: »Jag hälsar dig fredliga flagga.»

Med gossarnes kärlek i hågen,
O tänk dig den dansande vågen,
Som kysser hvar blomma vid strand;
Men ingen i spegeln vill fästa,
Den sista är alltid den bästa,
Vid morgonens glittrande rand.

Med gossarnes kärlek i hågen,
O tänk dig en fisk uti vågen,
Som leker i vårens minut;
Om finaste nät du än binder,
Han sprittande flyr utan hinder
Till stimmet i böljorna ut.

Med gossarnes kärlek i hågen,
Dagsländan i dans uppå vågen
Från morgon till qvällen du ser;
I nöjets förtrollande ringar
Hon speglar de glänsande vingar
En dag — och hon är icke mer!

Med gossarnes kärlek i hågen,
 O tänk dig en hägring på vågen,
 Som målar sitt luftiga slott.
 Snart ser du den vacklande grunden
 Och öfrigt af paradislunden
 De formlösa dimmorna blott.

Med gossarnes kärlek i hågen,
 Friseglaren tänk dig på vågen,
 Vid brusande böljornas gång,
 Der blindskären äro så många;
 Men säg: hvem kan flygtingen fånga,
 Så van vid sirenernas sång?

Jo, vänta! när sansad i hågen,
 Med hymen till lots uppå vågen,
 Han söker i lugnaste hamn,
 Mot stormarne väl assurerad,
 Aftacklad och litet passerad,
 O flicka, din vårdande famn!

Hvars ära lida ej som en dröm förgår,
 Om våra öden öfver jorden blandas,
 Jag sannas andel i Guds kärlek får,
 Vill mig, när lifvets andra morgon randas,
 Till dig jag gård!

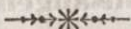
Svansången.

Mitt hjerta sof, likt ros i knoppen sluten,
 Halft drömmande vid sälla vaktelslag,
 Då sjönk en stråle från ditt öga gjuten
 Med nöjets rysning i hvart andedrag,
 Och känslan vaknade. Af ljus omfluten
 Var hoppets dag.

För tankens flygt, den evigt himlaburna,
 Din kärlek lifvets universum var;
 Dock, minnets genius lik, vid grafvens urna,
 Försakelsen dig i sitt hjerta bar,
 Der genljud, blott af tystnaden besvurna,
 Ej sökte svar.

Skall den som älskar, på sitt öde klaga?
 Nej, må han drömma lifvets verklighet
 I andan af en djup och sinnrik saga,
 Hvars dolda myth är högre mensklighet!
 Att hopplös sorg från minnets suck förjaga
 Mitt hjerta vet.

Det godas lif jag vill för dig blott andas,
 Hvars inre frid ej som en dröm förgår.
 Om våra öden ofvan jorden blandas,
 Jag samma andel i Guds kärlek får.
 Väl mig, när lifvets andra morgon randas,
 Till dig jag går!

Mitt hjerta sol likt i krogen stannar
 Helt drömande på alla vinsteljar
 På sjöar och stigar från den blå himlen
 Med njure tyngd i svart och blått
 Och kusan väntar. At hysa önskan
 Var hoppets dag.

För tankens lygt den svaga handhvarvet
 Din kärlek lifvet omströmmar var;
 Dock minnets gemis till vid kälvens urna
 Förskoleon dig i sitt hjerta par
 Der genud, blott at tyndan besvinnas
 Ej sökte svar.

Skall den som söker på sitt önskade
 Nej må han dömmas-livets verklighet
 I andan af en djup och ännu säga
 Hvars dolna mysk är högre menstlighet
 Allt hoppas sig från minnets surk förtaga
 Mitt hjerta var.

Så ymnadfullt som en oft människoröst
Det är hans kärlek, som med gudomligt

Naturen och Evangelium.

Hell ljuset, strömmande till plantans rot,
Då blomman vaknar af dess färger målad,
Bekransande ett altar vid din fot,
Med templets döm af vårens sol bestrålad!

O, der förkunnas blott ett himmelskt bud:

Oändlig kärlek att ditt lif förljufva.

Från hvalf till hvalf försmälter orgelns ljud,

I vind och våg, en fläkt af fridens dufva.

Och jorden gläds. Allt ur sin dvala väckt

Om Herrans under och hans allmagt talar,

Huldsaligt firande, i helgdagsdrägt,

En sabbathsmorgon omkring berg och dalar

I lundens vår, af ljusets låga närd,

Allt blott en lag, gudomlig vishet, lyder

Sann, enkel, mild, naturens underverld

Uti symboler sina läror tyder.

O jag förstår: i evig harmoni

Naturen är med evangeliis anda.

O fly till båda, sök din frid deri,

Att deras enhet i din själ förblanda.

Så mild, hugsvalande, som vårens sus,
 Messias kom, att ner till jorden bära
 Sin uppenbarelse i himmelskt ljus,
 Med andan lefvande i bild och lära.

Så vemodfullt som ur ett menskobröst
 Det är hans suck, som i naturen ljuder,
 Det är hans kärlek, som med gudomsröst
 Försoning, frid, till hvarje hjerta bjuder!

Ja, det är Gud, som uppenbarar sig
 Ur samma källa, ack, den evigt klara!
 Ur samma hjerta talande till dig,
 Att hvarje känsla i ditt bröst förklara.

Ett samljud af den milda kärleken
 I ordet, i den lefvande naturen:
 I båda känner du Guds röst igen,
 Till barnaljertan från en fader buren.

Annan tid, andra Seder.

Till en Barndomsvän.

Mins du hyddans frid?

En försvunnen tid,
Som var sjelfva enkelheten.

Glädjen var en gäst,
Som vid hemmet fäst

Hörde till hvardagligheten.

Mins du strömmens brus vid knack och hammarslag,

Der vi lekte bort vår sälla barndomsdag?

Mins du hyddans frid,

En försvunnen tid,

Som var sjelfva enkelheten?

Barn af dig, natur!

Ej en grann kultur

Glädjens fria vinge stäckte.

Lek och fogelsång,

Källans friska språng,

Var det lif, som tjusning väckte.

Under himlens tak, det rena, sommarblå,

Omkring skog och mark bland vilda blommor små.

Barn af dig, natur!

Ej en grann kultur

Glädjens fria vinge stäckte.

Flydde höstlig sol,
 Vid en skral fiol
 Polskans ring blef återknuten.
 Till hvar granne kom,
 Hela julen om,
 Klockaren, helt oförtruten;
 Lik en ann' Orphé han rörde döda ting,
 Bord och bänk, då kedjan svängde sig omkring.

Flydde höstlig sol,
 Vid en skral fiol
 Polskans ring blef återknuten.
 Än till strömmens kant,
 Utför backens brant,
 Kälken vi med klacken styrde,
 Som en pil så fort,
 Aktande ej stort
 Drifvan som i rymden yrde.

Än i sagans stund jag såg i hvarje vrå
 Elfvor, tomtar, gast och spöken, troll och rå.

Än till strömmens kant,
 Utför backens brant,
 Kälken vi med klacken styrde.

Mins du hyddans själ,
 Som förstod så väl
 Patriarkens vishetslära?

Fadershuld och glad,
 När en like bad,
 Menskokärlek var hans ära.

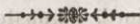
Mycket visste han; men allrabäst förstod
 Han den svåra konst att vara älskvärdt god.

Mins du hyddans själ,
Som förstod så väl
Patriarkens vishetslära?

Enkla hyddas ro!
Der med helig tro
Först en mor mig bedja lärde.
Der hvart ungdomshopp
Slog sitt öga opp
Och en verld af ljus begärde.

Hell, den engels namn, som med sin vinges fläkt
I min själ en hög, oändlig kärlek väckt!

Enkla hyddas ro,
Der med dufyans tro,
Först en mor mig bedja lärde!

Mennisko-ögat.

Guds vackra sol för dig hvar morgonstund
 Ånyo strålar öfver jordens rund,
 Och för din synkrets nattens moln försvinna.
 O, hvilken pragt, då vårens skyar brinna
 Så vekt försmältande på taflans grund!

Du Gudasinne! som till själen bär
 Det skönas verld, och allt hvad herrligt är
 Kring himmel, jord, i konsten, i naturen.
 Du tämjer tigern, ifrån öknen buren,
 Med strålens ljus ifrån en högre sfer.

Och säg hur hjälten, som i striden står,
 Der segrande han verldens hyllning får,
 Sitt magtspråk lärt att i sekunden tyda,
 Då på hans vink legioner slafviskt lyda?
 Jo, med den blix, som från hans öga går.

Mer fängslande och ljuft är ditt befäl,
 O kärlek, när din blick till hjertats väl
 Sin skyldskap anar, och på jorden målar
 En idealisk verld, som återstrålar
 Ur ögats lågor ifrån själ till själ!

Dock hell, er magt, mer hög och ljuf ändå,
 J tvillingstjerner, o J källor två,
 Der tårar af en himmelsk kärlek strömma,
 Då själen gläds att om sitt ursprung drömma
 Och känslan af sitt högre lif förstå.

Du ögats ljus! o, när du vinkar mig
 Till stjernors rymd, min tanke prisar dig,
 Som innesluter, likt ett Guds insegel,
 Oändlighetens verld inom din spegel,
 Der en odödlig själ förklarar sig!

O, sök en ljus till ditt hjertas väl,
 Uår höst smekande med tröstlig stämning,
 Hvar stunder motet fört till din själ,
 Och vet elskade hjertas klaga hämmat.

Du i naturen hör hans milda röst,
 Så ljuft försmältande om kärlek tala;
 Dock rikast gjuter han till menskans bröst
 För hvarje känsla en melodisk skala.

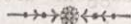
Han lyfter tanken uppå ljudfull våg
 Till sina drömmars värld, den underbara,
 Der månet echo, som i slummer låg,
 Från sälla vårar höres återsvara.

Det var ju sångens svan (så Edda sagt),
 Som vingen speglade i Nornors källa?
 Förtrollningsrunor han i toner lagt,
 Att själens frid och enhet återställa.

Han väcker stunden upp till dans på nytt,
 Och hoppets öga tänds i stjernans strålar,
 Och minnets dagar, som för evigt flytt,
 Han åter magiskt i förklaring målar.

Än hans adagio delar hjertats qual,
 Än glädjens lekande allegro klingar,
 Och än i templets heliga choral
 Han som cherub din bön till skyn bevingar.

Musikens ande! ifrån Gud du kom,
 Att ge ett samljud åt hvart bröst som lider.
 Och när till hemmet sist du vänder om,
 I harmoni du byter lifvets strider!

Suckar vid Grafven.

Helga ord! du ljufva

Tröst, min andes lif,

Kom en snöhvit dufva

Med din frids-oliv!

Bladen himlaburna

Gif åt minnets krans!

Öfver grafvens urna

Sänk din vinges glans!

I de dar, som stunda,

Förrn mitt lif förgår,

Lär mig rätt begrunda

Sorgens läroår!

Minnets underbara

Tröst jag öfvervägt:

Stilla, fromt bevara

Hvad jag kärast ägt.

Evige deroppe,

Du mitt hjerta ser,

Som i daggens droppe

Morgonsolen ler.

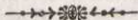
O, fast sorgens öden
 Skilja vän från vän,
 Starkare än döden
 Är ju kärleken.

Han till dig får ila
 Med sin smärtas namn,
 Och sin vinge hvila
 I din fadersfamn.

Ensam du att lindra
 Qvalets suck förmår:
 Hoppets stjernor tindra
 Genom bönens tår.

Grafvens andemening
 Tyder, Gud! ditt ord:
 Själarnes förening
 Ofvan sorgens jord.

Kärlek, sorgens minne,
 From och christlig tro,
 Lugna skall mitt sinne,
 Helga hvilans ro!

208

SKÄJA VÄN TÄN VÄ,
STÄRKA OCH LÖBEN
ÄR JU KÄRLEKEN.
HAN LÄT DIG LÖFVA
MED EN ENIGTÄN
OCH SIN YNGRE
I DIN TÄGERSAMMA

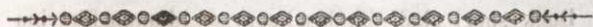
Troll-Spegeln.

En gång jag sökte mig en enda skatt,
Men den låg icke gömd i Plutos natt;
Nej! klart och rent, som i en källas våg
Min inre verld jag der förklarad såg,
Och allt hvad herrligt själen ana vet
Om himmel, jord och tid... och evighet.

Det var ett hjerta, der jag sökte mig
En spegel af Guds sköna verld och dig!
Och när vår kärleks ljufva trolleri
Först skådade hvarandras drag deri,
Vi sammansmälte till ett väsen blott,
Liksom af Gud ett enda lif vi fått.

Trollspegeln skymmes i vårt bröst till slut,
Men helt dock aldrig plånas bilden ut:
Den är en stjernblick för vår inre syn,
När minnet blickar upp till aftonskyn,
Och hoppet hviskar om en evig vår,
Der kärleken sin himmel återfår!

Solbruden.

O sol! när på fjellen du kom för att gästa,
 En strålände konung i purpur och gull,
 Hvi kunde min dyrkan, så ren, dig ej fästa
 I blånände rymd af din herrlighet full?

Hvar finnes en källa
 För kärlekens drömmar,
 Der ådrorna qvälla
 I klarare strömmar,
 Än hjertat i bön, när dess svalkande tår
 Som dagg i din stråle till himmelen når?

Förrn dimman, så lätt som ett fladdrande segel,
 Hvar morgon ur blommande dalen försvann,
 Jag hälsade dig, då ur böljornas spegel
 Ett gryende ljus af din gloria brann.

Som lärkorna gunga,
 På rosiga strålar,
 Och jubla och sjunga,
 När dagen du målar,
 Så gladt var mitt hjerta: det solade sig
 I kärlekens lågor, tillbedjande dig!

Dock snart skall din brud som en blomma förtvina-
 I höstliga stormarnes härjande brus,
 Hvars svartgråa vingar i rymderna hvina
 Att dölja, o sol! ditt gudomliga ljus.

Vid klagande ljuden
 Af foglarnes skara,
 Fick sörjande bruden
 På luftvågen fara,
 Och följa till Södern din strålände ban,
 Med fläckfria vingar, som böljornas svan!

Jag sörjer ditt ljus, o jag sörjer naturen,
 Som bäddas till hvila med qvidande röst!
 Hör dödssucken ljuder på vindarne buren,
 Tills svepningen höljer det stelnade bröst.

Du jorden förlåter
 Och pulsarne domna;
 Det öga, som gråter,
 Från qvalet får somna,
 Likt barnet som vaggas på moderlig arm,
 Med drömmarnes verld i sin slumrande barm.

I höstliga molnen, så mörka och tunga,
 Männ' fallna, förkastade andarne bo?
 I vredgade lågor, då blixtarne ljunga,
 De afgrundens ve åt mitt hjerta förtro.

I tystnadens öcken
 Sitt offer de söka;
 Att svärmod och töcken
 I själen föröka,
 De spinna en väfnad af vansinnets qual,
 Då månan går upp i den ödsliga dal.

Förrädiskt de spöklika skuggor sig närma
 Med villande dagar den höstliga natt.
 Ack! armt är ett lif utan kärlekens värma,
 Så kallt och förskjutet, så färglöst och matt.

Det längtar att hvila!

O jord, i ditt sköte,

Det längtar att ila

Sitt ursprung till möte,

O sol, i den rymd, der i strålände glans

Du slutes i kretsen af verldarnes dans.

Som blomman för ljuset till lifvet jag föddes,
 Hon sofver, men vaknar i vårens minut.
 I larfven en gång, som af löfvet beströddes,
 Slår fjäriln de glänsande vingarne ut.

Min brudgum! Hvi glömma

Ett ädlare slägte,

Som grafvarne gömma,

Der aldrig du väckte

Ett hjerta, som klappat af kärlekens hopp?

Der blomstra de vackraste känslor ej opp!

Du är då ej Gud? — Nej, i morgonens lågor,
 I foglarnes välljud, i blommornas prakt,
 I susande lunder, i glittrande vågor,
 Du hyllar ett bud af den Eviges magt.

Allseende öga!

När hjertat skall brista,

O, gjut från det höga

En stråle, den sista,

Som lyser min själ på den mörknande stig,

Ett solgrand, en droppa, en dufva till dig!

Fogelnästet.

Till Liana.

Till sitt lilla fogelbo
Modern kom en dag tillbaka,
Egde mer ej någon maka
Att en delad vård förtro.

Ensam hvarje korn och strå
Skall i fjerran dal hon söka,
Ensam i sitt hushåll stöka,
Sörjande för barnen små.

Aldrig dock en klagans röst
Hörd ur fogelnästet blifver,
Der till bädd de små hon gifver
Fjädrarne ur eget bröst.

Knappt hon näns, vid stjernans sken,
Att för egen hvila sörja,
För att åter dagen börja
I sin mödas kall allen!

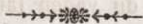
Vingen tröttnar ej ändå
Att kring dal och höjder fara;
Hon är glad att samla, spara
Gyllne ax åt barnen små.

Hvarje gång hon återser
 Nästet, som för vinden gungar,
 Glädjen hos de täcka ungar
 Ljufvaste belöning ger!

Hulda mor! o sörj ej mer,
 Ur sitt bo de växa alla.
 «Sparf kan ej från taket falla
 Utan fadrens vilja ner.»

Hyddan, fogelnästet lik,
 Blifve under sångens toner,
 Vid din blick till högre zoner,
 Uppå frid och glädje rik!

Helande ditt hjertas sår,
 Skall det fromma barnasinne
 Höja för ditt väl derinne,
 Ack, så många: «Fader Vår!»

Till en Lustvandrare.

På resan till Södern.

Väl dig, från kalla Norden
Till oförgänglig vår,
Som smyckar lavajorden,
Lustvandrare du går!

I Söderns trädgård hvina
Ej hemmets stormar mer,
Då först vid Terracina
Du skiljemuren ser.

Från denna förpost-kedja,
Säg, hur du vägen fann?
Kring böjda korsen bedja
Båd' munk och vingårdsman.

O, snart skall vällukt flöda
Från blommig kronas rund,
Hvars gyllne frukter glöda
Uti orangens lund!

Vid skördefestens himmel
Kring kullar, fält och dal,
Du, under rosig himmel,
Hör Söderns näktergal.

Petrarcas lyra ljuder
 Än öfver vågens glas;
 När vignerolan bjuder
 Dig mogna drufvans klas.

Dock först när solen lågar
 På Romas dömer ner,
 Än i triumfers bågar
 Du flydda sekler ser.

Hvad kunskapskällor räcka
 Åt dig sin nektarskål!
 Och själens törst att släcka,
 Det är ju resans mål?

Och längre bort i söder,
 På gyllne stjernor rik,
 Se, hur vulkanen glöder
 Uti Neapels vik!

Se! höjd ur lavans floder
 Två tusenårig härd:
 Med tempel, gudastoder,
 Pompeji sjunkna verld.

Antiken ock har gifvit
 Åt tiggarn sin gestalt,
 Der njutning menskolifvet
 Förkunnar öfverallt.

Stolt som en kung på thronen,
 Se, med sin bruna hy,
 Svartögda lazaronen
 Draperad som staty.

Konst och natur förblandas
 I nya taflors prakt.
 Väl dig, den luft du andas,
 Har sin berusningsmagt!

Vänd sedan hem tillaka;
 Mins när du Norden ser,
 Att *här*das och *försaka*
 Är här ett budord mer!

Recept och Sympathi-Kur.

Ej står ett endaste ord Latin
I det recept som jag skrifver;
Men hvilken himmel i blick och min
Det åt patienterna gifver!
Af ingen själ är den sats bestriden:
O, gör din verld, förrn den är förliden,
Så glad du kan!

Om drufbekransad med glas i hand
Dig Bacchus bjuder till festen,
Och sätter hjerta och puls i brand,
Men sörjer litet för resten,
Blir du för stunden en smula vriden,
Dock gör din verld, förrn den är förliden,
Så glad du kan!

Af illusioner vårt lif består,
Och ljufva äro de flesta,
Dock är, o kärlek! mot hjertats sår
Din sympathi-kur den bästa:
I själafrändskap bor himlafriden!
O gör din verld, förrn den är förliden,
Så glad du kan!

Men stackars hjerta! när pulsen slå
 Minst hundra slag i minuten,
 Och intet gensvar på jorden får
 Din suck till stjernorna gjuten, —
 O kända modigt den inre striden,
 Och gör din värld, förrn den är förliden,
 Så glad du kan!

Hvi grumla källan, så ren och klar,
 Der vågen lekande strömmar,
 Ditt hjertas värld, ack, så underbar,
 Med sina tjusande drömmar?
 Snart klarnar solen i molnen skriden;
 O gör din värld, förrn den är förliden,
 Så glad du kan!

Frid med dig sjelf är i jordens dal,
 Då hoppets fjärl försvinner,
 Det allrabästa universal,
 Som du mot plågorna finner.
 Det gifs en tro, som kan trotsa tiden;
 O gör din värld, förrn den är förliden,
 Så glad du kan!

Blott den är säll på sin lycka tror
 Ifrån palatset till kojan;
 Och väl det hjerta, der kärlek bor,
 Att lätta tryckande bojan!
 Var klädd i vadmål, var klädd i siden;
 Men gör din värld, förrn den är förliden,
 Så glad du kan!

Arrangören.

Fru Fisk, en enka, for till staden,
Der egande båd gård och grund;
Men sysslolös vid fönsterraden
Kom ledsnaden så mången stund:
«Hvar skall jag sluta, eller börja
Affärerna att ombesörja?»
Hon suckade med qual.... «Jag bör
Förskaffa mig en Arrangeur.»

Men, hur han fiskad blef och funnen
Berättaren sig undanber.
Fru Fisk hon blef så sipp i munnen:
«Min Herre! var så god, sitt ner.»
Och för sig sjelf hon sad': quæstionis,
Han är ju riktigt en Adonis?
Ja, sagdt och gjordt: «Min herre bör
Allena bli min Arrangeur!»

Min salig man han var som sarfven
I hvarje lek, tills hjertat brast!
Vid delning af de många arfven
Nu får jag ensam stå mitt kast,

Men ert logis på bästa sättet?
 Jo, det går an: i kabinettet;
 Ty nära ju till hands jag bör
 Beständigt ha min Arrangeur?»

Visst var han litet väderbiten,
 Ty vida har han farit kring,
 Och rocken intill loggen sliten.
 Fruen tänkte: »Det gör ingenting.
 Hans fria skick mitt hjerta gläder,
 Och med den hädangångnes kläder,
 Bland hyresfolket, som sig bör,
 Han blir gentil, min Arrangeur!«

Än var han kusk, med starka tömmar
 Han körde fuxarne i par,
 Än i romanens lätta drömmar
 En allt för söt lektor han var.
 Än fick han tråd och silke nysta,
 Och än den lilla mopsen tysta,
 Som läsningen om qvällen stör, —
 I allt han var en Arrangeur.

Än tog han nyckeln ifrån kroken
 Till visthusboden, öfverallt,
 Från sin bergère och kassaboken
 Han gick att väga mjöl och salt.
 Han hade mycket att bestyra
 Med räkningar och folk och hyra,
 Och var i allo, som sig bör,
 Kassör, lektor och Arrangeur.

En tusenkonstlare med rätta
 Herr Fritz förstod hvar enda sak:
 Han visste mycket väl berätta,
 I hvarje spel han egde smak.
 I hvar affär han var förslagen;
 Fruen obesvärad var om dagen,
 Och sad' till hvem som kom: «O, stör
 Mig ej! Gå till min Arrangeur!»

Enkåret gick. Hvad hände sedan?
 Med kammarjungfru och schatull
 Den skalken reste bort alltredan
 Direkte ut från Roslags tull,
 Och öfver Ålands haf. Åt Ryssen
 Han gaf den sälla broderskyssen.
 Fru Fisk fick ingen. Aldrig hör
 Man talas mer om Arrangeur.

Den Stackars Fldele.

I skuggan under lind och alm
Jag sökte skydd mot stadens qualm;
Ej i en park, der lifvet rörs
Och glädjens sorl i hvimlet hörs.

Nej! på Mariæ kyrkogård,
Kring svarta kors och runprydd vård,
Jag såg, i sommarsolens glans,
Förvissnad hvarje minneskrans.

Jag tänkte: o, hvar fins till slut
En kärlek, som ej släckes ut
Af tidens hand i vännens bröst?
«Den finnes här.» — Så ljöd en röst.

Se, från sin herres graf ej skild,
Den troгна hund! — En sorgens bild,
I femton år det arma djur
Bott inom kyrkogårdens mur.

Fast kulna vindar bladen strö
Båd' dag och natt, i köld och snö,
Han hvilar under grafvens häll
Att vaka vid sin herres tjäll.

Till tröst han inga tårar fått,
 Fick han af själ ett mindre mått,
 Ej sjelfvisk han som menskan är,
 Ej lön han för sin tro begär.

Ej ens den stackars Fille vet,
 Att vara svag för ryktbarhet;
 Nej, det har blott hans skygghet ökt,
 Att firad bli och eftersökt.

Ty går en ytlig verld förbi,
 Att vittne till hans trohet bli,
 Han lockas aldrig från sitt rum;
 Men hvilar der som grafven stum.

Han eger blott en bundsförvandt:
 Dödgräfvaren, så väl bekant;
 Och öppnar han en hvilostad,
 Då blir den stackars Fille glad.

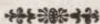
Hvar skofvel mull, som kastas opp,
 Ger åt hans sorg ett nyfödt hopp,
 Tills längtande hans öga ser
 Uti det mörka djupet ner.

Då ger han först ett fröjdeskall
 Och tror hans herre vakna skall,
 Som fordom, söfd af vind och våg,
 Då under skeppets däck han låg.

Men sluts det nya hvilotjäll,
 Vid klockans ljud, i enslig qväll,
 Då lägger Fille sig till ro,
 Att helga kärleken sin tro.

Till honom ingen stjerna ler
 I sorgens mörka timma ner;
 Ty djuren se i menskan blott
 Den Gud, som de på jorden fått.

Fins intet hopp vid banans mål
 För dig, du trohetens symbol?
 Den kärlek, som blef dig förlänt,
 Dock en odödlig själ förtjent?

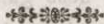
Är ej min dag från plågan fri,
 Jag låter hoppets engel vaka;
 Och när det onda är förbi,
 Det goda kommer snart tillbaka.

På magter tre jag litar mest,
 Och ingen kan min lära klandra:
 Först uppå Gud, och se'n dernäst
 Uppå mig sjelf — och sist på andra.

Kort är min dag: till handling är
 Jag kallad förrn den är förliden.
 Hvert ögonblick af mig begär
 Min själs närvaro i tiden.

Jag hyllar glad inom min själ
 Än stundens fröjd, än seklers ära,
 Hell, hvad den samlat till mitt väl
 Af kunskapsljus och lefnadslära!

Mitt valspråk är: o, lifvet njut!
 Men sannt och rent som dagens öga,
 Förädlande till banans slut
 Det lån jag fick af gudar höga!

Sångar-Kungen.

Legend.

En sjungande herde i dalarnes vår
Gick David och vaktade Isai får,
Och stämde sin harpa i skogen,
Med hela naturen förtrogen.
Han sjöng under cedrar i vindarnes sus:
Om Zebaoths allmagt och herrlighets ljus,
Så glad såsom foglarnes skara
På morgonens skyar, de klara.
Snart herden förbytte i glänsande prakt
Sin staf mot en spira: i ära och magt
Han blef uppå fädernejorden
Båd' konung och sångare vorden.
En dag från terrassen vid morgonens rand,
Som rodnande sjönk uppå Siloas strand,
Jerusalem tjuste hans öga
Med hundrade tornspiror höga.
På harpan än hvilade konungens hand;
Ty vida han såg öfver Israels land
Och tänkte: »Ett blomstrande rike;
»Men hvar fins i sången min like?»

Han stämde melodiska strängarnes röst,
 Då satan smög in uti sångarens bröst,
 Att högmodets sjelfviska anda
 Förrädiskt i tonerna blanda.

»Hvem prisar dig högre, du Israels Gud!
 Än jag i de heliga hymnernas ljud,
 Då offret åt dig jag inviger,
 Och sången mot himmelen stiger?»

Då kom från sin tufva en syrsa i hast
 Och satte på konungamanteln sig fast,
 Och hördes med spädaste tunga
 Om sommarens herrlighet sjunga.

Det ringaste blad gjöt i morgonens stund
 En suck, som till bön i den susande lund,
 Der palmer i vindarne skäljde,
 Och lätta kupolerna hväljde.

Den sorlande bäcken ur klyftorna sprang
 Vid tusende stämmor, i täflande klang,
 Oskyldiga, klara och rena,
 Lofsjungande Herran allena.

Att vingarne hvila i molnens region
 Sig lärkorna höjde med jublande ton,
 Så glada från jorden att fara
 Och Zebaots ära förklara.

Ur myrtnarnes skugga ett näktergals par
 För konungen höjde sin stämma så klar,

Att blicken mot jorden han sänkte;
Ty sjelf på sin ringhet han tänkte.

Så tung på hans hjerta föll samvetets skuld,
Då väldigt han grep uti strängarnes guld:
»Bort satan! i öknarne fjerran,
Och böj dig i stoftet för Herran!

»Förhäfve sig ingen af konst eller magt;
Ty, Zebaoth, båda i själen du lagt,
Att helga ditt namn och din ära,
Ej pris för sig sjelf att begära!»

Vid Nicanders Graf.

Hvem lärde skalden att i toner gjuta
Den lyras klang, som i sitt bröst han hör?
Försakelse och sorg, som tidigt sluta
Förbundet med den suck, som ohörd dör.

I lifvet ensam med sitt barnasinne,
Sitt varma hjerta och sin fantasi,
Han fick en magisk krets, att blott derinne
Likt fogeln säll af egna toner bli.

Så vaknade din genius att förklara
Sin inre verld, och hvar natursymbol;
Dock bortom tiden, ibland stjernor klara,
Såg blicken troende och from sitt mål.

Ditt *Runesvärd*, från fordna kämpatider,
Du gaf ditt hemland först till offergärd;
Tills flygtingen med fagra *Hesperider*,
Och *Vandringsminnen*, kom från Söderns verld.

Dock aldrig tystnad blef i hemmets dalar
Ditt hjertas längtan till den blida zon,
Der bland orangers doft och näktergalar
Fullstämmigt lifvet höjer glädjens ton.

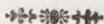
Kung *Enzios* krona med cypress du virat,
 Förtrogen med ett gäckadt ungdomshopp.
 Och än i dikten, o hvad blommor spirat
 Vårfriska ur ditt varma hjerta opp.

Du var ej född för jordens värf, ej buren
 Af lyckans genier öfver tidens flod,
 Blott snilletts frejd, det skönas lif, naturen,
 Och diktens dröm du i din själ förstod.

Du såg till klippan längst i oceanen,
 Der lejonet i bojar slöts en gång,
 Och om Napoleons brutna kraft, lik svanen
 På stormig våg, du sjöng din sista sång.

Snart engeln kom, som frid med palmen hviftar
 Och gjuter svalka i hvart hjertas sår.
 Af irrsken bländande ej tallan skiftar
 Inom din själ, der gåtan löst du får.
 Ljuf är din hvila vid Stagnelii sida:
 En tvillingbroder med din själ han var.
 Ej mer med lidelsens demon att strida
 Går sörjande det ädla sångarpar.

Och lyrans strängar, der din kärlek funnit
 Sitt enda samljud, ej din Norna har
 Förgäfves af ditt hjertas fibrer spunnit;
 Ty evigt lefver deras välljud kvar.

Gubben, Blomster-Älskare.

En pascha bland sitt harems tärnor
 I rosengården gubben går;
 Der stråla ännu hoppets stjernor
 Och skönheten hans dyrkan får.
 Männ' han som botanist derinne
 De lärda namn på tungan fått?
 Nej, med ett enkelt barnasinne
 Han älskar och beundrar blott.

När Maj-guden väcker ur drifvornas sköte
 Den slumrande Hertha, vid lärkornas ljud,
 Lik ynglingen, säll vid den älskades möte,
 Han tillber i Flora sin ålderdomsbrud.

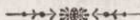
Bland rosor, liljor, amaranthor,
 Sydländska blommor, tusen slag,
 Och bygdens enkla anförvandter,
 Med konstförfinade behag,
 En favorit, hans sultaninna,
 Se Dahlia stiger skönast fram,
 Heliotropen, solprestinna,
 Calendula *), hans spå-madam.

*) Pluvialis.

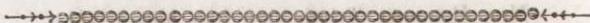
Men Hesperis Tristis den kan han ej tåla,
 Så färglös, som sorgernas flyktade natt;
 Ty allt skall den lysande ungdomen måla,
 Som tjusar hans syn på den granna rabatt.

Men säg, hvi ständigt Georgina
 Variabilis du älskar mest?
 Hon vexlar med behagen sina,
 Koketten, som ditt hjerta fäst.
 Ja, liksom ynglingen du glömmet,
 För ytans prål, den blyga själ,
 Som vingens fläkt etheriskt gömmer
 I enkel skrud, så skön likväl!

Dock sällare du; ty förtrollningen räcker
 För dig in i döden, du blommornas vän!
 Då åter en vår i föryngring dig väcker
 Vid skönhetens källa till lifvet igen!

Lilla Fogeln.

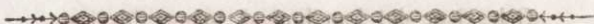
Månn' lärkan ur skyn, eller skogarnes trast,
 Kom ned till min blomsterdal
 Och visste att tjusa hvarjt hjerta i hast,
 Lik Söderns näktergal?
 Nej vet, min fogel har rosenkind,
 Och ögon himmelsblå,
 Och lockar, som fladdra i sommarens vind,
 Och fingrar hvita, små;
 Men vingarne gömmer han djupt i sitt bröst
 Och lånar dem endast åt sångens röst.
 Låt bli, låt bli,
 Att locka bort min Colibri!

Du gissar väl, yngling! min sångfogels namn:
 En liten blomstrande mö,
 För hvilken i kärlekens tjusande famn
 Du vill båd' lefva, dö.
 I festlig sal och i löfvadt tjäll,
 En fin och späd sylfid,
 Hon sjunger och spelar från morgon till qväll
 Sin glada blomstertid.

Och visor det kan hon så många förvisst,
 Som trots någon fogel på grönskande qvist.
 Låt bli, låt bli,
 Att locka bort min Colibri!

Men sväfvar den fogeln för vida omkring,
 Som drager Veneris char,
 Till boja smides en gyllene ring,
 Som håller vingen qvar.
 Och se'n hur dagen kommer och flyr
 Med dufvans hopp och tro,
 I nästet hon får ju så mycket bestyr
 Till huslig lyckas ro?
 Men om du är flygtig, som vind eller våg,
 Förutan trohet i hjerta och håg,
 Låt bli, låt bli,
 Att locka bort min Colibri!

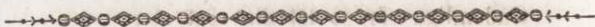
Trefaldighets-Afton.

Gudomliga vår! ur din fulla pokal
 En läkdom hvart hjerta du bjuder,
 Ur helsokällan mot sorger och qual,
 Som svallar i blommande dal;
 Der trasten spelar och göken gal,
 Och blodet i ådrorna brinnande sjuder,
 Och vinden hviskar i lundernas sal
 Om kyssar till tusende tal.
 Drick hjertat friskt i lifvets vår,
 När hvarje tunga om kärlek ljuder!
 En gång, vid minnets brännande tår,
 Hvem helar din smärtas sår?

Ja, ungdomen glädes och dricker i qväll
 Sin helsa ur svalkande floden.
 Till älskarens möte, ack, trefallt säll
 Inunder den blommande päll,
 Flyr bygdens tärna i lundens tjäll,
 Der sjuklingen glömmar den bleka döden,
 Och jägaren lånar på klippornas häll
 Åt echo en stämman så gäll.

(De själen samtid, all sorgens öden
 Själfhetens minnen och hoppets tröst
 Förställa sig en förtjusad)

Lysning

Efter en Rymmare.

Ur mitt bröst en vacker dag
 Rymmarn, som jag efterlyser,
 Stal mitt hjerta bort — jag ryser
 För hans skälmska anletsdrag:

Hakan fin, med späda fjun,
 Jungfrukinder att förtjusa,
 Lockar, stundom mörka, ljusa,
 Ögats färg, än blå, än brun.

Med en slik metamorfos,
 Är han född att hjertan fånga;
 Namn han har, så många, många,
 Att jag mins dem knappt, gudnås!

Sist jag tror han hette Clas.
 Hvem han var? Jo en och samma
 Tjusbild, som vid hjertats flamma
 Skådas med förstoringsglas.

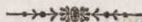
Idel dygd, fullkomlighet,
 Tänkbar, men dock föga trolig,
 Och hans ed hvad den var rolig,
 Med sin drömda evighet!

Och hans drägt när bort han for?

Jo, blommerad sidenvesten,
Blanka stöflar, snygg för resten,
Hatten ny af fin kastor.

Skulle inom dag och år
Rymmaren ej återkomma,
Fjäriln lik till vårens blomma,
Vet, i nytt förbund jag går!

Lika godt, hvad namn du bär,
Om du sporrar bär på klacken,
Eller den civila fracken,
Blott din ed du trogen är!

Ett Tête-à-Tête.

Efter Naturen.

Hvad lycka ödet mig beskär:
Ett tête-à-tête för första gången!
Men i förtrollningskretsen fången,
En blick mig ej förunnad är?
Nej, Edvard, nej!
Jag har ej tid, o stör mig ej!

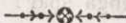
Förlåt! en ny roman jag ser...
Ack, om en bok mitt hjerta vore,
Ditt öga bladen genomfore,
Der jag åt dig min dyrkan ger,
Nej, Edvard, nej!
Jag har ej tid, o stör mig ej!

Läs mina känslors poësi,
Om än i moll dess toner klaga,
Så from, liksom en barndomssaga,
Är tron på kärleken deri!
Ack, Edvard! nej,
Jag har ej tid, o stör mig ej!

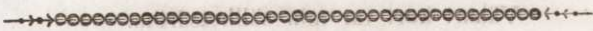
Välan! kort var min sällhetsdröm.
 Männ' fjäriln flyr att återkomma?
 Nej! ifrån blomma och till blomma
 Omvexlande blott nöjet rår.
 Ack, Edvard! nej,
 Gå icke bort, du stör mig ej!

Men, fastän himlen öppnar sig
 Vid dina ögons stjernelågor,
 Som ge ett svar på hjertats frågor,
 Farväl, jag vill ej störa dig!
 Nej, Edvard, nej!
 Nu har jag tid, du stör mig ej!

Men är jag blott ett tidsfördrif,
 Som tröttande i längden plågar,
 En bön, den sista bön jag vågar:
 En enda afskedskyss mig gif!
 Nej, Edvard, nej!
 Så kort roman jag älskar ej!

Måna fjärlig är att återkomma?
 Nej! från honom och till honom
 Omväxlande blott nöjet står.
 Ack, Edvard! nej!
 Till icke bort, du står mig ej!

Men, fastän jag

Vid dina ögons stjernljus
 Som ge ett svar på hjertals frågor

Du lilla spåman! svara, jag
 O säg hur många år
 Jag måste ogift vara?
 Hör s flickan i sin vår.

Kuku! — Ett enda svar jag ber.

Kuku! — Du får ej ropa mer.

Kuku! — Du narras bara;

Ett år, men inte fler!

Nej, Edvard, nej!

Så köra

Bondgossen hörs vid plogen:

Får jag en tös i år,

Som är lan glad och trogen

I mödans tunga spår?

Kuku! — Allt tyder himlens bud.

Kuku! — Hvar fogel har sin brud,

Vid gökens rop i skogen,

Och sälla toners ljud!

I nöjets parker gröna

En sorglös yngling går:

Skall hoppets dag belöna

Mitt fjärlslif i år?

Kuku! — De vilda blommors prakt,
 Kuku! — Har ock sin tjušnjingsmagt
 Som lilja, tusensköna,
 Och ros med törnets vakt!«

»Du muntergök! i dalen,
 O säg, hur många år«,
 Hörs gubben vid pokalen,
 »Jag ännu dricka får?

Kuku! — Vid flaska, glas och stop,

Kuku! — På fingrar allihop,
 Så glad i källarsalen
 Jag räknar gökens rop!«

Hör skaldens ömma frågor

I lifvets glada vår! —

«Ur Aganippens svågor

Mån jag en droppa får?

Kuku! — Ett hjerta och ett tjäll?

Kuku! — Lik trast i vårlig qväll,

Vid stjernans blyga lågor

I mitt Arkadien säll!«

»Du fått oraklets tunga,

O säg, hur många år,«

Så fråga gamla, unga,

»Jag ännu lefva får?

Kuku! — Ack, ropa utan tal!

Kuku! — Man glömmet jordens qual,

Då vårens lärkor sjunga

I himlens blåa sal!«

Hvad önsknigar försvinna

Ur lundens blomstervår:

«Skall jag mitt luftslott hinna

På lyckans höjd i år?

Kuku! — Säg, får jag guld och magt?

Kuku! — Och allt hvad lyx och prakt,

Att hopens undran vinna,

I öppen dager lagt?»

Blott tiggarn hörs vid stafven:

»Får jag ett hem i år,

Likt seglaren på hafven,

Der hvilans hamn jag når?

Der törst och hunger mer ej bo?

Der ingen sviker hjertats tro?

Kuku! — I gömda grafven,

Der får den arme roka

Älskaren in Dupplo.

Till en ung Flicka.

Hvad tvekan, om du bör och kan
Ditt hjertas hemlighet förråda:
Idoler två, ty värr! men båda
Förvexla dragen med hvarann.

Den ena för din fantasi
Fullkomlighetens afbild målar,
Och stämmer in vid stjernans strålar
I dina känslors svärmeri.

Den andra blott i lifvet ser
En lustfärd, med sig sjelf belåten;
Åt stundens glädje öfverlåten,
Han dina drömmars verld beler.

Om denne eger fel, till hands
Är hans rival, och i minuten
Af idel dagar öfvergjuten
Skuggsidan är i magisk glans.

En till den andra sig förklar,
Och dock, gudnås, ej alltid lika.
En af de två får stundom vika
För den, som högre älskad är.

Hvad en förlorar, vinner ju
 Den andra, som ditt svek förlåter.
 De följas åt, de skiljas åter,
 Men ingendera är jaloux.

Ej fins mer underbar rival,
 Ej mera farlig ock törhända;
 Ty att förvilla och förblända
 Han heter: *hjertats ideal*.

Ack, gör den stackars fången fri;
 Ty endast harm och bryderi
 Ger kärleken, som flyktigt skrifver
 Sitt namn med fosforos på nytt.
 Re'n Ebba, till Julie förbytt,
 Min själ ett högre välljud gifver.

Men ack, hvi störs på tusen sätt
 Romeo hos sin Juliette,
 När hemskt du mellan mig och henne
 Står fram, en vålnad lik, och ser
 Min brutna ed? Vik bort, jag ber,
 Det går ej an att vara trenne!

Den vänskap, som din afgud var,
 Hvars lof du städs på tungan bar,
 Den har ju magt att hjertan vinna?
 Och när jag glömmet bort Julie,
 Jag svär att evigt trogen bli
 Mot min för detta älskarinna!

***

Flickornas Vänskap.

Som i späda löfvens krona
Små sefirer leka, tona,
Flickor åt hvarann förtro
Hvarje suck, så hemligt gjuten,
Hviskande i vårminuten
Om en evig vänskapstro!

Men med lätta vingens segel,
Gömd af toilettens spegel,
Lyssnar kärleken, en skalk,
Afundsjuk till trohetseden,
Smyger in i hjertats eden,
Fjäriln lik i blommans kalk.

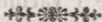
Han vill ensam herre vara,
Att sin egen bild förklara.
Vänskapen, i hvarje vrå
Till besvär, på dörrn blir visad,
Blott som dufvopost beprisad
Får af nåd han komma, gå.

Men hvem kan väl dröja våga
I ett hus i ljusan låga?

Endast hjertats gud, som gläds,
 När han jagar allesamman
 Från den tända vådeldsflamman
 Och för faran föga räds.

Tror du vänskapen har felat?
 Nej, han blott preludier spelat
 Till en namnlös känslas qual.
 Flicka, i ditt unga sinne
 Lycklig var! och sent försvinne
 Drömmen om ditt ideal!

Eldbrasan. *)

Kung Carl den Nionde, en bister herre,
Sträf som en kardborr i båd' tal och svar,
Fast uti handling han var mycket värre,
En dag besöktes af ett äkta par:

Det var tyskbagaren och hans madam,
Som dristigt stego till hans nåde fram.

«Hvad vill det folket?» sade kungen; «båda
Se ut att komma ifrån ugnens glöd.» —
«Åt eders durchlaucht, mit verlof, vi knåda
I hela stan det allerliebste bröd.

Men — meine Frau» . . «Ack nej, min man, o ve!
Må eders nåde dessa blånar se!

Kakspaden dansar, vid ugnsrakans bränder,
Uppå min rygg« — »O, det är eine noth!« —
«Min damastkofta af hans värda händer
Iopudrad är med både mjöl och sot.» —
»Tyst, arge katze! gör dich ej besvär,
Du lock från lock ryckt min peruk i sär.«

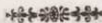
*) Ett hus uti Tyska Brinken i Stockholm.

»Nå väl,« sad kungen, »svårt min dom skall fällas:
 Emellan dem man tände opp i hast
 En brasa, och hvar en af dem skall ställas
 Så att, med kedjan omkring halsen fast,
 Den ena kan den andra draga ner
 I lågan, der du så hans durchlaucht ser!«

Det blef en samling på Tyskbagarbergen,
 Dit svartklädd bagarn gick «mit seine fru.»
 Snart brasan lyste uti regnbågsfärgen,
 Och skilda voro genom den de tu.
 Men ingen länk i kedjan rördes — nej,
 De ropte åt hvarann: «o rör dig ej!»

Som droppar två det äkta vif stod stilla,
 Och brasan värmde deras hjertan opp.
 »Förlåt mein hitze, meine liebchen lilla,
 Det tyska blut hat ein så brausend lopp!«
 »Ja, tyst! vi få väl talas vid igen
 I mindre vådlig posityr, min vän!«

Och se'n i frid de gingo hem tillsamman,
 Och sinnets jäsning helre öfverlät
 Åt degen, som de knådade tillsamman.
 Och, till ett minne af hans majestät,
 Står öfver porten i en stens förvar,
 Det äkta vifvet än vid brasan qvar.

Lindnäs.

Landskapsstycke.

En tafla i sin prakt jag teckna ville:

Hafsudden, der det täcka Lindnäs står;

En herrlig skapelse af smak och snille,

Är det en villa från Italiens vår?

Så lätt och luftig, som den blå azuren

Hon är en skön, ungdomlig gratie lik,

Som blickar leende omkring naturen

Och ser sin bild uti den klara vik.

Kring skär och holmar sväfva lätta segel,

Som skymta mellan fagra stränder fram,

Omkransande den klara vattenspegel,

Med högvext ek och björkars hvita stam.

Som fina teckningar på stålblank skifva

Löfklädda uddar sträckas mot hvarann,

Att vågens glas sin fägring återgifva,

Så skönt som ingen pensel måla kan.

Och när till klippans höga topp du hinner,

I perspektiv, som blånar bort allt mer,

Från skär till skär, då morgonsolen brinner,

Ett obegränsadt haf ditt öga ser.

Här andas lifvet, ack så lätt och roligt,
 Liksom en ungdomsdröm för ögat låg;
 Och hjertan slutas till hvarann förtroligt,
 Som jord och himmel i den klara våg.

På Lindnäs än den gamla goda tiden
 Hos tvenne ädla makar dröjer qvar,
 En bild af glädjen och af sinnesfriden,
 Huld och gästvänlig som i fordna dar.

Väl dig, som har det täcka eden danat,
 Liksom med trollstaf, från sin första grund!
 Ett skönt poem du har elysiskt anat
 Uti ingifvelsens förklaringsstund.

Här lärde konsten att naturen smycka,
 I enkel höghet från hvar boja fri.
 I frid och kärlek, njut din stilla lycka,
 Lef säll du ädling, i ditt *Sanssouci!*

Till en Genre-Målare.

»Framåt! Framåt!» den unga konstnärn hörs,
Då glädjens ljungeld ur hans öga strålar,
Och penseln lekande på duken förs,
Der taflan ur sin egen själ han målar:
Än Blekingsflickan i sin vackra dräkt,
Än Sankt Sebastian, med blicken bruten
Af bödens tår, när obetäckt
Hans barm af mördarns pil är räckt; —
En skön martyr i dödsminuten!
Än med sin trollstaf ungdomsfantasin
Har kallat fram en annan tid i dagen:
I hyddans frid den gamle Carolin,
Med vördnad tydande i kämpadragen
Den bok han läser vid sin lefnadsqväll,
Om kungens bragder och hans hjertesinne:
En flicka skön, som hoppet säll,
Lik blomman vid en runprydd häll,
Till farfars saga lyss derinne.
Soldaten, se, som ifrån kriget nyss
Har kommit hem och klart i dagen ställer,

Med uppsyn käck, när hvarje granne lyss
 I samlad grupp, hur dyrt hans ära gäller.
 På bänken hvilande i landtlig trakt
 Vid hyddans dörr, är det en brud, en maka,
 Som handen på hans knä har lagt?
 Hon ser, han blott till hemmet bragt
 Ett träben, som trofé tillbaka.

I genre-målningen, ditt element,
 Se, bonden ärbar bland de sina sitter
 I stugans högbänk, lik en president,
 Och för sin talan bäst det honom gitter.
 Hans skuldra smekande en dotter står,
 Lik en klient, och om hans ynnest beder.
 Helt visst ett rådslag förestår,
 Om hon det granna tyget får,
 Vestgöthen ut på bordet breder.

Dalkullan, se! Med sorg hon gått ifrån
 Sin teg, och bröd vid andras dörrar tigger:
 Fem barn, som stannat med sin mor i vrån,
 Det sjette slumrande i skötet ligger.
 Men hvem kan modersblicken återge?
 Jo, målarn, som på duken vet behålla
 Allt godt och skönt, har tecknat, se,
 En bild af from försakelse,
 Då barnen ropa: »Han kan trollak!»

Så, konstnär! såg jag dig uti min bygd,
 Der små etuder du ock fann tillhanda;
 Men glöm ej blygsamhetens första dygd,
 Hur dina färger sig på duken blanda,

Då penseln lekande i handen förs,
 Och lefnadsmod ur glada ögat strålar,
 »Framåt! Framåt!» ditt valspråk hörs,
 Och af en verld du föga störs,
 När taflan ur din själ du målar.

Storstenen

Öfver dal och skog och klipps
 Rak och rät jag vandrar för,
 Stundar rita och här min knippa
 I på ryggen hem igen.
 Men i stansen vid min brast,
 Ack, hur jag min hjula vrål
 Sedan då
 Stormarne rasta
 Och mot bräcka rulan slå.
 Gummarna dock en lukt behöfver,
 Spårat högt se månen gå,
 Till en plats som påsten söfver,
 Och gör till en annan lära,
 Och när katten vändigt vartar,
 I på spåren vandra till,
 Hvarje öfver,
 Spårstrecken sätta,
 I dal och i stäl till,
 Tanken är en himlens älv,
 Som en lögel till och snar,
 An han för att lörten lösa,
 An till flyddas ungdomsbar.

Backstu-Gumman.

Öfver dal och skog och klippa
 Rask och kry jag vandrar än,
 Samlar ris och bär min knippa
 Uppå ryggen hem igen.
 Men i stugan vid min brasa,
 Ack, hur lugn min lilla vrå!
 Sedan må
 Stormarne rasa
 Och mot bräckta rutan slå.

Gumman dock en fyrk behöfver,
 Sparad hop, så mången gång
 Till en pris, som qvalen söfver
 Och gör tiden mindre lång.
 Och när katten vänligt murrar
 Uppå spisens varma häll,
 Hvarje qväll
 Spinnrocken surrar
 I det öde, tysta tjäll.

Tanken är en himlens gåfva,
 Som en fogel lätt och snar,
 Än hon flyr att Herren lofva,
 Än till flydda ungdomsdar;

Men hvi skall jag glädjen sakna,
 Som ej mer min ålder ger?
 När jag ser
 Blommorna vakna,
 Hoppets sol på grafven ler.

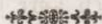
Komma beckasin och snäppa
 Åter från sin långa färd,
 Gumman i sin lilla täppa
 Njuter af Guds vackra verld.
 Bonden trygg vid plojen stretar,
 I den öppna fåran gå
 Ärlor små.
 Myran arbetar
 Och till stacken drar sitt strå.

I moras och kärr jag letar
 Mången qväll min enda ko,
 Som på skogens utmark betar,
 Der blott troll och gastar bo;
 Skällan härma de, men föra
 Fåfångt mig på villospår.
 Ej ett hår
 Våga de röra
 När jag läst mitt *Fader vår!*

Tufvor rodnande mig locka
 Ut kring skog och svedjeland
 Fattigdomens skörd att plocka:
 Bären mogna efterhand.

Glädjen rår, bekymren vika,
 Herren ser till offrets nöd:
 Dagligt bröd.
 Glädas de rika
 Mera åt sitt öfverflöd?

När den sista tråden brister
 I min hand, du verld, farväl!
 Lycklig den som aldrig mister
 Tron på Gud inom sin själ!
 Att ett trätöfrö föröka
 Fins ej här en enda skatt,
 Som så gladt
 Arfvingar söka;
 Blott en spinnrock och en katt!

Herr Gabriel.

I prestgåln växte en blomma opp!
»Hon växte herrligt i det gröna«;
Men bygdens ungdom, med gäckadt hopp,
Fick blott i kyrkan se den sköna.

Ej fick på närmaste småstadsbal
Hon sig i nöjets hvirfvel drömma:
Vid husets äril, en blyg vestal,
Hon lekte kurra bo och gömma.

Så strängt bevakad med Argus-blick
Hon var af fadren hela dagen,
Att vid hans sida han endast fick
Se kalfvar, dansande i hagen.

I samma rum, der med fingrar små
Hon slog i väfven lätta spolen,
Sin torra näfver han skref uppå
Till själaspis från predikstolen.

Herr prosten sade hvar enda qväll:
»Må engeln Gabriel ledsaga
Mitt barn till sängs, och din jungfrucell
I sina vingars skugga taga!«

Och dörren läste han väl igen,
 Och nyckeln under hjessan lade.
 Preceptorn hörde välsignelsen,
 Och i sin själ den skalken sade:

»O engel Gabriel! när af dig
 En stackars dödlig namnet eger,
 O var min genius, låna mig
 Din vinge till den skönas läger!«

Men, hoppets stjärna så långt ifrån,
 Han satt i kammaren på vinden
 Att planta mores i husets son,
 Och sjelf en lager få på Pinden.

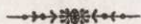
Dock snart han tänkte, som hvar student:
 »Hur lätt att få en älskarinna,
 Mot lärdomsbrevet, på siden pränt,
 Som är så mödosamt att vinna!«

Han smög, en skugga i qvällens stund,
 Kring fönstret der den sköna bodde,
 Då trast och bofink i blommig lund
 Åt kärleken sitt qual förtrodde.

Och säg, hvem trotsar den ljufva magt,
 Som ger sitt välljud åt naturen?
 Och säg, hvem vet (har den vise sagt)
 En ynglings väg till jungfruburen?

Snart fick preceptorn, i brudligt tjäll,
 Välsignelsen in dupplo taga
 Och prostmamsellen hvar enda qväll
 Som engeln Gabriel ledsaga.

Herr Gabriel blef en äkta man,
Och det förutan all besinning,
Och lagerkransen den bytte han
Mot myrten bort till hjertats vinning.

Wilhelms Porträtt.

Mitt hjerta är ett galleri,
 Med många miniatyrporträtter,
 Men blott ett endaste deri
 På minnets tafla främst jag sätter.

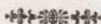
Af ingen enda hård kontur
 Min blick förskrämd tillbaka ilar:
 Som på en rik och skön natur
 Poetiskt tjusande den hvilar.

Hvad mildhet i de rena drag,
 Som vekt försmälta i hvarannan!
 Hvad klarhet, lik en molnfri dag
 Uppå den lugna, hvälfda pannan!

Ditt anlete sin spegel ger
 Den frid, som i din själ du njuter,
 Lik sommarns milda qväll, som ler
 Och öfver dalens tjäll sig gjuter.

Ej egenkärlekens demon,
 Ej ärelystnans dolda smärta
 Förstämma själens klara ton,
 Och väcka oron i ditt hjerta.

Hvart drag så vackert som din själ
 Kan ej min poesi förklara;
 Men bilden skall af dig likväl
 Jag trognast i mitt bröst bevara!

Den lilla Fremlingen.

En näktergal från Söderns dalar
Blef förd till Mälarns fagra strand,
Och sjöng i Tidö riddarsalar,
Ömt vårdad af en älskad hand;
Men ack, han var i kalla Norden
En fremling skild från fosterjorden,
Som fåfängt genom gallret såg
Med längtan upp till ljusets våg!

Han fjerran var den högblå himmel,
Guldskimrande af stjernors glans,
Der hemmets lif i rörligt hvimmel
Först vaknar upp till sång och dans,
Då näktergaln i herdestunden
Slår i orange- och myrtenlunden
Sin amoroso, ljuf och vek,
Att fira nöjets glada lek.

Han fann ej mer i all naturen
Ett gensvar för sin soloröst;
Snart hvarje ton i gyllne buren
Förstummas inom hans bröst.

Men ack, hur säll han var i döden,
 En bild af sångarlifvets öden,
 Då kärleken i vårlig dal
 Begråter tystnad näktergal!

Till Emille.

Om min själ en fjäril vore,
Bort från dal till dal hon fore
Att hos dig i våren kryssa,
Dina ögons blommor kyssa!

Vore jag en sparf, en svala,
Fogelspråk med dig att tala,
Vid din taklist tog jag fäste,
För att bygga upp mitt näste.

Kunde jag som spindeln hinna
Ditt piano, för att spinna
Lyckans nät, hur sällt att lyssna,
Lära hvarje fluga tystna!

Fick jag, som gitarren smyga,
Till ditt bröst, det ömma, blyga,
Hvarje sträng du skulle smeka,
Dina fingrar kring mig leka.

Men en gosse helst jag ville
Vara, prydd af vett och snille,
Att få läsa i ditt öga
Tankar rena, ljufva, höga.

Fogeltoner kan han sjunga,
 Lockande med själf full tunga,
 Spindelnet han ock kan binda,
 Att kring dig som flugan linda,

Han har äfven fjärilns vingar!
 Stackars blomma, då han svingar
 Bort från dig, du i sekunden
 Gråtögd står på tufvan bunden!

I ett Album.

Af de tusen Tecknade.

En tiggarepåse är lättare fylla
Än hvarje stamboksegare hylla,
Som går med håfven och i sin kollekt
Begär utsirad och grann konfekt.
Och när jag hunnit ett skålpund baka,
Så kommer du äfven och vill ej försaka
Den sista bit, som i ugnen qvar,
Förtorkad och bränd jag öfrig har.
Men säg hvi är tiden så benägen,
Att samla en resekost uppå vägen,
Hvaraf en hungrig själ ej blir mätt;
Ty det är bara en skådorätt.

Nå väl! att reseminnen bevara
Ur fjerran, för hem en så kostelig vara,
Likt ljusa punkter på kartans blad,
Der fremlingen gerna söka ville,
Från stad till stad,
En lärd, eller ock ett poetiskt snille.
Men hemma är alls ingen brist deruppå,
De växa som rofvor, båd' stora och små.

Alfrid och Olivia.

1.

PINGSTMORGONEN.

Från fjellen österns flamma sänkte
Sig ned i dalen till Guds hus,
Der höga altarfönstret blänkte
I morgonens förklaringsljus.

I hvarje blad med andetunga,
Vid kyrkans mur af almar klädd,
En vaggsång vårens vindar sjunga
Omkring de dödas syskonbädd.

Hvar bergsbo på sin kyrkväg tågar,
Allvarlig som den höga Nord.
Ej sabbathstystnaden man vågar
Att störa, med ett fåviskt ord.

På hvarje stig, från fjerran hydda,
Ur löfvad båt vid insjöstrand,
Gå bygdens tärnor, helgdagsprydda,
Med blombukett och bok i hand.

Olivia främst bland skaran lyste
I dessa fjellbors gömda nejd!
I själens adel ödmjuk hyste
Hon rätt till sina fäders frejd.

Dock hjertat ej för himlen andas
 En odeldt suck i lifvets vår,
 Nej, äfven jordens kärlek blandas
 I hvarje helig suck och tår.

Hur ljuft, att till en fader skåda
 Och bedja för sin älsklings väl:
 »O Gud, må vid ditt altar båda
 En dag vi bli ett lif, en själ!«

En bön hon för sin Alfrid sänder,
 Ur hjertats djupt fördolda verld:
 »Beskydde Gud från fjerran stränder
 Till hemmets dal hans återfärd!«

Dock re'n hörs tempelklockan kalla,
 Från moln till moln, med väldigt ljud:
 »Församlens här som bröder alla,
 Att helga hvilans dag åt Gud!«

Vid orgelns ton koralen ljuder,
 Okonstlad höjd ur hvarje bröst,
 Och snart till helig tystnad bjuder
 Välsignelsen i börens röst.

Re'n portens regel tungt blef sluten,
 Att kyrkans frid ej störas må,
 Då hvarje suck ur hjertat gjuten
 Förenas att sitt ursprung nå.

2.

VÅDELLEN.

Kring fjellen de hotande skyarne gå,
 Som svartalfer små,
 Och leka i dans, tills förvandlade snart
 I jättars gestalt
 De tåga mot ljuset i strid öfverallt.

I hast kom orkanen, som brusande yr
 I hvirflarne flyr,
 Och väckte den slumrande gnista, som låg
 Så vådligt på lur
 Vid ensliga kyrkans *) uråldriga mur.

Och gnistan den växte till flamma, så blå,
 Att smygande nå,
 Med slickande tunga den spånade vägg,
 Tills vådeldens brand,
 Ett vilddjur, sig löste ur bojornas band.

Snart lågorna hväste i slingrande ring
 Guds tempel omkring,
 På stormvindens vingar, med ilande fart,
 Ej aktande stort
 De bedjandes tårar, den heliga ort.

I andakt det samlade folket förent,
 Såg faran för sent,

---

*) Grue kyrka i Norrige.

Snart störtande fram, lik en brusande våg,
 Att dörrarne nå.
 O ve, att de inåt förreglade gå!

Förfärad derute kyrkvaktaren flytt.
 Det klappar på nytt!
 Hvem räddar, då skaran, så fast som en mur,
 Sig skoockar alltmer
 Och rum ej åt dörrarnes öppnande ger?

I trängseln föröckt, med förtviflade rop,
 Den sanslösa hop
 Ej viker tillbaka. Ack räddningens stund
 Förflyger alltren!
 Till himmelen hinner blott lågornas sken.

 3.

HEMBYGDEN.

Till fädernebygden flyr Alfrid tillbakas,
 Då kärlekens eden så vänligt bevakas
 Af våren med blommande trollstaf i hand.

De nordiska alper mot skyarne sträcka
 Uråldriga hjessor, som snöhjelmars täcka,
 I fjerran vid skogarnes blånande rand.

Från branterna tumla de brusande strömmar,
I dalarne leka likt gycklande drömmar
De speglande sjöar i Majsolens brand.

Hvad ljuslätta alfer ur barndomens saga,
De hemkära minnen, som vandrarn ledsaga
Då åter han helsar sitt fädernesland.

Der Brage slog harpan bland forntida gudar,
Der foglarne sjunga för långväga brudar,
Och fiskarne leka vid glittrande strand.

Hvitstammiga björkar i lundernas sköte
Omkransa den hydda, der kärlekens möte
Först knutit sitt trogna, lycksaliga band.

Då hastigt naturen för stormilen bäfvar;
Från jorden till skyn genom rymderna sväfvar
Molnspelaren upp i den hvirflande sand.

»O hvar är min brud?« höres ynglingen fråga.
»I kyrkan.« — Och re'n ser han tornet i låga,
Som lånade himlen sin blodiga brand!

4.

ÅTERSEENDET.

I blinken öfver viken buren
Flyr Alfrid till sin kärleks graf:
Af lågor vaktas kyrkomuren,
Der döden står med lyftad glaf,

Och med ett sjufaldt ve sin fasa bringar
 I moln af rök; men ej den hand betvingar,
 Som trotsar faran, bryter regeln från
 Den stängda port vid yxans gälla dån.

Och regeln viker. I sekunden
 En vingad drake lik, så fort
 Flyr elden, ej af fjettrar bunden,
 Och pustar mot den öppna port
 Ur blodrött gap den lavaström, som tränger
 I templet in, och hvarje utgång stänger,
 Hemskt hväsande med tungor tusental:
 »Vik hän förmätne, fly mitt afgrundsqual!«

För egen vanmagt tanken ryser
 Och sanslös ingen ledning fann.
 Från alla rutor blyet flyter,
 Der glödande hvar båge brann.
 Dock hoppets stråle har ej än försyunnit:
 Till altarfönstret, ej af elden hunnet,
 Flyr Alfrid upp, och ser vid dödens hot
 Sin brud, en bedjerska vid korsets fot.

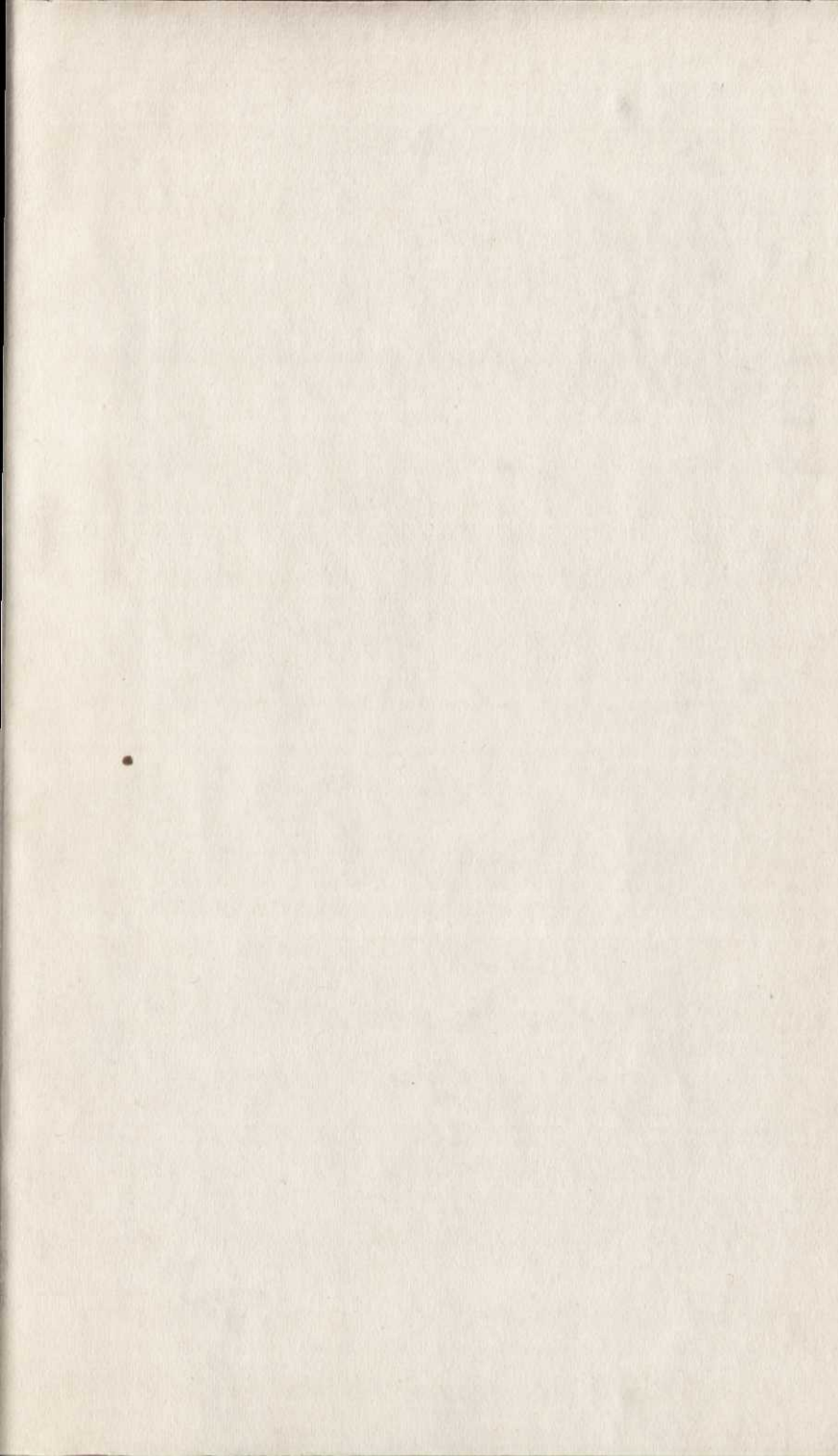
Olivias själ i räddningsstunden
 På gräns af jord och himmel var;
 Men lyftad upp till fönsterrunden,
 Dit han sin brud från bålet bar
 Och sista gången till sitt hjerta trycker,
 Omfattar folket hennes knän, och rycker
 Dödsoffret ur hans famn... i samma stund
 Med åskans dån nedstörtar hvalfvets rund.

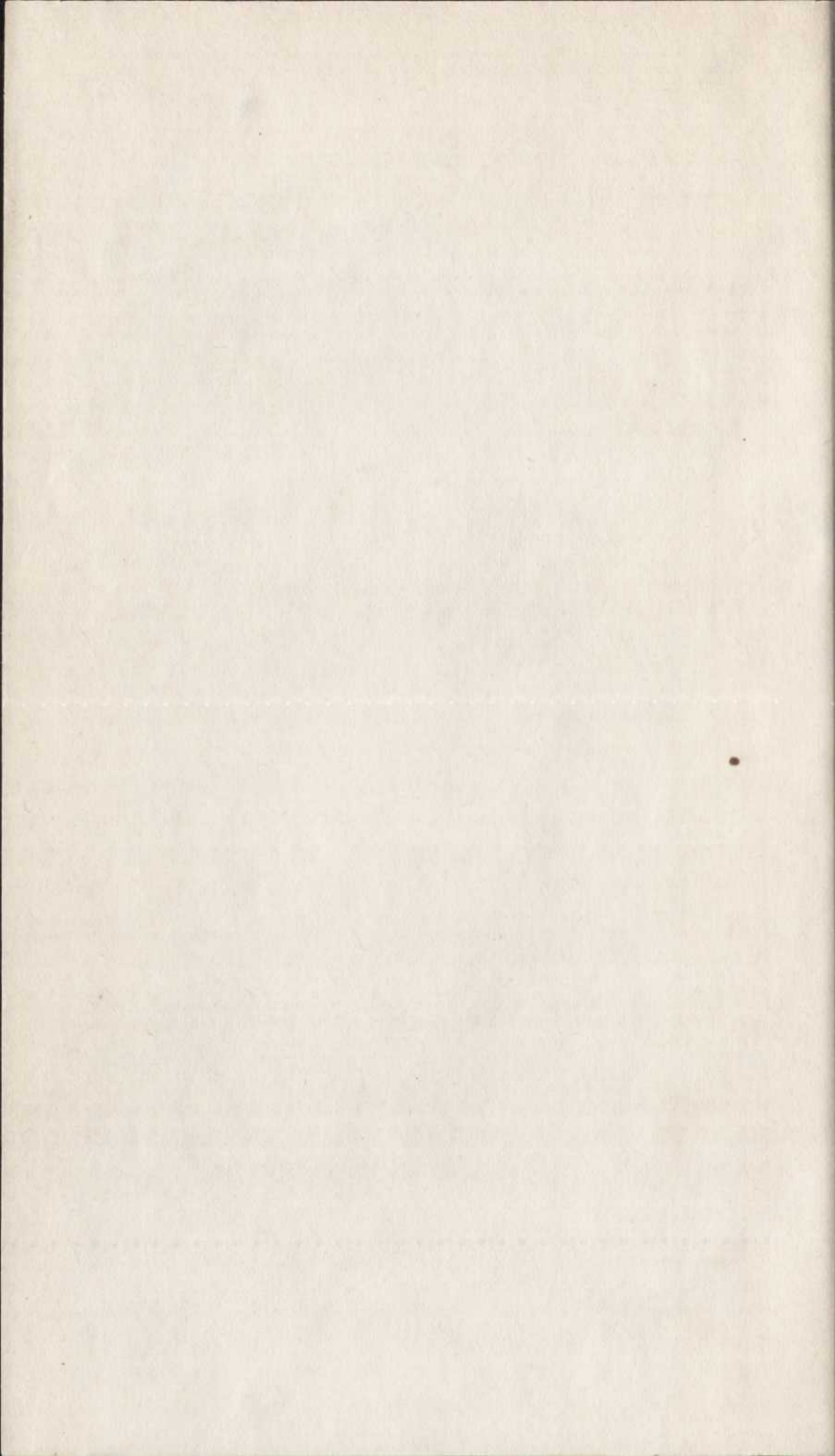
Från bålets lågor Alfrid fördes,
En skendöd lik, med stelnad blick.
När lifvets pulsar åter rördes
Och minnet af sitt qval han fick,
Ett sorgens moln sig outplånligt lade
Uppå hans drag, och siarblicken sade:
»Min brud, du väntar mig vid stjernors glans,
Omstrålad af din vunna martyrkrans!«

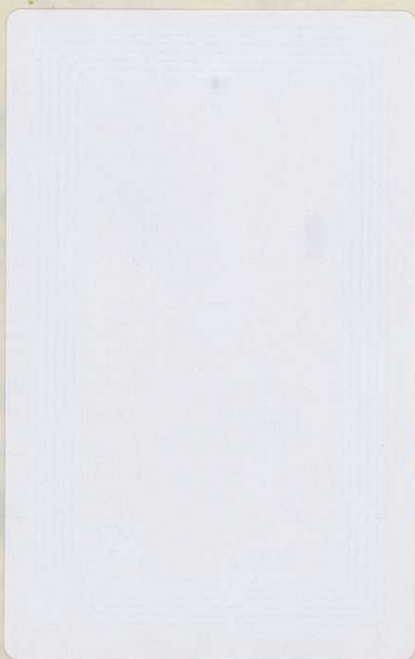

X

2.50

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

